

GUUST FLATER

DOOR

Franklin

ARCHIEF
ZORGVULDIG BEHANDELEN

GUUST FLATER

DOOR

Franquin

In dit boek :	
De geboorte van Guust	4
Een leeuw loopt los	9
Flaters van formaat	49
Publi-Guust	130
De 'andere' Guust	148

Rechten van vertaling en reproductie voor alle landen voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgevers.

© MCMXCII by Franquin/Uitgeverij DUPUIS NV - België
 © MCMXCVI Royalties & Licentie Maatschappij (RLM) Willemstad
 © MCMXCII Lekturama bv, uitgave 7450-05

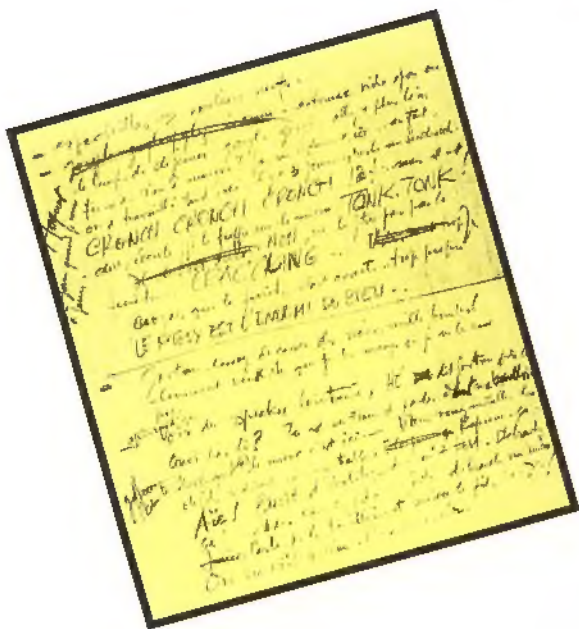
ISBN: 90-5141-513-3
 Printed in Italy by N.L.L.G. - Bergamo

De geboorte van Guust

door Yvan Delporte

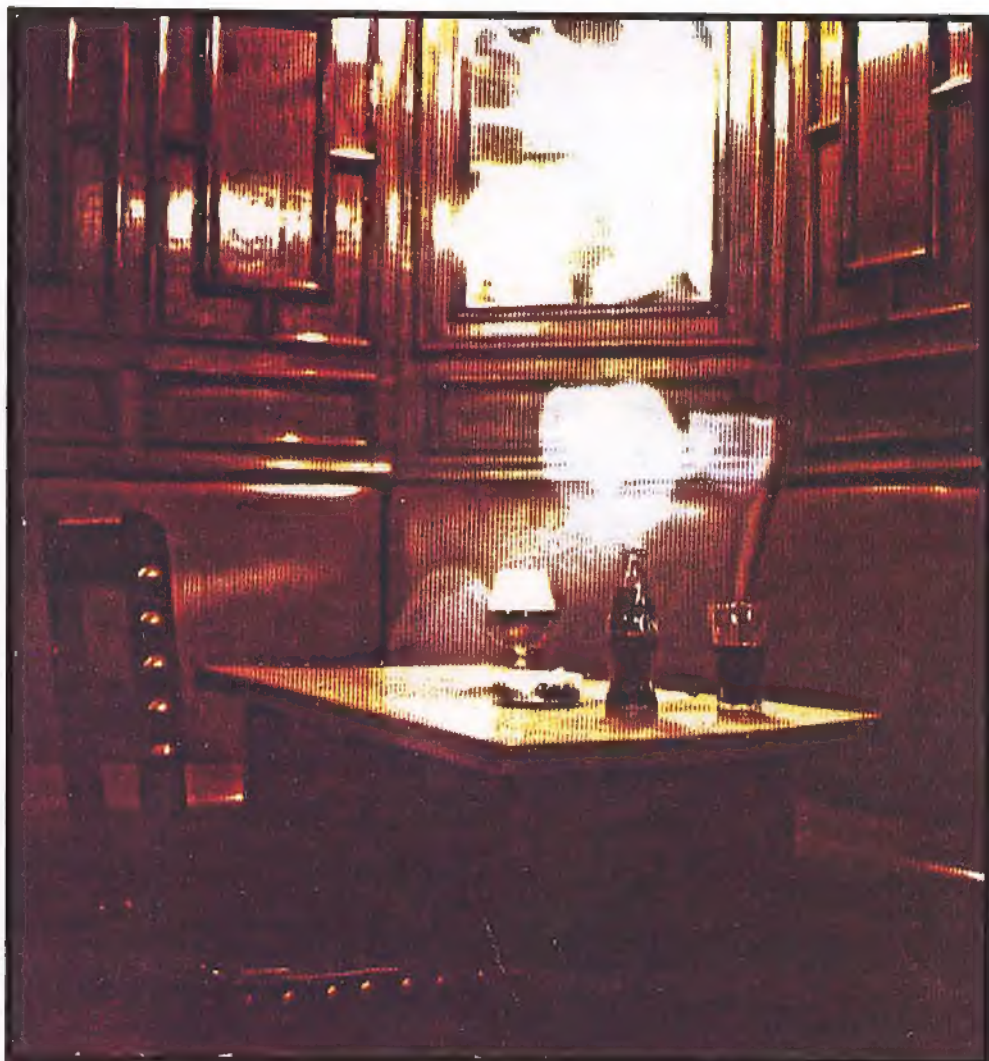
Boven: Dit is het eerste geschreven document over Guust en de rampen die hij veroorzaakt.

"Ik was erbij en heb dus alles gezien en gehoord. Ik weet er alles van!

Ik was toen hoofdredacteur van *Spirou*. Op een dag telefoneerde ik met Franquin. Onze gesprekken duurden soms uren. Franquin praatte over het leven van striphelden, die allemaal een baan hebben; Lucky Luke is cowboy, Kuifje journalist, Jan Kordaas is detective.

Franquin had zin om een stripheld te tekenen die niets doet. Hij moest trouwens toch in de stad zijn, en af en toe eens samen konden doorpraten?

Even later stond hij op de redactie, maar om rustig te kunnen praten, gaan we naar een café in de buurt, dat we (Joost mag weten waarom) 'bij Popotin' noemden. Het lag in een smalle, bijna doodlopende straat. Binnen was alles namaak-oud, geplastificeerd eiken, koper aan de deur en glas-in-lood ramen. Er zat die middag niet veel volk binnen. Franquin bestel-

Rechts: In dit hoekje met een biertje en een cola werd de naam 'Guust' voor het eerst uitgesproken.

de een biertje, ik een cola... onze pakjes sigaretten lagen op tafel.

Terwijl Franquin zat te vertellen krabbelde hij op een bierviltje. Het personage waaraan hij dacht zag er wat papperig uit, met een ronde kop. "Kijk, zo ongeveer. Een neus als een tomaat, en zijn haar in de war. Niet dom, eerder handig, maar altijd met futiliteiten bezig: het hoogste kaartenhuis ter wereld bouwen, of slepen met een bilboquet (balvangertje) of met loden buizen de grootste paperclip maken..."

Tjonge, wat een kerel! Ik schaterde het uit en wilde er nog een schepje bovenop doen, maar Franquin liet me niet aan het woord. Zijn verhalen werden steeds sterker. Hij schaterde het uit toen hij het verhaal vertelde van de knaap die een brandblusapparaat in de fik stak. Waarschijnlijk was ik ooit de eerste die riep: "Ik ken hem. Ik ken iemand die precies is als jouw held! Mijn vriend Guust lijkt als twee druppels water op je personage."

Sindsdien zijn honderden mensen op school of op kantoor, in de kazerne of op familiefeestjes... overal

waar mensen samenzijn dus, wel eens een keer Guust genoemd. Omdat ze een pot jam laten vallen, of omdat ze achter een microfoondraad blijven hangen, of een paar vuilnisbakken omverrijden bij het achteruit parkeren. Iedereen kent wel een Guust. En Franquin heeft tientallen keren horen zeggen: "U moet mijn neef leren kennen! Hij is net als uw personage." Maar ik ben de allereerste geweest en ik heb bovendien het geluk gehad dat de naam 'Guust' Franquin beviel. De werkloze held was meteen gedoopt.

Maar ik wil meteen duidelijk stellen dat ik niet de minste aanspraak op het vaderschap van Guust wil maken omdat ik bij de doop aanwezig was. Ik eis alleen het plezier op erbij geweest te mogen zijn toen de held geboren werd. En om de grappen van Guust gelachen te hebben lang voor alle anderen. Maar dat is nu eenmaal één van de privileges van een hoofdre-

---

Het café ligt nog steeds in deze straat. Links zie je de neonreclame ervan.

FRISCO BUMA
van de
tekenkamer

LEO PEREBOOM
redacteur

SUZANNE
speelt vooral
een decoratieve rol

YVONNE
receptioniste-
telefoniste

SONJA
secretaresse
van Kwabbernoot

Franquin heeft Guust omringd met een fictieve redactie, die authentiekter overkomt dan de echte. Toch is één personage gebaseerd op een bestaande figuur.

De naam van juffrouw 'Janny' (zoals ze oorspronkelijk heette) werd in de loop der jaren iets aangepast aan de Nederlandse markt en werd 'Jannie'.

dacteur. Guust is in het begin niet door iedereen even enthousiast onthaald. Ik herinner me dat een tekenaar van humoristische reeksen, die veel succes had, me zei: "Wat is Franquin eigenlijk van plan met zo'n personage? Hij verliest zijn tijd". Met Robbedoës en Kwabbernoot heeft hij een echte goudmijn bij de hand. En nu wil hij zijn tijd verdoen met een serie die nooit van de grond komt. Neem dat van me aan Yvan! Want het publiek wil een echte held, en geen dweil."

De commerciële dienst van de uitgeverij had andere redenen om niet in Guust te geloven. Het produkt was te nieuw en te intellectueel. Alleen studenten zouden Guust grappig vinden. En zelfs dat was niet zeker!

Eigenlijk precies hetzelfde wat ze van Asterix hebben gezegd. Of, nog vroeger, van Lucky Luke (het publiek wil western, meneer. Maar dan echte western!) En laat me u nu vertellen dat niets je zoveel plezier doet als het succes van een door droogstoppels vooraf verloren gewaande zaak.

Maar Guust heeft een steuntje gekregen van een gevoelige uitgever, die een idee van Franquin altijd goed vond. Herinnert u zich het verhaal van de koe

op de redactie nog? Franquin had voorgesteld een wedstrijd te organiseren waarvan de eerste prijs... een koe was.

De uitgever, meneer Dupuis van en uit de stripverhalen, is met Franquin naar een veefokker gegaan en heeft de eerste prijs uitgekozen.

Op de volgende bladzijden hebben we het over een leeuw op de redactie. Dat is dan weer een ander verhaal. Die leeuw heeft meneer Dupuis niet gekocht. Hij kreeg het beest cadeau van een tekenaar, maar aangezien mevrouw Dupuis absoluut weigerde het dier in huis op te nemen, heb ik als loyaal bediende voorgesteld voor het dier te zorgen. En idioot als ik ben heb ik er niet eens van geprofitteerd om een salarisverhoging te vragen."

"In het begin van dit album ziet u een figuur die maar heel even in de serie te zien is geweest, en sindsdien helemaal werd vergeten: Hendrik Affiesje, de reclameman. Kwabbernoot schreef ooit in een artikel dat de reclamelui van een blad er altijd van uit gaan dat het blad alleen een steun is voor de reclame die erin staat.

En meneer Affiesje was de verpersoonlijking van de constante druk die de mensen van de reclamesector op de redactie uitoefenen. ("Kom nou, publiceer die foto van de directeur van die margarinefabriek die een gouden sleutelhanger aan de winnaar van die wedstrijd geeft... nee, dat is geen reclame, maar informatie. En dat gun je toch wel een klant die elk jaar voor een paar miljoen adverteert...") Niettegenstaande de ironie in de column over H. Affiesje hebben de mensen van de reclamesector altijd met plezier mee-

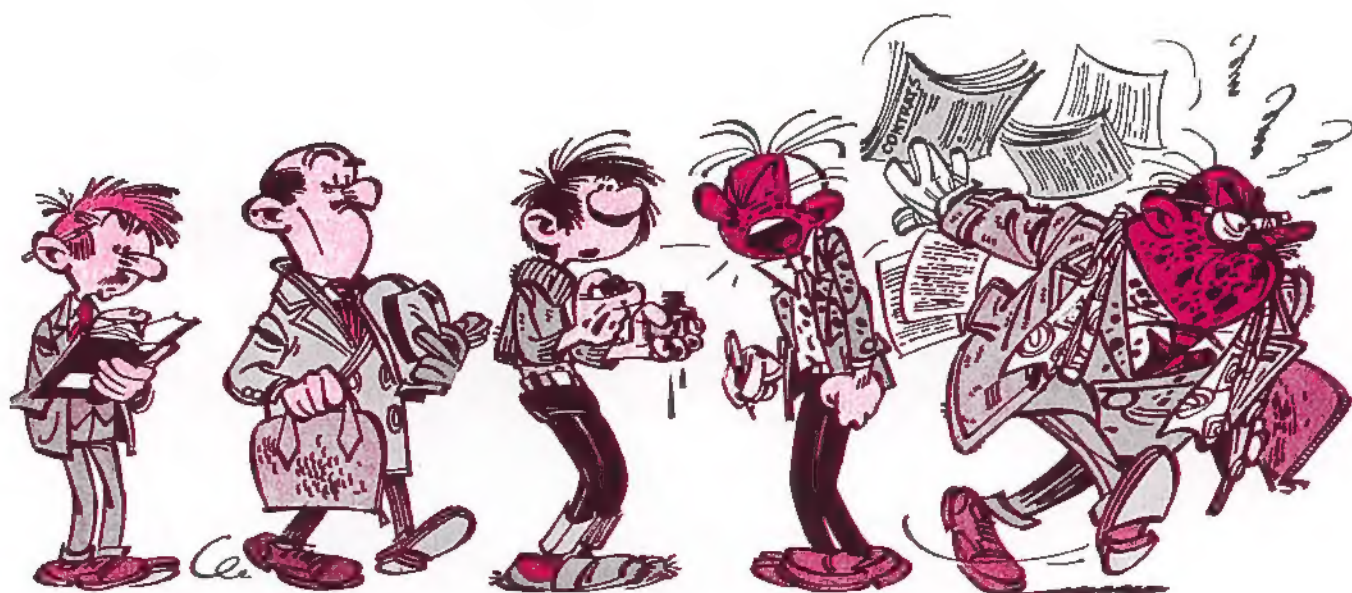

HENDRIK KELDER
conciërge

MARIE MATTHYS
schoonhouden
van de kantoren

De hoofdredacteur

JANNY (JANNIE)
zorgt voor de archieven

BERTJE PLEZIER
corrector

JOHAN CIJFER
hoofd
van de boekhouding

GUUST
...?

KWABBERNOOT
redactie-secretaris

De man
van de contracten

gewerkt, en ons kleine advertenties bezorgd, die we dan zelf herverwerkten. Soms kun je toch met die lui samenwerken.

Al is dat niet altijd het geval. We vertellen de anekdote ooit nog wel van de advertentie van het Belgische le-

ger. Die verscheen in dezelfde periode als heel wat platen uit dit deel. We hebben er ooit een persiflage op gemaakt in het weekblad Robbedoes. Ik was erbij, en heb dus alles gezien en alles gehoord. Ik weet er dus alles van!"

GRRETUURRRDRIE!

MODDEROTTER 根 HOMMEL 滿!

!SCHOPZEUG

HE, SPATLAP

ZENUWSUS

STUK!

REUZE-NEET

KRUTEZEL

WINDBUIL

MELIS

STOMME

TRAPPER!

KLUNGBAVIAAN

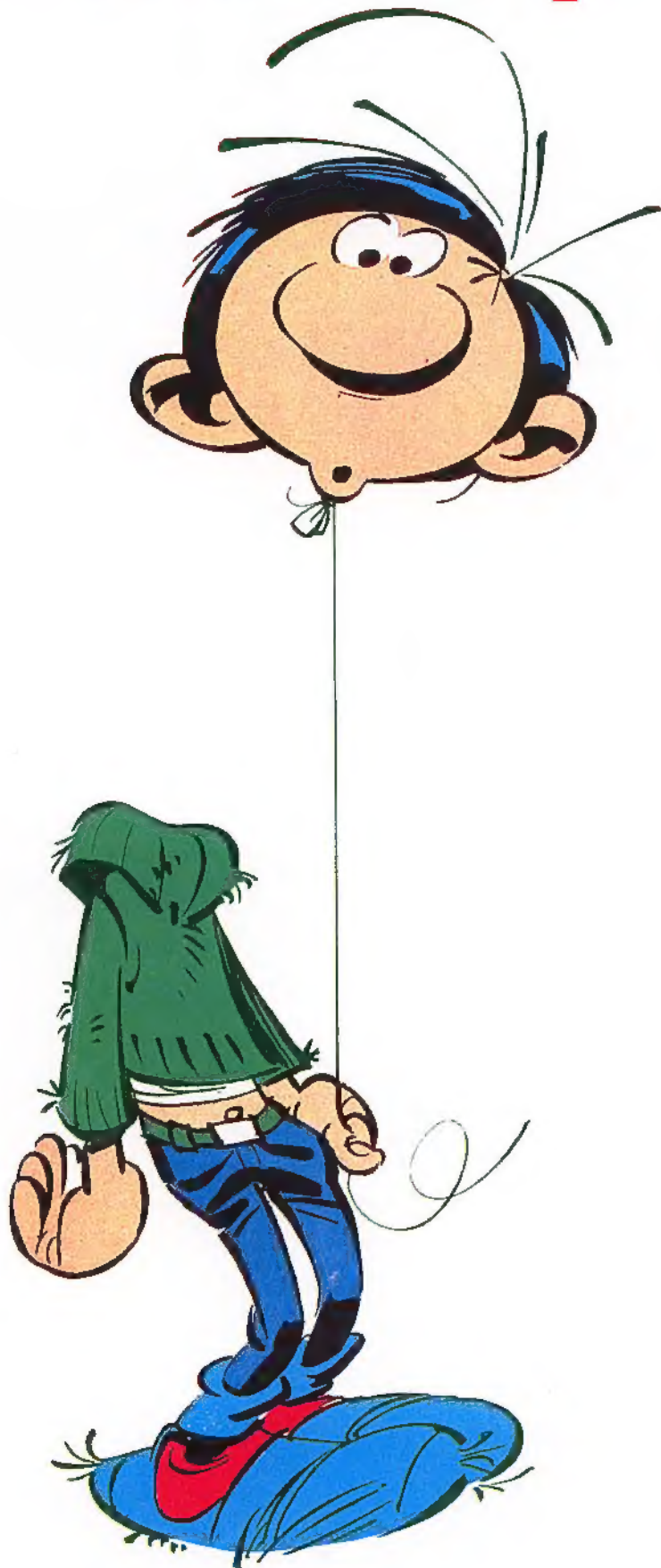
SWAMKALF

!SIEP SIEP

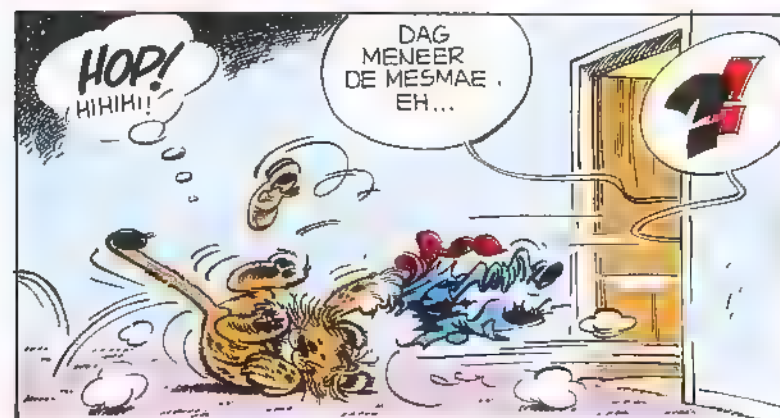
NOU MORE!

Een Leeuw loopt Los

een ONTHUTSENDE
MEDEDELING

Hij documenteert zich als bewijs daarvan br zijn zoon en zijn leeu

DE VREEMDE VERDWIJNING

VAN DAN DAUBENEY HEEFT

PANIEK GEZAAID OP ONZE

REDACTIE

en toch
was hij
ER !

MEDEDE

Iedereen, die inlichtingen kan
tegenwoordige adres van Dan
zocht zich zo spoedig mogelijk
ding te stellen.

WAT DOET

Deze foto werd genomen vlak
voordat het drama plaatsvond. Dan
Daubeney (links op de foto) kwam
ons de documentatie laten zien, die
hij had gebruikt bij het tekenen
van zijn nieuwe vervolgverhaal. In
deze strip — die over een paar we-
ken verschijnt — komen een jon-
getje en een leeuwenwelp voor. En
om ons te laten zien dat hij zijn
werk volkomen ernstig neemt,
kwam Dan Daubeney (die onze le-
zers al kennen van zijn verhaal DE
TEMPEL DER KANAMAS op blad-
zijde 49 en 50) met zijn voornaam-
ste documentatie op de redactie
aanzeilen : zijn zoontje Duncan
(midden op de foto) en zijn leeuw-
tje Pinkie (rechts op vier poten).
Op deze twee heeft Dan Daubeney
zich geïnspireerd bij het tekenen
van zijn nieuwe strip : EEN PA-
RADIS VOOR MICHAËL.

En toen verliep alles heel vlug.
Dan Daubeney keek op z'n horloge,
mompelde iets over de blauwe zo-
ne, nam zijn spruit bij de hand en
verliet de redactie, met achter-
lating van de eerste platen en een
rekening die hij van te voren had
klaargemaakt. Hij was al in geen
velden of wegen meer te bekennen
toen we ons realiseerden dat hij
ons met de leeuw had laten zitten.

Toen we bij hem thuis opbelden
om hem op zijn vergeetachtigheid
opmerkzaam te maken, kregen we
van zijn conciërge te horen dat hij
naar het buitenland vertrokken
was, hoogstwaarschijnlijk naar
Engeland. Het goede mens kon met
geen mogelijkheid zeggen wanneer
hij terug zou komen

**terdege,
acht hij
w mee!**

LING

verstreken over het
Daubeney wordt ver-
met ons in verbin-

Bedankt.

Foto's Herman SFLSLAGS

DE OVERHEID ?

DEZE keer is de maat echt wel vol. Op het ogenblik dat de hele redactie koortsachtig aan het werk is om een extranummer bij elkaar te tekenen en te schrijven — een extranummer dat geschiedenis zal maken in de annalen van het tekenverhaal — worden onze lokalen, die toch al zo onder de aanwezigheid van Guust te lijden hadden, omgevormd tot een soort dierentuin waarin een zenuwachtig roofdier likkebaardend rondsluip

EEN SCHANDAAL

Wij veroordelen ten zeerste de lichtzinnigheid waarmee bepaalde redacteurs deze toestand tolereren. Aan dit schandaal moet een einde komen. Het is al erg genoeg dat er elke week verscheurende dieren in de stripverhalen voorkomen. Tegen deze toestand moeten maatregelen getroffen worden. De verantwoordelijke personen moeten krachtadig optreden. De schuldigen moeten gestraft worden.

MOED...!

Wij zijn niet bang om ons hart te luchten... aan deze toestand moet wat gedaan worden wil over een tijdje onze redactie niet helemaal in paniek raken. Daarom zeggen we : moed houden.

Houd er de moed maar in, want over een tijdje kennen we weer discipline op de redactie! Moed houden om....

(De hierbovenstaande, onvoltooide tekst, werd gevonden op een schrijfmachine waarvan de eigenaar spoorloos was, waarschijnlijk omdat de leeuw Pinkie ernaast lag te slapen!)

Dit is een der laatste foto's die van de leeuw Pinkie genomen zijn, net op het ogenblik dat iemand op het allerlaatste nippertje een vol tekeningen voor het extranummer uit zijn klauwen wist te trekken... de tekeningen zien er nu wat gehavend uit. En nu schijn je de leeuw alleen maar woedend te krijgen als je hem verhindert in de archiefkast te kruipen, of met schrijfmachines te spelen, of hem in de garderobe de kleren onder zijn klauwen weg te gitsen waarin hij net van plan was zijn klauwen te zetten... of om rollen tekeningen voor zijn neus weg te halen! Maar over het algemeen blijkt het een vreedzame knaap te zijn die nooit zal aanvallen als hij niet wordt uitgedaagd.

En dit is een der laatste foto's van ons gewaardeerd redactiefeld Yvan Delporte, genomen op het ogenblik dat de radeloze man afgrijselijke verwensingen zat te uiten aan het adres van leden die zo stoutmoedig waren dit « onder, dat van de redactie moet verdwijnen voordat er ongelukken gebeuren » aan te halen. Jammer genoeg kunnen we door de afwezigheid van Dan Daubeney het dier niet bij zijn rechtmatige eigenaar terugbezorgen en op het ogenblik dat deze regels uit een verborgen opgestelde schrijfmachine rollen, is de leeuw Pinkie nog steeds bezig met een hongerige blik en likkebaarden rechter Yvan Delporte aan te sukkelen. Pinkie schijnt hem graag te mogen, misschien omdat de goede man hem aan de jungle doet denken...

DE LEEUW (nog steeds)

Sinds Dan Daubeney, de tekenaar van Christian Vanel, op de Robbedoesredactie zijn leeuwje Pinkie heeft achtergelaten is het hier niet meer om uit te houden. Het kost ons een fortuin biefstukken en verse melk en daarnaast elke dag een zak vers zaagsel voor zijn hoekje. En h niet altijd even makkelijk om met een flink uit de kluiten gewassen leeuw naast je te moeten werk

Hier heb je Pinkie, naar het leven geschetst. Maar hij is echt niet zo kwaad als hij er hier uitziet.

Piet Bener en Janus Indekan, respectievelijk slager en melkboer, komen iedere dag 'n paar keer glunderend bij ons op bezoek. En hun steeds terugkerende vraag : « Is dat alles voor vandaag ? » begint ons onderhand de keel uit te hangen. De opmerking van onze redacteur Pruimpit, dat hij ze bij het verlaten van de lift had horen praten over de nieuwe wagen die ze nu binnenkort wel konden kopen, deed de emmer omlapen.

« Als de zaakjes zo nog 'n tijdje blijven draaien denk ik er hard over 'n grotere wagen aan te schaffen », zei de melkboer, « dan kan ik tenminste met de kinderen op stap. »

« Ja, ik ook », antwoordde de slager. « Maar ik denk er ook mee naar het slachthuis te gaan... (even een stilte). Ik vraag me af of Rolls-Royce ook station-wagens maakt... »

« Ik zou me helemaal niet lekker voelen als er bij mij thuis zo'n beest rondliep. Denk je 'ns in dat hij het in z'n kop zou halen iemand op te eten... »

« Praat me daar niet van ! » riep de slager uit. « Denk je eens in wat voor 'n financiële klap dat voor mij zou zijn. »

Het is inderdaad waar dat Pinkie iemand soms met een vreemde blik kan aankijken. Je weet wel, zo heerlijk likkebaardend. Je krijgt dan meteen het gevoel dat je een sappige biefstuk bent.

Maar voor de rest is het geen kwaad dier. Hij wordt alleen wat kwaad als we hem plagen en als we hem bijvoorbeeld willen verhinderen om met de te beantwoorden post te spelen, of om de telefoonraders stuk te bijten (daarin moet beslist iets zitten dat op leeuwen een grote aantrekkingskracht uitoefent. De eerste de beste keer dat Hausman weer bij ons langskomt moeten we hem dat 'ns vragen !) Maar Pinkie is niet haatdragend. Hij is alles direct weer vergeten en komt een ogenblik later weer aanhuppelen om met je te spelen, bij voorkeur op je tefentafel als je druk bezig bent een ingewikkelde lay out in elkaar te draaien.

Maar toch kan hij je zo schattig en geheel onverwachts z'n aanhankelijkheid tonen door met z'n tong — die veel gelijkenis vertoont met een stevige vijl, over je toet te aaien. Dat deed hij laatst ook bij juffrouw Jannie die toen ontsteld uitriep : « Toe nou, meneer Guust ! »

DE LEEUW IS NIET SLECHTS VLEESETER : HIJ VERSLINDT

En we hadden het nog zo duidelijk tegen Guust gezegd : « Jöh, sluit de deuren van de kasten goed af ! Zolang Dan Daubeney niet terug is, verkeert ons archief in een constant gevaar. Je weet hoe dol die leeuw is op alles wat naar papier ruikt... »

Hij is er zelfs zo dol op dat hij volkomen uit de weg wil ruimen. Maar Guust heeft vanzelfsprekend een buitengewoon lastig systeem weten te ontwikkelen om kastdeuren automatisch te sluiten. Gewoon een stuk rubberkoord om de deur heen draaien en er een stevige knoop in gelegd, hetgeen tot nu toe heel wat geknelde vingers ten gevolge heeft gehad. Maar ook aan dat ongemak kwam vlug een eind want de leeuw, aangetrokken door de levendige rode kleur dat nu onze kasten sierde, wilde wel 'ns proeven hoe dat spul smaakte. En binnen de kortste keren hing dat eerste stuk rubberkoord er aan flarden bij. Pinkie bleef nog even met de schamele resten

spelen en ging toen in de kast op onderzoek uit. We hebben nog ons best gedaan om hem te verhinderen erin te klimmen, maar probeer maar 'ns een uit de kluiten gewassen, zestig kilo zwaar roofdier tegen te houden...

In de kast vond Pinkie een plank die hem wel lag... Kort daarop vlogen encyclopedieën en vreemde woordenboeken door de lucht en het dier installeerde zich vorstelijk tussen de overblijfselen.

Hij heeft er toen maar zijn definitieve leger van gemaakt. Hij komt er alleen maar uit voor zijn talrijke maaltijden of voor een dol spelletje.

Liefhebbers van natuurlijke historie zullen beslist opkijken van het volgende nieuwtje : leeuwen houden van papier !

Bij voorkeur oud en vergeeld papier dat en beetje stoffig ruikt. Wij zijn namelijk tot de conclusie gekomen dat hij het wel moet opeten. Waar zijn anders de Robbedoesalbums gebleven die nu in onze collectie ontbreken ?

OP DE REDACTIE

DE REDACTIE ERVAART NU
FAS DE WIJSHEID VAN EEN
OUD SPREEKWOORD : AAN
DE KLAUW HERKENT MEN
DE LEEUW.

Het arme kind kreeg een hoofd als 'n biet toen ze haar vergissing bemerkte.

Onze tekenaar Krasser bezorgt iedereen de koude rillingen door tegen Jan-en-alleman te vertellen dat hij eens een temmer heeft gekend die, jongens je kunt het geloven of niet, voortdurend onder de schrammen zat... hij liep zelfs eens met een gebroken been rond, een klap van 'n staart schijnt daarvoor al genoeg te zijn, zo sterk zijn die beesten, daar heb je niet van terug! En dan, ging Krasser verder, zonder dat het te voorzien is, Krak...! dan krijgen die dieren het op hun heupen en vliegen ze je naar de keel...

En net op dat ogenblik hoorden we iets achter ons... de hele bende verstijfde van angst. Krasser sprong op zijn tekentafel en gooide de pot Chinese inkt om en pruiptit kroop in de kast met kantoerbehoefden. Achteraf bleek dat het de hoofdredacteur maar was geweest die iets in zijn baard had gemompeld over werk dat niet op tijd af kwam.

Je hebt zo van die mensen. Als je er veel mee te maken hebt ben je ook niet meer bang voor verscheurende dieren...

OPROEF

AAN

DAN DAUBENEY

Kom in hemelsnaam zo vlug mogelijk naar de redactie. Hebben je dringend nodig. Kom zo mogelijk met stevige kool. Heeft boven alles voorrang!

Hoofdredacteur.

N. B. Iemand heeft Pinkies voedsel aangevuld met een stevige dosis vitamines. Dat is onvergeeflijk stom! Een kalmerend middeltje, ja...

Hoofdred.

Pinkie dacht dat we een nieuw spelletje met hem wilden spelen toen hij voor 't eerst de telefoon hoorde rinkelen. Hij haalde even z'n poot uit, het toestel viel op de grond en uit de hoorn hoorden we 'n krakende stem komen, Pinkie dacht zeker dat z'n pa aan de andere kant van de lijn zat, want hij slaakte een opgewonden en vrolijke kreet. Toen we hem eindelijk de hoorn hadden ontfutseld bleek de verbinding verbroken te zijn. Vandaag echter ontvingen we de volgende brief:

Mijne heren,

Vanmorgen belde ik uw redactie om voor eens en voor altijd dat eeuwenoude gevalletje met die contracten uit de wereld te helpen. Maar de persoon die de hoorn opnam liet een vreselijk onfatsoenlijk geluid horen. Toen ik hem vroeg wie ik aan de lijn had kreeg ik bovendien zulk een onbeschofftheid naar m'n hoofd geslingerd dat ik zonder meer heb moeten ophangen. Vanzelfsprekend weiger ik in de toekomst iedere vorm van samenwerking met een firma waar een stelletje ongelikte heren zich dusdanig als apen gedragen dat de honden er geen brood van lusten. En zeg maar tegen die luijze grapjas dat hij voor mijn part gestolen kan worden.

Met alles behalve hoogachting,

De Mesmaeker.

OOK PAPIER!

MEDEDELING AAN ONZE LEZERS

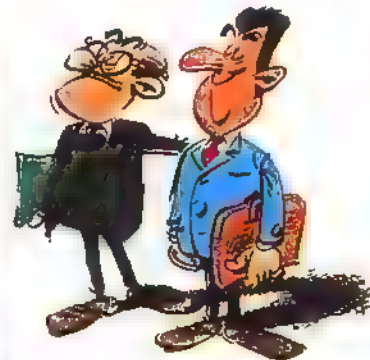
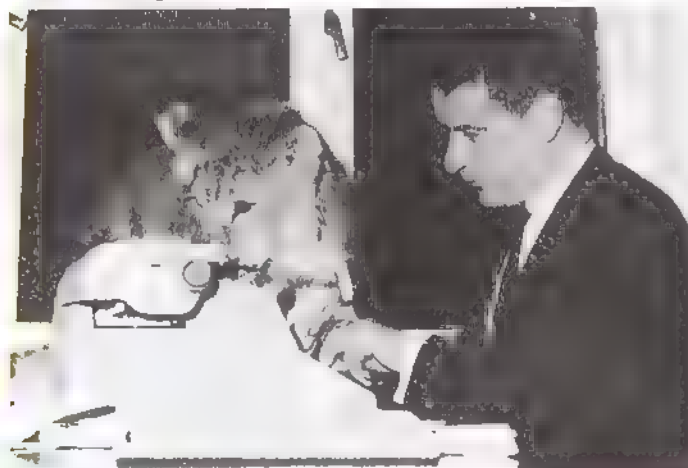
Als gevolg van een onvoorzien ongelukje is de Robbedoesredactie momenteel op zoek naar de volgende gebonden albums : Nr. 1 t/m 37, 40, 45, 49 en 68.

Iedere lezer die een of meerdere van deze albums in zijn bezit heeft (liefst in goede staat verkerende) wordt verzocht zich met de redactie in verbinding te stellen, daarbij goed leesbaar zijn naam en adres vermeldende.

Bedankt!

Geregeld komt Pinkie even kijken hoe het werk erbij staat.
Foto's Deharynck.

ONZE NIEUWE MEDEWERKER

Dhr Petrus van Gestel, onze boekhouder, kwam de redactie binnenlopen met een heer die ons volslagen onbekend was. Hij zei:

«Heren, mag ik u meneer Christoffel Olivier Michiel Plak, onze nieuwe verbindingsman tussen redactie en publiciteitsdienst, voorstellen?»

Plak kwam op ons af en schudde handen, daarbij "Aangenaam!" mompelend. Toen stak de leeuw zijn kop om het hoekje van de kast.

De nieuwe medewerker bekeek hem even aandachtig, keerde zich daarna weer naar ons toe en zei:

«Zo! Stoppen jullie dat in je tank?»

Dringend verzoek aan Dan Daubeney

Daubeney, ouwe jongen, het grapje was misschien erg leuk, maar nu heeft het toch wel lang genoeg geduurd. De leeuw heeft ons opnieuw moeilijkheden bezorgd met onze burens (K., P. & Zn., je weet wel wie ik bedoel), die dreigen opnieuw een proces te beginnen als we in ons blad ook maar de minste of geringste toespeling maken op de zaak. Het is jammer dat je laatste rekening al betaald is, anders zou ik meneer van Gestel vragen het geld voorlopig vast te houden. Nu dat niet het geval is, verzoek ik je sportief te zijn en dit wilde dier bij ons weg te halen.

Very truly yours (ongelikte beer)
De Hoofddirecteur.

OPNIEUW MOEILIKHEDEN MET ONZE BUREN

De foto hieronder geeft duidelijk een episode weer uit de koude oorlog tussen Yvan Delporte en de leeuw Pinky. Een uur naút deze foto genomen was, was er nog geen verandering in de situatie gekomen.

Het was namelijk van het aller-grootste belang de leeuw uit de archieven weg te krijgen, zodat het gat in de muur gemaakt kon worden (die moderne gebouwen zijn nu eenmaal niet veel meer van karton en zo).

Onze burens hadden namelijk opgebeld om ons te zeggen dat, ten eerste: het tussenschot vernield was; ten tweede: een grappemaker de opgezette kop van een wild dier door het gat gestoken had; ten derde: een van de directeurs van de zaak hiernaast het voorwerp terug had willen dwelen, maar op dat moment gemerkt had, dat 't wilde dier toch niet zo opgezet was als het wel leek, maar zelfs enorme tanden bleek te hebben; ten vierde: dat we een uurwaarder aan de deur zouden krijgen; ten vijfde: dat we ervan zouden lusten als we de moed hadden er in Robbedoes over te praten, omdat ze er ten zesde schoon genoeg van hadden altijd belachelijk gemaakt te worden. Krasser, die toevallig de telefoon genome had, besloot luid lachend dat het ten zevende plezierig was ze weer eens te horen

DE LEEUW (n

Sinds Dan Daubeney, de man, die de avonturen van Christian Vanel tekent, zijn leeuw Pinky bij ons gelaten heeft, is het leven op de redactie totaal veranderd. Iedereen is nu min of meer gewend geraakt aan de aanwezigheid van een vleeseter in onze kantoren... Maar er blijven natuurlijk uitzonderingen.

Als de antwoorden op jullie brieven wat langer op zich laten wachten dan voorheen het geval was, komt dat niet door de vakantie, maar doordat we een leeuw op de redactie hebben.

Als je opbelt en het duurt even voor er opgenomen wordt, denk dan niet dat we in slaap gevallen zijn. Bedenk dat we een leeuw op de redactie hebben.

Als je bij ons op bezoek komt en merkt dat alle deuren zorgvuldig achter je gesloten worden, is dat niet omdat we bang zijn voor wat zomerlucht, maar omdat we een leeuw op de redactie hebben.

We hebben, wat de post betreft, al heel gauw gemerkt dat ons opbergsysteem, waartoe we Guust met veel moeite gekregen hebben, niets waard was zolang Pinky binnen klauwbereik was. Voor hem is een stapel brieven een prachtig stuk speelgoed die vrolijk naar alle kanten uiteen fladdert als je er een flinke klap met je poot tegen geeft. Het is grappig, in de lijn op de etikettes EXPRES en AANGETEKEND schijnt een bijzonder produkt te zitten, want Pinky geeft juist aan die enveloppen de voorkeur. Hij neemt ze mee in een hoek, hij haalt ze uit elkaar en denkt maar niet dat iemand ze van hem af kan nemen voor hij alles gewetensvol fljngekatwd heeft.

Het is net als met de telefoon. Zo gauw die begint te bellen zit hij met een sprong naast het toestel, en hij wacht kennelijk tot er iets uitkomt — wat, dat weten we niet, een vogeltje misschien. Toen meneer Dupuis de laatste keer opbelde om te weten hoe het met de achterstand in het werk van de tekenaars stond, gaf Kwabbernoot hem het volgende antwoord:

« Wel, meneer Dupuis... Er zijn... WIL JE WEL 'NS OPHOUDEN SNERTBEEST, + «&IK HEB ER TABAK VAN! DONDER NU OP! »

Het verbaast een directeur altijd als er op zo'n toon tegen hem gesproken wordt.

Vorige week heeft het maar een haartje gescheeld of ons speciale vakantienummer zou nooit verschenen zijn Iemand (er wordt gefluisterd dat het Guust geweest is, maar er zijn geen bewijzen) heeft de deur naar de drukkerij open laten staan en de leeuw, aangetrokken door het geluid van de rotatie-persen, is een kijkje gaan nemen in de drukkerij.

Fransje Fust, die even bijziet, is als een mol en tot taak heeft

BERICHT

We hebben al van verschillende lezers brieven gekregen, waarin ze ons meedeelden een album in hun bezit te hebben, dat in onze verzameling ontbreekt. Daarvoor onze hartelijke dank en we willen de anderen even eraan herinneren, dat we op zoek zijn naar de volgende ingebonden albums van Robbedoes: Nr. 1 t.m. 37, 40, 45, 49 en 68.

Mocht je een van deze albums (in goede staat) hebben, doe ons dan een plezier en schrijf ons even een briefje met duidelijk erbij vermeld je naam en je volledige adres.

Hartelijk dank!

ervoor te zorgen dat de kleuren van ons blad precies op elkaar vallen, heeft een soort grote, gele hond langs zien komen. Hij heeft hem zelfs een suikerklontje willen geven. De leeuw is vertrokken na dit aanbod afgeslagen te hebben. Wat later in de eerste hulpkamer, waar Fransje Fust een opwekkend middel toegediend kreeg om hem te laten bekomen van zijn wat verlate schrik, zei hij:

« Ik snap er niks van, want ik heb duidelijk gezien dat hij met zijn staart kwispelde toen hij wegliep, net alsof hij me wilde bedanken »

Bart, die de bladen die van de machine kwamen op stapels legde, zag de leeuw in volle vaart op zich afkomen. Hij maakte een lichtsprong van schrik en bevond zich boven op een rotatiemachine, die nog altijd iets meer dan vier meter hoog is, waar hij voortvarende over een cilinder, die rondraaide met een snelheid van 500 toeren per minuut.

« Dekking zoeken, jongens », brulde hij. « De leeuw is los! »

Leo, die de leeuw zag net toen hij op een rol papier sprong, ging zo vlug achteruit, dat hij de ton gele inkt achter zich niet zag staan en nu loopt hij rond met de huidskleur van een Oosterling. Zijn vrouw schijnt er erg boos over te zijn, want ze vindt dat geel hem niet staat.

Om kort te gaan, het scheelde niet veel of al het personeel in de drukkerij was gaan staken. Als het blad volgende week niet verschijnt, komt dat dus niet door een beslissing van de vakbond, maar doordat we een leeuw op de redactie hebben.

ZEG NIET:

Hij kijkt weer likkebaardend naar die albums.

MAAR:

Klap de kast dicht!

og steeds) OP DE REDACTIE

NIEUW LIED

(te zingen
met leeuwemoed)

Wie zal dat betalen?
Wie heeft dat besteld?
Wie heeft zoveel (Pinkie,
[Pinkie !!!]
Wie heeft zoveel geld?

FRANQUIN

KARAKTER-ANALYSE DOOR DE ONTMOETING MET EEN LEEUW

Aan professor Sigismund Fruit, gediplomeerd psycholoog, hebben we de vier foto's van tekenaars, die op deze bladzijde afgebeeld staan, voorgelegd. Daarbij hebben we hem gevraagd of het mogelijk was het karakter van ieder van hen te analyseren door hun reacties te bestuderen als ze plotseling tegenover een wild dier kwamen te staan. De professor heeft enkele ogenblikken naar zijn bril gezocht die hij op zijn neus had, en na een vluchtig onderzoek heeft hij de volgende verklaring afgelegd.

ANDRÉ FRANQUIN, rechts boven, geeft blijk van een vindingrijke en oorspronkelijke geest. Een betekenisvol symbolisme is duidelijk te onderkennen bij de schepper van de Marsupilami vanwege het feit, dat hij liever de staart van de leeuw gebruikt dan zomaar een ander orgaan.

ROBA, hiernaast, verradt door zijn gedwongen glimlach dat hij de voorkeur geeft aan hondachtigen. Wat niet meer dan normaal is als we bedenken dat hij de schepper is van Bollie en Billie.

RAMOND MACHEROT, hiernaast, heeft de veelbetekenende houding van de dromer, die liever niets doet dan tekent als er een leeuw op zijn papier zit.

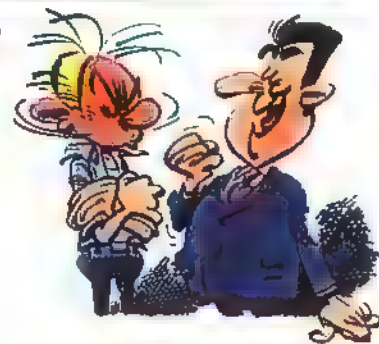
PEYO, onderaan, bewijst over een uitgekookt temperament en snelle geest te beschikken door voor deze foto te poseren, waardoor hij een verontschuldiging heeft voor zijn chronische te laat komen met zijn tekenwerk. Hij bewijst tevens, dat zijn fantasie soms wel iets te wensen overlaat, want hoe het ook zij, hij tekent altijd met zijn rechterhand.

MORRIS, tenslotte, bewijst dat hij eindeloos verstrooid is, want in plaats van voor deze foto te gaan poseren, heeft hij zich naar de kantoren van een ander belangrijk jeugdblad begeven, waar iedereen ten eerste verbaasd was hem te zien verschijnen.

Het volgende bericht is voor het personeel van de redactie. - Mevrouw Ans Mooitmans, die elke dag de kantoren schoon houdt, heeft geweigerd er nog een voet binnen te zetten zolang zich daar beesten bevinden, die alles vuil maken. Bovendien is het verboden zaagsel in de papiermanden te gooien.

Jan Netteman,
conclerge.

DE MAN VAN DE RECLAME

«Meneer Kwabbernoot!» riep Hendrik Affiesje, onze man van de afdeling reclame. «Ik heb een middel gevonden om u te verzorgen met de firma Knavelder, Platanen & Zonen! Kijk, een fantastische serie artikelen, die vooral de belangstelling zullen opwekken van de feugelige lezers, voorzien van prachtige kleurenfoto's over een grandioos onderwerp: bruggen! In de tekst kunnen we dan makkelijk genoeg een toespraak maken op een bekende firma, die...»

Kwabbernoot heeft zich daarop in een volzin gestort, waarin sprake was van de ethiek van de journalist, de beroepspllicht en de persvrijheid, maar Affiesje wist van geen wijken.

«Vriend Kwabbernoot, met H. A. (dat zijn zijn voorletters) altijd prijs! Ik heb hier de hele lay-out, de teksten en de foto's. Kijk, dat kan een vervolgserie worden van weken!»

Pinky heeft tenslotte de uitkomst gebracht. Met een van zijn fabelachtige sprongen heeft hij het hele dossier uit de handen van Affiesje weggerukt, waarna hij het onder de tafel heeft verborgen.

Ontmoedigd heeft Affiesje het vertrek verlaten met de volgende woorden:

«Wat jammer! En ik had nog wel zo'n mode slagzin: "Zoals een brug thuis ligt, zo ligt ze nergens!"»

ZEG, ROBBEDOES,
DENK JE NIET DAT HJ ZIJN
TANDEN KAPOTBUT OP DIE
METALEN
KNOPEN?

EEN RECORD

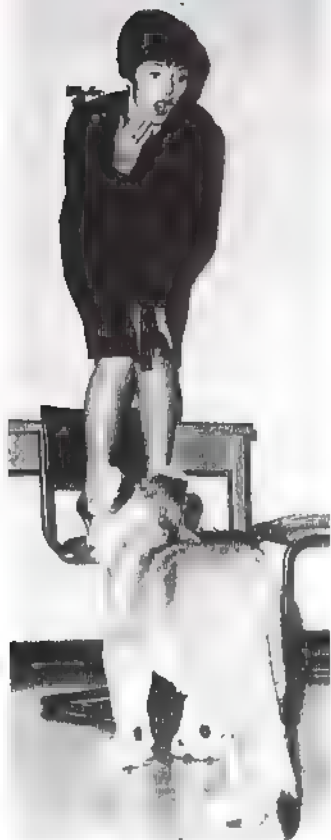
Mevrouw Irene Bollen, die je op de hiernaaststaande foto kunt bewonderen, is naar alle waarschijnlijkheid wereldrecordhoudster.

Onlangs ontbood dhr Van Gestel haar bij zich om haar een handtekening onder de aanstellingspapieren te laten zetten. Toen ze even later bij ons op de redactie kwam aanlopen, stond ze oog in oog met onze leeuw Pinkie. Ze had ongeveer drietiende seconde nodig om onder het slaken van een snerpande kreet op de tafel te springen. Van daaruit bereikte ze in drie seconden de bovenkant van onze archiefkast. Van daaruit bereikte ze met een halsbrekende sprong de deur, die naar de gang leidt. Dat nam iets minder dan twee driekwart seconde in beslag.

Daarbij moet echter rekening gehouden worden met het feit dat ze gehandicapt werd door een grote fles Oostindische inkt (die dan ook prompt tegen de vlakke ging) en het origineel van een tekening van Franquin uit 1958, een meesterstuk waarna we al negen jaar op zoek waren.

Daarbij dient verder vermeld te worden, dat dit alles zich heeft afgespeeld onder het slaken van snerpande kreten. Mevrouw Bollen haastte zich daarna naar dhr Van Gestel om haar ontslag in te dienen. Haar dienstverband met de uitgeverij heeft ongeveer dertig seconden geduurd.

Onze welgemeende gelukwensen voor deze recordhoudster.

DE LEEUW (ja, nog

Stel je dat toch eens voor: omdat Dan Daubeney het vertikt iets van zich te laten horen, zitten wij nog steeds met die leeuw in onze maag. De slager die ons twee keer per dag een lading coteletten komt bezorgen (het schijnt dat dit de beste voeding voor leeuwenwelpen is omdat er volgens de slager een aanzienlijke dosis calcium in zit) laat een nieuwe vleugel aan zijn landhuis bouwen en Janus Indekan, de melkboer, gaat pas deze winter met vakantie. Maar hij neemt het er meteen goed van Naar Tahiti, voor een hele maand en met de vrouw en de kinderen!

Pinkie, zo heet onze leeuw, groeit als kool. Je ziet hem met de dag groter worden. Hoeveel hij zwaarder geworden is, kunnen we niet met zekerheid zeggen. Het is namelijk geen makkelijk karweitje dat dier rustig op een weegschaal te laten zitten. Pruipt, de man die bij ons de meest wetenschappelijke geest heeft, verklaarde dat zoiets doodsimpel te berekenen is. Het volstond om het voedsel te wegen dat we hem elke dag geven, daarvan het totaal van de opgerulde afval af te trekken (rekening houdende met de hoeveelheid zaagsel dat daartussen zit) en we zouden meteen weten hoeveel de leeuw aangekomen zou zijn. Maar Guust — die weer een van z'n snuggere invallen had — merkte op dat deze vlieger niet opging. Bij dit afreksommetje speelden nog heel wat andere factoren een rol: alles wat er los en vast op de redactie te vinden was, de postkieren, zelfs een sigarenpeuk die door dhr Van Gestel in een asbak was gedeponneerd en die door Pinkie zonder schadelijke gevolgen verorberd was.

Voor de oplossing van dit probleem had Guust een geniaal eenvoudige oplossing bedacht: volgens hem moest het voldoende zijn om de plank uit de archiefkast, waarop Pinkie gewoonlijk zijn middagdutje deed, te verwijderen en te vervangen door de plaat van een weegschaal (die Guust voor een prikje op de kop had weten te tikken) en af te wachten tot Pinkie zou gaan slapen. Jammer genoeg ging die vlieger niet helemaal op, want toen Pinkie op het geval sprong, waarvan hij dacht dat het een boekenplank was, begon het onder zijn voeten te wiebelen. Het verschrikte dier stootte een afgrijselijk gebrul uit en smet alles wat onder zijn klauwen kwam op de grond. De weegschaal sprong in stukken en iedereen schoot toe

om het overschot op te ruimen voordat ze verslonden zouden worden. De naald was op de schaalverdeling blijven steken en dat bezorgde ons de eerste aanwijzing over het gewicht van het dier (het ging bij ons net als in de detectieverhalen waarin een snuggere agent aan de hand van een gebroken horloge op de seconde af het uur van de misdaad weet vast te stellen!) Maar toch leek 732 kg ons wel een beetje overdeven.

En toen gebeurde er iets dat onze geletterde Krasser achteraf de "Zaak van de Halsband" noemde. Het begon allemaal met juffrouw Jannie, die vond dat dit lieve, aardige leeuwtje beslist een roze strikje om z'n hals moest hebben. Ze had net zo'n aardig lint in haar lade liggen, die voor dat doel uitstekend geschikt zou zijn en die zij met het grootste genoegen aan de gemeenschap wilde opofferen wanneer iemand die voor haar om de hals van dat aardige dier zou willen doen.

Krasser begon meteen te verklaren dat men in dat geval maar niet op hem moest rekenen en hij had meteen een onheilspellende anecdotte bij de hand over zijn vriend de leeuwentemmer, je weet wel, die kerel die zo vol met lilttekens zat dat hij over z'n wollen hemdje nog 'n harnas moest aantrekken, want hij zat zo vol met gaten dat hij doorlopend verkouden was van de tocht. Hoopvol richtte juffrouw Jannie toen haar ogen op Pruipt, maar die deed op slag net of hij z'n handen vol had aan de reparatie van zijn bandopnemer (de leeuw had even willen proeven). Natuurlijk kon Guust toen zijn mond niet houden: «Maak je maar niet bezorgd juffrouw Jannie. Dat karweitje knap ik wel even op, dat zul je wel zien!»

Met een blik vol aanbiddelijke dankbaarheid reikte juffrouw Jannie Guust haar roze lintje aan. Hij nam het aan en stelde vervolgens een hele stellige op in de verbindingsdeur tussen de diverse redactielokalen. Vanaf de bovenste deurstijl liet hij een elastisch koord naar beneden hangen. Daar onderaan bevestigde hij een lus waarin een kartonnen ring en het lint kwamen te hangen. Hij gaf ons daarvoor de volgende verklaring:

«De leeuw steekt hierin zijn kop, dan schiet het karton los en het elastiek met het lint eraan schiet de hoogte in. We maken dan van de verrassing gebruik om er een strik in te leggen!»

Maar net toen hij even weg was om een stuk vlees op de kop te tikken, waarmee de leeuw aangeakt zou moeten worden, kwam Kwabbernoot de deur door en trapt in de door Guust opgestelde leeuwenval. Dat had je moeten zien! Kwabbernoot spartelend op de grond, één been omhoog. Maar iedereen moest toegeven dat roze hem uitstekend stond.

NIET VERWARREN!

Het echtpaar
en
Het echte paar.

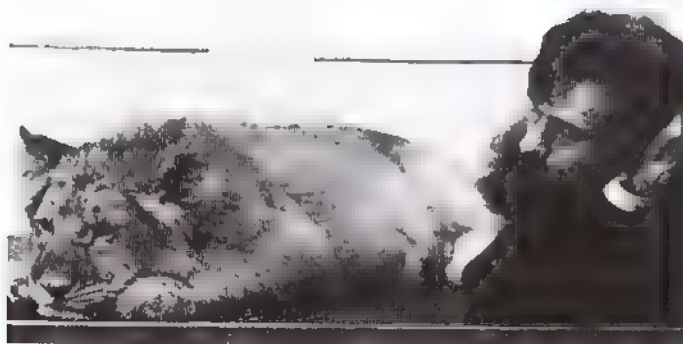

steeds!) OP DE REDACTIE

AAN HET PERSONEEL

Het personeel wordt eraan herinnerd dat het verbod om gebruikt zaagsel in de prulbakken te gooien nog geen reden is het dan maar door het venster op straat te deponeren met het daaraan verbonden risico toevallig passerende voorbijgangers zwaar lichamelijk letsel te berokkenen, om nog maar niet te spreken over de kosten die deze handelswijze met zich meebrengt.

Jan Netteman,
Conclerge.

ONZE PUBLICITYMAN

« Meneer Kwabbernoot », zei Hendrik Afflesje toen hij als een wervelwind de redactie binnestormde, daarbij de dommende leeuw flink op zijn tenen trappend. « Ik heb hier een tekst met de werking van een boomerang! Hier is hij »

JAAA!!! MINI-AUTO IS HET EINDE!!!

Dank zij de Thomy-produkten, de Trott-koekjes en de Pasja-namaakkoffie, de Rokket en Missail-maanraketten en het Bingo-kattenvoer kun je voor slechts twintig duiten een mini-auto in je bezit krijgen, gemaakt van metaal en voorzien van verwisselbare rubberbanden. Bewaar de Mini-Auto-Bonnen, je aangeboden door de hierbovenstaande firma's, goed.. en vooral de Gratis Bonnen, die je gratis door Robbedoes worden aangeboden! Bewaar daarom zorgvuldig de zegel die je bovenaan deze bladzijde ziet zitten. Hij is 5 punten waard. Dit is een goede raad van het weekblad Robbedoes!

Je stukje zegt helemaal niets over het aantal punten dat je moet hebben om een mini-auto te kunnen krijgen!»

« Maar, ik bedoel... Inderdaad u hebt gelijk, meneer Kwabbernoot. Wacht! Wat zegt u hiervan. Is dat geen meesterlijke zet om de koper aan te moedigen? »

AL 5 PUNTEN IN JE ZAK!

Je hebt maar 100 PUNTEN nodig (daarvan krijg je er 25 gratis) om een van deze EINDELOZE mini-autootjes te krijgen die je worden aangeboden door de Thomy-produkten, de Trott-koekjes, de Pasja-namaakkoffie, de Rokket en Missail-maanraketten, en het Bingo-kattenvoer! Het weekblad ROBBEDOES bezorgt je de 25 gratis punten! WERKELIJK EEN SENSATIONEEL AANBOD!

« Yeap », zei Kwabbernoot toen « Ik zie dit al over een dubbele pagina... »

« Zet dat maar uit je hoofd! » zei Kwabbernoot opspringend.

En net op dat ogenblik kwam Morris binnen met een fototoestel onder zijn arm, en toen speelde zich het drama af waarover we je hiernaast vertellen hebben.

VLUGGERTJE

Een oude wijze zag
Een jonge sterke leeuw
Eerst kwam een doffe slag
En toen een leeuwengeeuw.

ZEDELES:

Eerst leeuwen, dan filosofen

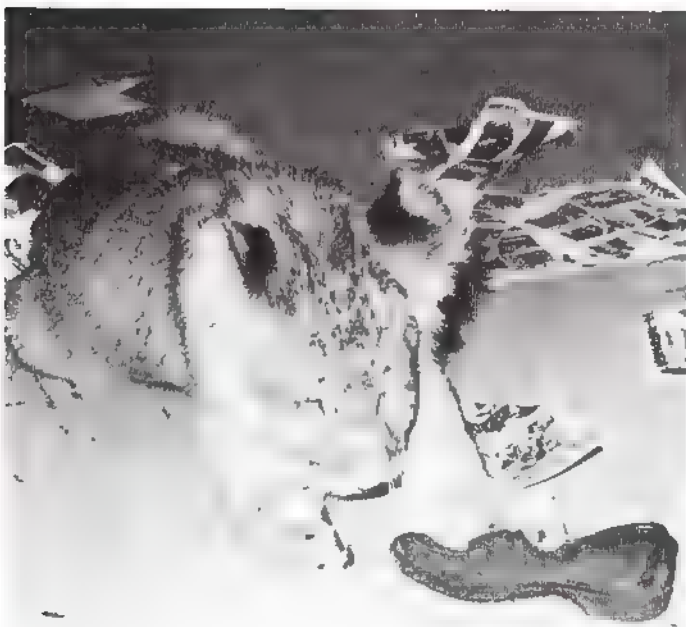
Onze leeuwespecialist Yvan Delporte (rechts op de foto) en de leeuw Pinkie schijnen beiden bekaf te zijn van het voortdurende gevecht dat zich de laatste weken tussen hen op de redactie heeft afgespeeld, voornamelijk om te zien wie nu eigenlijk het laatste woord had. Deze momentopname werd genomen toen beiden zij aan zij lagen uit te hijgen aan het einde van een gloeiendhete zomerniddag. Pinkie vertoont nog steeds dezelfde sympathie voor Yvan Delporte, maar hij van zijn kant kan wel schieten op deze nagel aan zijn doodkist. Vroeg of laat zal Pinkie hem natuurlijk wel duidelijk maken dat de liefde niet van één kant kan blijven komen.

LAATSTE NIEUWS

VERSCHRIKKELIJK ONGELUK OP DE REDACTIE

Het is voor ons een zeer pijnlijke plicht onze lezers op de hoogte te stellen van een drama dat zich nauwelijks enige seconden geleden op de redactie afspeelde. Morris, de tekenaar van Lucky Luke, liep een naar zijn mening leegstaand bureau binnen. Toen wij een angstige schreeuw hoorden, stormden wij allemaal toe. Het enige wat we daar vonden was een schoen, de treurige getuigenis van een afschuwelijk drama. Daarom verzoeken wij onze lezers ons te willen verontschuldigen dat de avonturen van Lucky Luke deze week in ons blad ontbreken.

Alles wat er van de
ongelukkige Morris restte.

BELANGRIJKE RECHTZETTING

Vorige week waren wij gedwongen een nieuwtje af te drukken, dat alle liefhebbers van het tekenverhaal de koude rillingen over het lijf gejaagd moet hebben: Morris, de tekenaar van Lucky Luke, verslonden door de leeuw Pinkie. Daarom haasten wij ons nu om iedereen die ons heeft geschreven om de in dergelijke gevallen gebruikelijke sympathiebetuigingen over te brengen — en ook de jonge dierenvriend die wilde weten of de spijsvertering van Pinkie niet van streek was geraakt — gerust te stellen. Er bleek hier een waanzinnig misverstand in het spel te zijn.

Achteraf bleek namelijk pas hoe alles zich had afgespeeld. De flegmatieke Morris, zoals gewoonlijk vreselijk verstrooid, liep de redactie binnen met een fototoestel in zijn hand. Hij kwam in een vertrek terecht waarvan hij dacht dat het leeg was. Wij hoorden een kreet en stormden toe en vonden de leeuw die een schoen tussen zijn klauwen had. Wij slaakten een kreet van afgrijzen, juffrouw Jannie voelde zich onwel worden, Prummipit sloot voor alle zekerheid zijn bandopnemer aan en Guust mompelde:

« 't Is weer zover! Direct denken ze nog dat ik het heb gedaan! »

Toen nam Kwabbernoot het roer in handen. Hij deed alle deuren van de archiefkasten op slot, liet iedereen vertrekken en belde toen naar de drukkerij om in het op de persen liggend nummer nog een speciaal bericht te laten verschijnen.

Toen liep hij, met de leeuw op zijn hielen, weer naar de plaats van het drama om de daar achtergebleven schoen op te halen en hem vervolgens naar het Museum van het Tekenvoerhaal op te sturen.

Toen pas hoorde hij uit een der kasten geluid komen. Hij sprong overeind, want hij dacht geesten te horen. Het was namelijk duidelijk de stem van Morris:

« Zou het je veel uitmaken om mij in een verloren ogenblikje uit deze kast te halen? »

Het bleek dat de verregaande verstrooidheid van Morris de basis van dit vreselijk misverstand was. Hij had namelijk een foto van de leeuw willen nemen en bemerkte toen dat zijn camera niet geladen was. Hij zocht toen de eerste de beste donkere hoek op en kwam zo in de kast terecht, nadat hij eerst zijn schoenen had uitgetrokken om de verf niet te beschadigen. Daar in het donker probeerde hij de film te verwisselen (en iedereen die al eens heeft geprobeerd om een Rollei 6 × 6 met een 24 × 36 filmpje te laden, weet welke moeilijkheden dat kan opleveren!). De leeuw maakte van die gelegenheid gebruik om een van z'n schoenen te bietsen. Morris slaakte een gil, wij kwamen aanrennen, Kwabbernoot sloot alle deuren... Kortom, alles is goed afgelopen. Morris belooft ons om zijn verstrooidheid voor eens en voor altijd te vergeten. Maar goed ook, we hebben er al last genoeg mee gehad.

Wij maken maar meteen van de gelegenheid gebruik om hem van hieruit te vertellen, dat hij gerust nog eens langs mag komen om zijn vergeten schoen op te halen.

DE LEEUW WEG VAN

De circusdirecteur maakt kennis met zijn nieuwe kostganger. Pinkie scheen het leuk te vinden om de diertuin te kunnen bezoeken. Overigens heel normaal... buiten zijn moeder had het dier nog nooit met andere dieren kennis gemaakt. Vooral de geur van de tijgers scheen op zijn zenuwen te werken. Hij maakte tenminste een behoorlijke scène voor hun kooien. De circusdirecteur was direct weg van Pinkie. Hij raakte niet uitgepraat over zijn schoonheid.

Maar toen ons leeuwje in zijn kooi moest ging hij in de contramane. Yvan Delporte ging er toen maar als eerste in om de leeuw zo naar binnen te halen, maar dat hielp geen steek. Kwade tongen beweerden dat ze de deur van de kooi toen maar hadden moeten dichtdoen, dan zou de redactie tenminste van zijn kwaadaardigste dier verlost geweest zijn. Maar hij kwam er weer uit en tenslotte ging de leeuw er maar in.

« Wel, als voedsel moet je hem van tijd tot tijd wat melk geven, hij is er dol op... Rundertapjes is zijn geliefkoosde vleessoort... of anders wat gewone biefstuk, maar zorg er voor dat er niet te veel zenuwen in zitten... » — De circusman knikte geduldig van ja en hij zei bij zichzelf dat Yvan Delporte voor iemand die wekenlang tegen de aanwezigheid van Pinkie op de Robbedoesredactie, had lopen kankeren toch aardig bezorgd was om het lot van dit leeuwenjong. Het had weinig gescheeld of Pinkie was weer op de redactie teruggekomen...

DE REDACTIE !

Het was niet mogelijk deze gevaarlijke wildebras nog langer op de redactie te houden. Als meneer Dupuis er ooit achtergekomen zou zijn hoeveel last dit onding ons berokkend heeft dan zou hij heel ontevreden zijn. Daarom hebben we maar een circus opgebeld.

«Hallo, met Robbedoes... Zeg, het schijnt dat jullie 'n bende leeuwenwelpen hebt in die diertuin... Hoeveel? Zeventien? En daar zijn de oudjes nog niet bij? Nou, jullie durven! Wij hebben er hier maar één rondlopen! Ja... inderdaad, wij hebben 'n leeuw hier. Zijn leeftijd? Eh... zes, zeven maanden... Zie je, we vroegen ons af of jullie hem niet zolang onder je hoede wilt nemen tot zijn eigenaar hem weer op komt halen... Wij zijn hier wel wat gewend, maar 'n leeuw is ons wat te gortig! Wat zei u? Ah, inderdaad, ja... 'n goudvis is heel wat makkelijker te onderhouden... Kunnen jullie hem gebruiken? Wanneer? Overmorgen? Keurig, en nogmaals bedankt!»

Wel verdraaid, het circus wilde Pinkie zolang in zijn diertuin onderbrengen. Toen trokken we de telefoon nog eens naar ons toe om onze fotograaf Deharinck op te bellen.

«Zeg, ben jij overmorgen vrij? Wel, om 'n paar foto's te nemen... ja, in een circus... Wil je er met de auto heen? Kun je Yvan Delporte dan niet meenemen? Wel, eh... hij is niet al-

**NIET VERWARREN
een leeuwebek
en
een leeuwemuil**

En toen kwam het zwaarste ogenblik, de scheiding. Yvan Delporte zei de volkomen onverschillig lijkende leeuw goedendag. Deze scheen zich op dat ogenblik alleen maar te interesseren voor de vreemde geuren die hem in de diertuin omringden.

leen. Doet er dat niets toe? Keurig, tot overmorgen dan!»

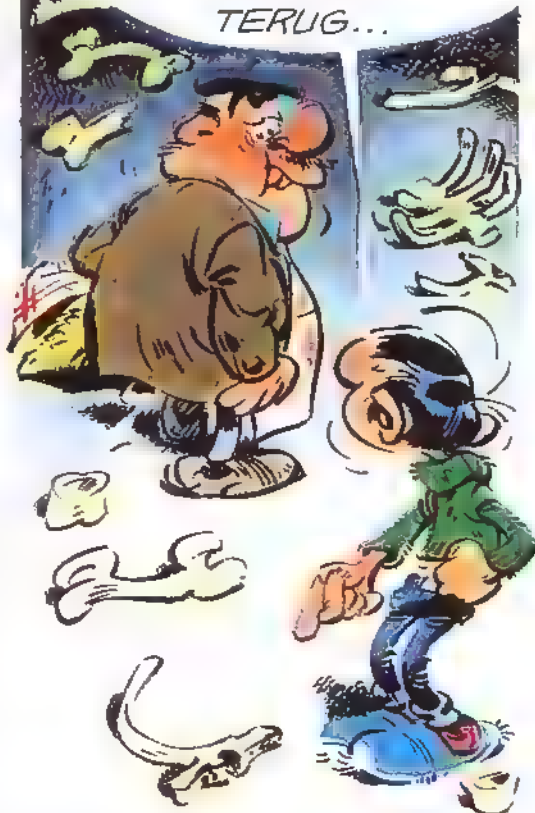
Yvan Delporte stond er namelijk op om Pinkie, die hij al die tijd heeft gevoed en verwend, zelf bij die circuslui af te leveren. Volgens hem om er voor te zorgen dat de leeuw niet op z'n doolie eentje naar de redactie terugkwam. Hij had er al onheil genoeg aangericht. Maar wij wisten maar al te goed dat de aanstaande scheiding van Pinkie hem verdriet deed. Toch gek hoe dat je aan zo'n diertuin kunt gaan hechten. Trouwens Pinkie had er ook een "handje" naar om zich aan andere mensen te hechten. Dat wij deze week niets over onze nieuwe publiciteitsman te vertellen hebben komt door het feit dat hij thuis op bed ligt om een paar schrammen te laten genezen terwijl zijn vrouw de zolder van zijn broek aan het repareren is. Kortom, we kochten een nieuwe halsband voor Pinkie, we verwendeten hem in deze laatste twee dagen van zijn verblijf bij ons nog meer dan we gewoonlijk al deden, en twee dagen later stond de fotograaf met zijn wagen bij ons voor de deur. Dat hij een leeuw te vervoeren kreeg had hij in de verste verte niet kunnen vermoeden, maar daarvan liet hij niets blijken.

We bleven kijken totdat de wagen op het eind van de straat de bocht omging. Toen ging iedereen langzaam weer aan het werk.

Wat is het op het ogenblik vreemd leeg op de redactie.

En ongetwijfeld ook voor de vele vriendjes die hij in de aanpalende kooi zou ontmoeten: zeventien leeuwjes, dit jaar geboren, waarmee hij binnenkort kennis zou maken. En dan al die tijgers, wolven, dwerggeiten, beren en vogels die de diertuin bevolkten. Nu hopen we maar dat Dan Daubeney Pinkie daar komt ophalen voordat Pinkie een doorgewinterde circusleeuw is geworden. Want de kunstenaars die je circusedieren ziet ulthalen zijn allemaal heel mooi om eens naar te kijken, maar we rillen als we bedenken wat dat in je kamer kan geven. Stel je voor: Pinkie die dan Daubeney voortdurend dwingt om een brandende hoopel op te houden...

HELA, SLAGER, ZOU
JE DIE BOTTEN NIET
MEE WILLEN NEMEN?...
DE MELKBOER NEEMT
OOK ALTJD DE LEGE
FLESSEN MEE
TERUG...

EEN AAP OP DE RED

Het was te mooi om waar te zijn! We waren eindelijk de eeuw kwijt die Dan Daubeney bij ons op de redactie had laten slingeren... we hadden hem in een circus weten onder te brengen. De circus-directeur was ons daarvoor zo erkentelijk dat hij ook 'n presentje wilde geven. Gisteren avond stond een vertegenwoordiger van het circus bij ons op de stoep met Soeky, een Amerikaanse slingeraap...

Kwabbernoot bekeek de vertegenwoordiger, die voor hem stond, met een argwanende blik. Het kistje met een getralied deurtje, dat de man in zijn handen had, beviel hem niet erg.

«Van het circus, zei je?»

«Ja», zei de vertegenwoordiger. «Hij heet Soeky en is dol op limonade. Maar je moet hem er niet teveel van geven.»

Toen hij de deur uitstapte, voegde hij eraan toe:

«'t Is een mannetje.»

Juffrouw Jannie vloog op het kistje af, zich afvragend wat daar wel in kon zitten. Even later stootte zij een hartverscheurende kreet uit. Door de tralies was namelijk iets harigs te voorschijn geschoten dat haar neus in een stevige greep hield. Even leek er paniek uit te brengen. Krasser had zich doodsblijk achter zijn tekentafel in veiligheid gebracht en jammerde:

«Marsmannetjes!»

Maar toen na een paar seconden de neus van juffrouw Jannie eindelijk bevrijd kon worden en het getraliede deurtje geopend werd, kwam Soeky te voorschijn. Soeky bleek een staartaap te zijn.

«Een bosduivel», wist Pruiimpit te vertellen, maar die had er onopgemerkt de dierenencyclopedie op nageslagen.

Ondertussen had de lange staart van het dier de bovenkant van een bureau afgetast en er een gom afgepikt. De aap begon het ding op z'n doele gemak op te peuzelen.

«Neem hem dat ding af», zei

ZEG NIET:

Een aap op gredactieapen

MAAR ZEG:

Een redactie op apegapen

Kwabbernoot, «dat is beslist niet goed voor hem!»

Maar probeer ze'n aap maar eens iets af te nemen. Zodra het dier in de gaten kreeg wat wij van plan waren sprong hij op een bureau en vandaar bovenop een kast. Vanaf die plaats begon hij zorgvuldig alle uithoeken van de redactie te bespieden terwijl iedereen zich uitsloofde hem te pakken te krijgen. Hier volgt dan bij benadering een beschrijving van de feiten, zoals zij door de voornaamste getuigen werden weergegeven:

De aap hangt met beide handen aan de zware kroonluchter die het bureau van Kwabbernoot siert; in zijn rechtervoet klemt hij de gom die iedereen hem wil afnemen en met zijn staart weet hij een grote fles Oostindische inkt te grijpen die hij over het hoofd van Pruiimpit uitkeert. Juffrouw Jannie zoekt veiligheid in onze papieropslagplaats. De aap zet haar met grote sprongen achterna, daarbij Krasser ontwijkend die hem tegen de grond wilde drukken en nu met zijn snuffel in een grote plas Oostindische inkt terecht komt. In de papieropslagplaats keert de aap twee dozen gegomde etiketten over het betraande hoofd van juffrouw Jannie uit terwijl Kwabbernoot met

GUUST MET VAKANTIE

De vakantie is een der waardevolste instellingen van onze moderne maatschappij. Daardoor is namelijk een heel volk in staat om alle zorgen, verbonden aan een heel jaar arbeid, van zich af te schudden. Daardoor kunnen stedelingen hun geest verlichten door in verre landen op bezoek te gaan. Meestal doen zij dit slechts door in folkloristische kledij gestoken inboorlingen te vragen of er ook mosselen of erwiesoep op het menu voorkomt. Maar daardoor is ook de Robbedoesredactie in staat te genieten van de afwezigheid van Guust.

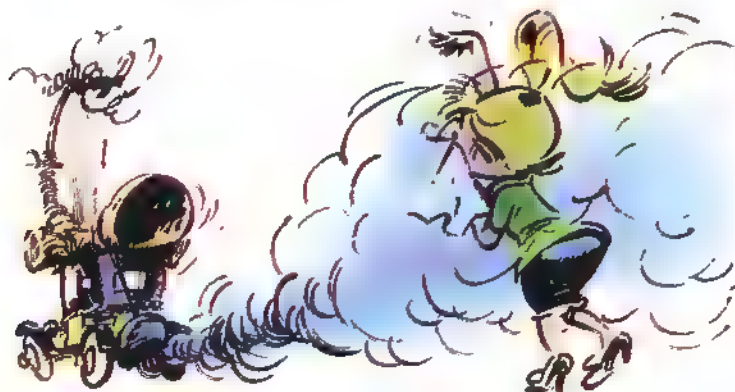
Want Guust heeft ons voor een tijdje verlaten en je kunt je gewoon niet voorstellen hoezeer het werk daardoor vergemakkelijkt wordt. Daarbij moeten we wel zeggen dat hij al een hele tijd bezig was zijn vakantie voor te bereiden en dat hij ons tot stervens toe de oren had volgezeurd over de idyllische leven dat hij aan het strand van Juan-Les-Pins van plan was te gaan leiden (waarom dat hij uitgerekend naar deze snobistische modebadplaats moest zal wel een der laatste raadselen der schepping blijven!).

Speciaal voor deze gelegenheid had hij nog wel iets nieuws uitgevonden, een toesteltje waarmee waterskiën en onderzeejacht tegelijkertijd uitgevoerd kon worden. Onder de gebogen latten had hij namelijk een paar tweede-

hands harpoenen bevestigd en hij was ervan overtuigd dat hij van elk waterwandelingetje een lekker zootje vis zou meebrengen. Jammer genoeg voor hem bevestigde hij deze dingen op het dak van zijn wagentje om ze aan ons op de redactie te kunnen laten zien. En aangezien zijn remmen niet al te best werken had hij zo wat moeilijkheden met brigadier Vondelaar die op een kruispunt het verkeer stond te regelen en nu de eerste twee, drie weken beslist niet meer kan zitten. De skies werden door de rechtbank verbeurd verklaard.

«Wel», vertelde Guust ons, «voor het overige heb ik mijn bureau maar afgesloten. Jullie weten allemaal hoe Kwabbernoot is. Als ik mijn rug maar eventjes keer, maakt hij meteen van de gelegenheid gebruik om mijn bureau op te ruimen en als ik dan terugkom, kan ik niets meer vinden. Jongens, ik moet jullie nu helaas verlaten want ik wil morgenavond aan de kust zijn en ik moet nog even langs mijn tante want ik heb haar beloofd een paar dozen Camembert mee te brengen die je alleen maar bij mij in het winkeltje aan de overkant kunt krijgen...»

Guust is eergisteren vertrokken. Zijn tante zal haar Camembert wel nooit krijgen want Guust heeft hem in z'n bureau laten liggen. En we krijgen dat ding met geen mogelijkheid open.

Gevechtspauze tijdens de achtervolging. Soeky zit rustig op een bureau, waarop kort geleden de post keurig lag opgestapeld, op een zacht potloodje te knabbelen.

ACTIE

een bezem het razende diertje probeert te verdrijven. De aap krijgt de bezem te pakken, gebruikt hem als een soort polsstok en vilegt over de hoofden van de verzamelde menigte naar het bureau, waarop de post keurig in stapeltjes ligt. Weg stapeltjes!

Even een gevechtspauze. Iedereen probeert enigszins op adem te komen. Krasser veegt de inkt van zijn gezicht. Kwabbernoot geeft opdracht het dier te omsingelen. Op dat ogenblik gaat de deur open en meneer Van Gestel komt binnen, zeggend hoe opgelucht hij is met het bijna gelijktijdige vertrek van Guust en de leeuw. De aap springt op zijn hoofd, kijkt even of daar nog wat op te vinden is, ziet dan de openstaande deur en is even later in de gang verdwenen. In de gang heeft iedereen, met leeuwentemmer Yvan Delporte voorop, de achtervolging op de aap weer ingezet. De algemene verwarring stijgt ten top. Na een uur ongeveer schijnt de aap genoeg te krijgen van dit spelletje en trekt zich waardig in zijn kist terug om rustig aan zijn gom verder te kunnen knabbelen. We hoefden alleen maar het deurtje achter hem dicht te doen.

Onze hoofdredacteur kwam toen op de duiwelse gedachte om het dier maar met kist en al naar Dan Daubeney op te sturen. Het schijnt dat hij net terug is van zijn reis en zich nog niet op de redactie heeft durven te vertonen. Misschien heeft hij weer wat documentatie nodig.

Panoramisch overzicht van een der bureaus nadat de aap en zijn achtervolgers er langs gekomen waren. Op de achtergrond slinger! Yvan Delporte weer ergens rond.

Een verwoede achtervolging in de gangen. Het grootste deel van de redactie is daarmee ongeveer een uur zoet.

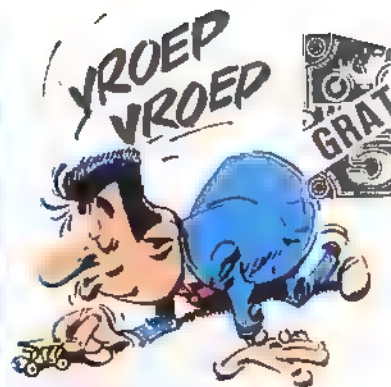
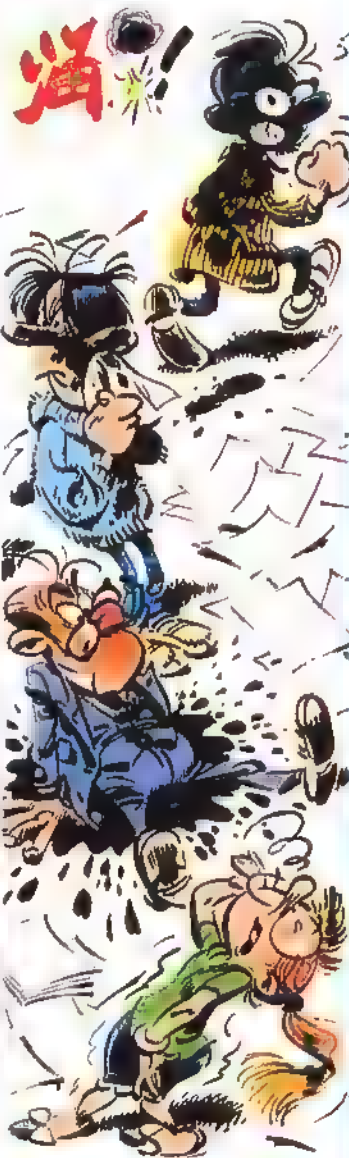
VLUGGERTJE

Bevecht niet zonder wapen
Verdraaid handige knapen.
Kijk héél goed uit voor

[apen:]

't Zijn vier-handige

[knapen:]

GEEF JEZELF EEN VRACHTAUTO CADEAU!

« Meneer Kwabbernoot », zei Hendrik Affiesje, « vind u ook niet dat de automobielsport het einde is voor de lezertjes van uw blad? »

« Hmnh », zei Kwabbernoot zonder zich te veel bloot te geven.

« Vind u ook niet dat we de jeugd moeten aanmoedigen zich meer voor de techniek te gaan interesseren? En dat een aardige foto van een vrachtwagen met kippende laadbak het aanzien van uw blad zeker omhoog zou halen? »

Wat zitten er bij ons op de advertentiedienst toch vreselijke mensen. Die denken dat een blad er alleen maar goed is om volgestopt te worden met advertenties.

« Kijk, ik heb toevallig een informatieve foto bij me met een verklarende tekst... »

En net op dat ogenblik kwam die vertegenwoordiger van het circus binnen. Hendrik Affiesje maakte van de algemene onoplettendheid gebruik om de volgende advertentie op deze pagina te smijten:

Bewaar de gratis zegel bovenaan deze bladzijde zorgvuldig. Met 100 punten (waarvan 25 gratis) krijg je een der schitterende Mini-Auto modellen die je worden aangeboden door THOMY (mayonaise, mosterd), en de TROTT-fruities. Dank zij de bovenstaande firma's en dank zij ROEBEDOES kun je voor slechts twintig frank een mini-auto, uitgevoerd in metaal en voorzien van verwisselbare rubberbanden, in je bezit krijgen. Hieronder de Faun Vrachtwagen met kipbak, 111 mm lang. Hendrik Affiesje.

BRIEF VOOR DE RE

De postzegel is afgestempeld met een publicitaire en toeristische slogan :

JUAN-LES-PINS ;
Heerlijke stranden ,
Uitgestrekte duinen ,
Eerste klas hotels.

En ze zouden er nog veel meer opgezet hebben als ze er de plaats voor gehad hadden ; over de tennisbanen, de yacht-club met een speciaal gereserveerd gedeelte voor waterskiën, het selecte casino van Europa, de manèges, de golfterreinen (een normale met 18 holes, gereserveerd voor de upper en een miniatuurbaan, waarvan de prospectus weet te vermelden dat het de grootste in Europa is) en voor het overige alles wat een man van de wereld zoekt om zijn gelijken te ontmoeten. Er is zelfs een speciale baan voor het schieten op kleiduiven, hoewel in de restaurants duiven gereserveerd worden die beter te verteren zijn. (Het meest onverteerbare is de hotelrekening.)

En uitgerekend daar brengt Guust zijn vakantie door. De brief, waarover we het hierboven hadden, was dan ook van hem afkomstig. We stonden wel wat verbaasd dat we hem kregen, want hij had ons verteld dat hij in de duinen wilde kamperen (hetgeen daar strikt verboden is) en zelf zijn potje wilde koken (hetgeen nog

strikt verboden moet zijn, gezien het met zich meebrengende ontploffingsgevaar en luchtvervuiling). We hadden daarom min of meer verwacht dat Guust in gestrekte galop een minder snobistisch plaatsje zou opzoeken, maar onze brokkenmaker schijnt het daar best naar zijn zin te hebben. Lees zelf maar wat hij ons te schrijven had :

Beste Kwabbernoot, beste allemaal, vooral juffrouw Jannie en meneer Dupuis, mocht die nog eens op de redactie verschijnen

Ik hoop dat jullie allemaal lekker hard werken en dat jullie vooral niet vergeten mijn plant te eten te geven en mijn witte muizen te besproeien. Deze zitten in de archiefschuif, waar op staat "Geheim & Vertrouwelijk" en waarin de rapporten zaten over de vergaderingen met de verkoopafdeling. Nu ik het toch over die rapporten heb, zeg even tegen meneer Van Gestel dat hij die terug kan vinden in een oude, gefrankeerde envelop die boven op de te versturen post lag. Hij is gemakkelijk terug te vinden, want er staat het adres in Amerika op

Hier gaat alles lekker en het weer valt best mee. Maar het is toch gek, dat je overal druilloren tegen het lijf moet lopen die met alle geweld je

vakantie proberen te verprutsen. Stel je voor, ik kwam hier aan toen de nacht al gevallen was (ik had het namelijk verstandiger gevonden om voorzichtig te rijden, vooral met al die claxonnerende idioten achter me toen ik midden op de weg reed om het van rechts komende verkeer niet te hinderen) en ik vind 'n dot van een kampeerveldje vlak bij de duinen. 'n Heerlijk weilte met 'n grasje om de jerk op te dansen. Ik timmer dus vlug m'n tent in elkaar en kook een lekker potje, niets bijzonders overigens, wat cornedbeef met stampot, en ga even later pitten. En wat gebeurt er verder? Even na dageraad, het was beslist niet later dan tien uur, word ik wakker gemaakt door een bende tierende mensen. Ik sta op en sta tegenover een stelletje woedende kerels met petten, die me de smerigste beledigingen naar m'n hoofd gooien omdat ze uitgerekend op het plekje willen spelen waar ik m'n tent heb staan! Jullie kennen me goed genoeg om te weten dat ik de kwaadste niet ben, maar dat ik ook niet met me laat sollen. Ik zeg ze dan ook dat het terrein groot genoeg is voor iedereen en dat ze maar wat verderop moeten gaan. Ze worden nog razender en ze zeggen me dat twee seizoenen geleden

VLUGGERTJE

Eens ging er een kerel op
[kruistocht
Die daar voor zijn vrouw-
[tje een kruis kocht
Hij kwam er mee thuis
Vond hommeles in huis
Zo bleek dat dit huis ook
[een kruis zocht.

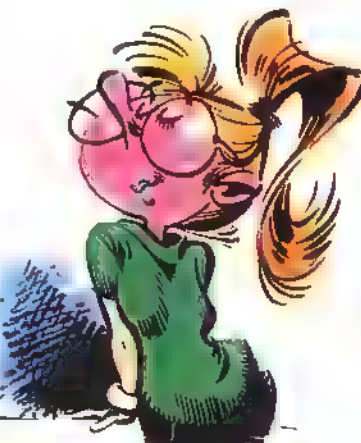
Juffrouw Jannie staat er gekleurd op

Nu moet je niet geloven, dat door het feit dat Guust op vakantie is, er nu op de redactie behoorlijk gewerkt kan worden. Eerst hadden we dat gevalletje met die camembert (daarover hebben we je de vorige week al iets verteld) waarover we een loodgieter met een oxygeenbrander moesten halen omdat Guust de laden van zijn bureau versterkt had met platen uit een dumpstank, hetgeen weer tot gevolg had dat we even later kapitein Waterzat met zijn mannen op bezoek hadden. Een paar dagen geleden beleefde juffrouw Jannie een hachelijk en tragisch avontuur, dat heel slecht had kunnen aflopen. Oordeel zelf maar :

We leven in het tijdperk van de spuitbus. Alles, van slagroom tot insectenwerende middelen en samengeperste lucht om banden op te pompen en sirenes in werking te stellen, wordt tegenwoordig in spuitbussen geleverd. Daarom moest Guust natuurlijk iets ontwikkelen dat volgens hem een zware belofte op de toekomst inhield.. een maquillagespuitbus. Hij beweerde dat lipsticks, poederdonsjes en potjes met ditjes en datjes om links en rechts op gezichten te smeren volkomen uit de mode waren. Vlak voor zijn vertrek gaf hij dus een paar spuitbussen aan juffrouw Jannie met het vriendelijke verzoek om tijdens zijn afwezigheid alvast maar te beginnen met experimenten om maquillage voortaan onder druk aan te brengen.

Eergisteren, tijdens de koffiepauze, nam juffrouw Jannie op de redactie de eerste proef. Krasser, die broodjes ham zat te verorberen, merkte dat er iets aan de hand was. Op de eerste plaats door de verandering van geur. Guust voegt namelijk overal geurtjes bij. Hier was het een soort lelietjes-van-dalen met een zeer eigenaardige bijgeur van knoflook. Krasser keek in de richting van juffrouw Jannie, slaakte een kreet en viel van zijn tekenkruk. Het lieve meisje vroeg hem eerst of hij zich geen pijn had gedaan en toen, met een allerveroverendste glimlach, hoe hij haar nieuwe opmaak vond. Met toegeknepen keel en kloppend hart zei Krasser ja, en dat het heel modern stond...

Daarbij moet vermeld worden dat juffrouw Jannie aquamarijnen lippen had, een aardbeikleurig gezicht en een zachte, oudroze kleur rond de wimpers.

HELP ONS PSYCHOLOGISCH JE KARAKTER BLOOT TE LEGGEN

Een onderzoek van Hendrik Affiesje.

Alle Robbedoeslezers worden uitgenodigd deel te nemen aan een motievenonderzoek, waardoor het ons mogelijk wordt het psychologische profiel van de gemiddelde lezer van ons massamedium bloot te leggen. De antwoorden op deze peiling zullen worden doorgegeven aan een elektronisch brein die aan de hand daarvan nauwkeurig het statistische gedragspatroon van onze lezers zal bepalen, waardoor wij weer in staat zullen zijn een positieve structuur van verkoopargumenten op te bouwen, die gebaseerd zal zijn op het geheel van de aankooppsychologie van de bereikte bevolking. Onder andere zullen wij door deze enquête in staat zijn publiciteitscontracten op lange termijn af te sluiten. Wij rekenen dus op uw aller medewerking (bij voorbeeld : het juiste antwoord op vraag 6 is : Twee bruggen van Knuvelder, Platanen & Zonen). Stuur je antwoorden in een voldoende gefrankeerde envelop op naar het adres van onze redactie en vermeld in de linker bovenhoek : MOTTVERINGSSTUDIE KNUVELDER, PLATANEN & ZONEN. Bij voorbaat onze allerhartelijkste dank voor je medewerking bij dit uitermate wetenschappelijk onderzoek.

VRAGENLIJST

1. Ben je wel eens een brug gepasseerd ? (ja - nee) *
2. Vind je dat er op ons grondgebied (te veel - te weinig) bruggen zijn ?
3. Komt de naam Knuvelder, Platanen & Zonen je bekend voor ? (ja - nee) *
4. Vind je dat je beter zou moeten worden ingelicht over de laatste modellen bruggen ? (ja - nee) *
5. Denk je, dat je na een goede reclamecampagne in Robbedoes, zin hebt een brug te kopen ? (ja - nee) *
6. Wat is er beter dan een brug van Knuvelder Platanen & Zonen ?

* Doorhalen wat niet van toepassing is

Op de stippelijijn uitknippen

NIET VERWARREN
'n goedendag
en
goeiedag !

DACTIE

de graaf van Gloucester hier een birdie maakte en nog meer van die onzin. Het kwam er in ieder geval op neer dat ik als de bliksem green 3 moest ontruimen (Wat spraken die 'n ratjetoe, vol met Duitse woorden !) En toen begonnen ze nog harder te schreeuwen, toen ze zagen dat ik gaten in het gras had gemaakt. Maar je bent kampeerder of je bent het niet, hè, en ik ben er een, dus had ik een mooi kuiltje gegraven om m'n coke fris te houden. Ik zeg ze dus dat het hier bij mijn aankomst al barstte van de gaten en ik wijs ze er een aan (aan de voet van een stom vlaggetje, zeker achtergebleven bij een of ander gek feestje !) Maar omdat er hoe langer hoe meer kerels om me heen kwamen staan, die allemaal met gekke stokken stonden te zwaaien, vond ik het beter deze nieuwe situatie even in overweging te nemen.

Tenslotte ben ik maar de wijste gebleven en heb dat stomme veldje maar aan hun gelaten. Maar eerlijk gezegd, ik heb nog nooit zulke egoïsten gezien want er lagen overal om me heen van die mooie, gladgeschoren ronde veldjes. Minstens een stuk of vijftien. Willen jullie weten wat ik denk ? Juanles-Pins is niet meer wat het vroeger was.

Guust

HEET VAN

Beste Kwabbernoot,

Ik vermaakt me hier kostelijk en ik denk heel veel aan jullie. Gisteren vroeg ik me af wat voor 'n effect het zou hebben als ik op het strand, bij de zee, op mijn slagharp zou spelen. Ik vraag me nog steeds af waarom jij dat ding flaterfoon noemt, zot! Wel, het was 'n mieters experiment. Jammer genoeg betrok de lucht bijna onmiddellijk en er kwam even later een ware zondvloed naar beneden. In de namiddag probeerde ik het nog eens, maar het was of de duivel er mee speelde. Ik had de snaren amper aangeraakt of er brak een orkaan los. En daarbij hebben ze me nog zo verzekerd dat het hier altijd goed weer is. Ze hebben me statistieken laten zien... Wat 'n ontgoocheling

Wil je meneer Van Gestel de allerhartelijkste groeten doen?

Guust.

Hullo, ouwe rakker van 'n Kwabbernoot! Wat heb ik weer 'n bewogen middag achter de rug!

Ik had vanmiddag ineens zin om die skelterbaan hier eens te proberen. Ik had al vlug de skelter in het oog die het hardst reed. 'n Ding met een lekker geel kleurtje (weet je, niet iets voor een zondagsrijder. Het moet een wedstrijdmodel geweest zijn!) Terwijl ik m'n overall aantrok hield ik twee kerels in het oog die net aan dat ding stonden te sleutelen. De eerste liet de motor draaien en de ander was ergens aan de voorkant aan het prutsen. Toen riep iemand ze en ik natuurlijk als een haas met die gele skelter er vandoor!

Ik reed als de gesmeerde bliksem, maar toen ik de tweede bocht inging gleed m'n voet uit en — sik! — m'n sandaal bleef tussen een stang en het gaspedaal vastzitten. De motor begon op volle toeren te draaien! Ik wilde remmen maar geen rem te bespeuren! Ik had ook kunnen vermoeden dat niet iedereen, net als ik, z'n mechaniekje goed verzorgt! Natuurlijk ging ik veel te vlug de bocht in en ik schoot recht op de stobalen af. Een daarvan kwam zelfs in m'n armen terecht met als gevolg dat ik geen steek meer zag. Toch had dat zijn voordelen, want toen ik door het bek van de mini-golf heenschoot, ving dat ding mooi de klap op. Toen ik aan de andere kant de golf verliet zat ik midden in het verkeer! En op het eerste het beste kruispunt sprong net het licht op rood. Ik moet toegeven dat ik toen wel even in m'n rats zat. Ik kneep m'n ogen dicht hetgeen niet kon verhinderen dat ik een agent hoorde fluiten. Maar dat gaf niets want op 'n skelter zitten geen nummerborden en dat kan soms heel praktisch zijn.

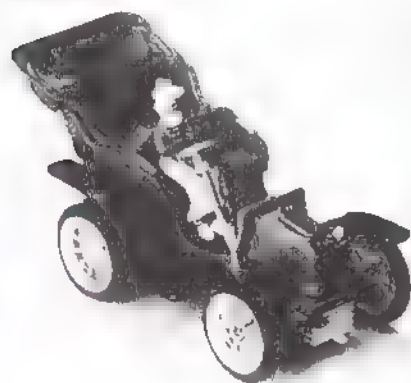
Kortom, ik kwam op de grote boulevard terecht, recht tegenover het casino. Wat was daar 'n massa mensen op de been en overall zag je van die slagschepen van auto's! En ik kon nog steeds niet remmen. Ik als een

DE REDACTIE

NIET VERWARREN!
'n prinnenbetje
heeft niets te maken met
'n Binnenpretje

gek aan dat stuur draaien om al die wagens te ontwijken en om me heen sprongen de mensen als kikvorsen in het rond. Al die kerels liepen in zwaluwstaarten en de dames in van die lange gevallen met slepen en halskettingen... zeker voor de één of andere grote hoempa-hoempareceptie. Om een groep fotografen te ontwijken zat er voor mij niets anders op dan met een noodgang het casino in te schieten. Jij beweert toch altijd dat ik 'n onhandige sukkel ben? Nou, je had me daar tussen al die pilaren en het waren er heel wat! — moeten zien doorkarren! Maar jammer genoeg kwam ik in een paar monsterlijk grote plantenbakken terecht die ik net niet gezien had en even later lag ik zonder 'n centje pijn op het tapijt. Maar toen ging de skelter er op z'n doolie eentje vandoor, schoot onder een grote tafel vol met flessen in emmertjes en stapels kleine hapjes om je kiezen mee te vullen. Dat kwam uitstekend van pas want je weet hoe uitgehongerd ik altijd ben. En omdat die dingen toch overal rondvlogen heb ik er maar een paar meegepikt om te proeven. Wel, om het kort te maken, die tafel begon door het casino te darren. Je had je dood gelachen als je dat gezien had! En toen sprong er opeens een grote kaalkop op me af, als waanzinnig met een grote zilveren beker zwaaiend — je weet wel, van die dingen die ze altijd op sportfeesten aan de overwinnaar overhandigen — en hij gaf me toch een oplawaai met dat ding op m'n kop...! Natuurlijk zat er meteen een grote deuk in want als je gaat skelteren moet je tegenwoordig een helm opzetten. Gelukkig maar, want met die kerels die zich over het minste het geringste al opwinden.

Ondertussen had de skelter de tafel van zich af weten te schudden en reed nu van achteren recht op die kale in, hem letterlijk de benen onder het lijf uitvegend. Je weet, op 'n skelter kom je nooit op je best uit, maar bij hem was het werkelijk bespottelijk... achterstevoren en met een been dwars door het stuur! Om je een aap te lachen! Tussen de bedrijven door reeste de skelter het casino weer uit — met die kerel er nog steeds bovenop — en ik verloor ze uit het oog. Toen

begon iedereen te roepen en te schreeuwen: «Hou de burgemeester tegen! Hou de burgemeester tegen!» Ik maakte van die gelegenheid maar gebruik om 'm te knijpen, maar langs de achterdeur want tussen al die opgewonden standjes voelde ik me echt niet op m'n gemak.

Ondertussen hoorde ik wat er eigenlijk precies aan de hand was... de overreiking van de prijs voor de elegantste automobilist. Ik snap niet hoe sommige leden hun vakantie met dergelijke beuzelarijjes kunnen zoekbrengen. Wel, misschien wint die kerel op de skelter die prijs wel!

Maar al met al was ik m'n sandaal toch maar kwijt. Ik denk dat ik morgen maar even bij het casino aanloop om te vragen of ze hem gevonden hebben

Guust.

Prentbriefkaart, met op de voorkant een mollige baadster die een lap van 'n krab aan haar grote teen heeft zitten, met de vermelding: «Souvenir aan Juan-les-Pins».

Ik begrijp die lieden hier niet meer! Vanmorgen, net toen ik m'n ontbijt van gekookte eieren met garnalen klaarmaakte, kwamen er een stelletje heel ernstig kijkende oude kerels op me af. Ik herkende de kerel die voorop liep. Die kaalkop uit het casino... die nu niet kaal meer was maar vol met pleisters zat. Hij vertelde me dat de gemeenteraad en de Vereniging Voor Vreemdelingenverkeer hadden besloten me een week vakantie in de bergen aan te bieden, reis- en verblijfkosten werden door hen vergoed. Ze stopten me meteen een treinbiljet in de hand.

Vind jij dat nu slim om als je zo'n mooie badplaats hebt iedereen maar naar de concurrent te sturen?

Maar maak je maar niet ongerust, ik ga niet naar de bergen! Ik kom morgen weer terug want ik weet zeker dat jullie me hard nodig hebben.

Werkelijk, Kwabbernoot, dit strand is niet meer wat het was.

Tot binnenkort

Guust.

VLUGGERTJE

'k Ben jarig, net als knal,

De grootste gek die 'k ken :

Hij zegt dat ik nog al-

tijd minder-jarig ben!...

SNIP

VERKOUDEN RAADSEL

Eén helft van be is donzig zacht;
De tweede die is snip;
Baar héél geef ik je onverwacht een
sterrenregen-tip

Van. Nu : wat je kon !

Knip de gratis zegel bovenaan deze bladzijde zorgvuldig uit! Hij is 5 punten waard! Met 100 punten (waarvan 25 gratis) krijg je een van die schitterende Mini-Auto modellen die je worden aangeboden door THOMY (mayonaise en mosterd) en TROTT (vurruk-kulluke fruitcakes). Tegen inruil van deze punten en bijbetaling van slechts 20 F krijg je deze mini-auto's, geheel uitgevoerd in metaal en voorzien van verwisselbare rubberbanden! Door de Oldtimer-modellen leer je spelenderwijze de geschiedenis van automobielen en in de hedendaagse modellen vind je lering en vermaak! Cultuur en techniek gaan hand in hand door mini-autoland! Leve Trott! Leve Thomy!

Hendrik Affiesje.

VLUGGERDJE

Stik ! Nu is ze toch

[weggevloden

die grote ekster op de brug..

Ze zag me naderen,

haar pogen te pakken,

en ze vluchtte vlug !

Nee, 't is niet eerlijk !

't Mocht niet mogen !

Want blind zijn MIJN twee

[eksterogen.

Ik heb het allemaal gehoord en gezien!... Ik dronk net m'n gebruikelijke ochtendkoffie in het kroegje beneden voordat ik aan het werk wilde gaan. Eerst hoorde ik gierend remmen. Een grote Amerikaanse slee stond dwars over de weg en de chauffeur keek somverbaasd naar de kar van Guust, die van de verkeerde kant de eenrichtingsstraat kwam afrijden (Guust noemt zo iets : « een stukje afrijden! »). Boven op het dak van zijn wagen wiebelde onheilspellend de grillig gekromde hals van de flaterfoor.

Het wagentje van onze held-zonder-werk beschreef een sierlijke S op zijn spillewiel'tjes en kwam op drie meter van een verkeersbord "Opgepast, Verboden te Parkeren" te staan. En daar begon het hele drama

Guust was dus terug van vakantie. Ik zag hem uit zijn kar klauteeren en de deur achter zich dichtsmijten (daardoor viel er een achterlicht af, maar dat had Guust niet in de gaten) en in de richting van de redactie lopen.

En net op dat ogenblik kwam brigadier Vondelaar aanholten. Ook hij had gezien dat Guust weer terug was Met fonkelende ogen en zijn fluitje gevechtssklaar maakte hij zich op om hem het eerste proces-verbaal bij zijn thuiskeer aan z'n broek te smeren.

De brigadier bleef bij het in overtreding zijnde voertuig staan. En toen speelde zich alles in een fractie van een seconde af. Vondelaar blies keihard op zijn fluitje waardoor de snaren van de flaterfoon op een angstaanjagende manier begonnen te trillen (1). En wel dusdanig sterk dat er aan boord van een net passerende vrachtwagen een ware ontploffing plaats scheen te hebben. Het was een van die zware wegmonsters voor het vervoer van grote glasplaten. En er moeten er heel wat op die wagen gestaan hebben want de hele weg was letterlijk bedolven onder ontelbare scherven en splinters.

Bij het horen van dit geluid keerde iedereen in de straat zich om en sommigen kwamen zelfs aanrennen. Ik betaalde toen mijn consumptie en mengde me onder de menigte om te vertellen wat ik gezien had. Toen ik

vlak bij brigadler Vondelaar was aangekomen hoorde ik net de bestuurder van de vrachtwagen zeggen :

« Het enige dat ik weet is dat ik op eens iemand keihard op een fluitje hoorde blazen en dat mijn ruiten even later aan diggelen lagen ! »

Het was Brigadier Vondelaar aan te zien dat hij zich niet op zijn gemak voelde. Onzeker bekeek hij zijn fluitje en mompelde :

« En toch is het het voorgeschreven model. We hebben er nog nooit opmerkingen over gehad! »

Natuurlijk stond Guust met z'n neus
vooraan en om de agent te troosten
zei hij :

« Komaan, het is ongekleurd glas... dat brengt geluk. U hebt dus voor jaren genoeg! »

De situatie werd er niet eenvoudiger op toen de directeur van de glasfabriek (door de een of andere behulpzame ziel van het ongeluk op de hoogte gesteld), de aannemer van een groot bouwwerk die op de ruiten zat te wachten, een 25-tal agenten met de een of andere hoge piet voorop, zich met het gevalletje kwamen bemoeien.

Ik kreeg het ondertussen toch voor elkaar om mijn getuigenverklaring te laten opnemen. Volgens de laatste berichten waren de fluit en de flaterfoon in beslag genomen en naar het commissariaat overgebracht. Daar schijnt een ploeg experts bezig te zijn met diepgaande proeven om de rol van elk der beide instrumenten bij de vernieling van de kostbare ruiten te achterhalen. Maar ondertussen zijn wij op

(1) Snuffeltje ondervroeg hieromtrent dhr Naslag, de bekende fysicus. Deze is van mening dat ieder lichaam een natuurlijke trillingsperiode heeft. Wordt hieraan echter een vreemde trilling toegevoegd dan wordt het amplitudo daarvan aanzienlijk verhoogd. Het meest aangehaalde voorbeeld daarvan is een peloton soldaten dat in pas over een brug heenloopt en deze kan laten instorten. Toen wij de heren Knuvelder, Platanen & Zonen hierover naar hun mening vroegen, kregen wij het volgende antwoord : « Of het nu stedelingen zijn of lieden die in dorpen wonen, iedereen loopt over een brug van Knuvelder, Platanen & Zonen »

AAN HET PERSONEEL

D☆ van vakanti☆ t☆rugkom☆nd☆ p☆rson☆s☆l☆d☆n word☆n ☆rop opm☆rkzaam g☆maakt dat in d☆ to☆komst d☆ w☆rktijd☆n uitsluit☆nd ☆n all☆☆n voor d☆ normal☆ w☆rkzaamh☆d☆n g☆bruikt di☆n☆n t☆ word☆n ☆n niet voor h☆t fabric☆r☆n van ☆☆n sp☆cial☆ haarlak di☆ " h☆t haar m☆t st☆rr☆tj☆s b☆zaait " (om ☆☆n t☆rm t☆ g☆bruik☆n waarm☆☆ h☆t produkt ons w☆rd voorg☆st☆ld). Daardoor zijn n☆n☆l☆k op h☆t ogenblik d☆ r☆dacti☆-lokal☆n b☆zaaid m☆t plasti☆k schilf☆rtj☆s di☆ m☆t g☆☆n mog☆lijkh☆id m☆r van d☆ schrijfmachin☆-l☆tt☆rs t☆ krijg☆n zijn.

Van G☆st☆l, p☆rson☆s☆lsch☆f.

NIET VERWARREN

De haring die mama heeft gekocht

III

Maatjesharing.

OR DE REDACTIE

Robbedoes toch maar lekker die vervelende flaterfoon kwijt.

Maar helaas, ook dat mocht niet baten. Guust, beroofd van zijn instrument, besloot zijn allerlaatste uitvinding te vervolmaken .. een elektrische accordeon.

Kwabbernoot.

Geheimzinnige voorvalletjes in de buurt van het politiebureau

De bewoners van de buurt rond de grote markt, en meer in het bijzonder zij die in de buurt van het politiebureau wonen, klagen vanaf vrijdagavond dat hun buurt wel behekst lijkt. Wij hebben er toen een stel reporters op uit gestuurd om dit zaakje nader te onderzoeken. De bevolking legde de volgende verklaringen af :

Dhr Dommeltjes, huisbewaarder van het 'ehuis voor Ouden van Dagen, tegenover het politiebureau : « Ik zat hier op de stoep op 'n bankje een pijp te roken toen aan de overkant plotseling alle ramen in gruzelementen vlogen. En wat dacht u wat ik zag, toen ik me omdraaide, meneer ? Bij ons was precies hetzelfde gebeurd. We durven onze mensen gewoon geen kassa meer te geven ! »

Janus Indekan, melkboer : « Ik was net bezig alle lege flessen op te vuilen toen ze ineens, krakkkk, allemaal in diggelen vlogen. Volgens mij geven ze te veel radio-actief strontium aan de koelen »

Professor Otto Klave : « Ik was er net in geslaagd de verkoudheidsvirus af te zonderen. Het lag op een blaadje onder mijn mikroscoop en ineens vloog alles uiteen ! En nu ben ik... hatsje .. verkouden ! »

Barones Van Aachteren tot Veuren : « Ooo ! Ik doe zoiets nooit meer ! Ik zat net voor mijn kapspiegel toen ik het vroeg — wat 'n idee ook ! — wie er het mooiste in het land was. Ziet u, ik dacht net aan dat sprookje ! Misschien kent u het wel ! Maar, beste vriend, wat er toen gebeurde was wreed .. af-grij-se-lijk wreed ! »

Dhr Lodewijk Achilles Indemaat, kolonel buiten dienst : « Doorbreking van de geluidsmuur ! Dat moest er van komen met die supersonische krengen ! Ik heb altijd wel gezegd dat ze de ruitertij nooit hadden mogen opdoeken ! »

Commissaris Knokkel : « Geen commentaar ! »

Toen wij de goede man op het bureau opzochten welgerde hij hardnekkig ons maar één inlichting te verschaffen. Toch viel het ons op dat geen enkele agent meer een fluitje had

JE PSYCHOLOGISCHE

PROFIEL

KOMT ERAAN !

Een boodschap van Hendrik Affiesje.

Alle Robbedoeslezers, die de moeite hebben genomen aan ons onderzoek mee te doen, bedank ik vanaf deze plaats van harte. Dank zij jullie medewerking zijn wij binnenkort in staat met wetenschappelijke zekerheid de gemiddelde Robbedoeslezer vast te stellen waardoor wij verder tevens in staat zullen zijn onze verdere publiciteitscampagnes terdege voor te bereiden. Dank zij jullie gewaardeerde medewerking kunnen wij jullie dieper bewerken, onze publicitaire argumenten beter opstellen en zelfs jullie onderbewustzijn bereiken. Verder zal dit voor ons ten gevolge hebben dat wij met de firma Knuvelder, Platanen & Zonen een contract op zeer lange termijn kunnen afsluiten.

Er zijn ontelbare antwoordformulieren binnengekomen en op het eerste gezicht lopen de antwoorden nogal uiteen. Daarom hebben wij alles maar aan een elektronisch brein toevertrouwd, dat erin is gespecialiseerd de grote onderbewuste stromingen bij de grote massa aan het licht te brengen. Maar de internationale firma, van wie wij dit brein in huur hebben, vraagt ons alle lezers die hun formulier nog willen opsturen het volgende te willen zeggen. Enkele dagen geleden gaf de machine er de brui aan toen wij ze het antwoordformulier van een onzer lezers in Japan, die in zijn moederschrift had geantwoord, toevertrouwden. Het brein, niet afgesteld op het verwerken van deze taal, was voor verscheidene weken onbruikbaar doordat er een compleet circuit was doorgebrand.

Dus antwoord alsjeblieft in een leesbaar schrift en in goed Nederlands. Binnen uiterlijk twee weken kennen wij de naam van de deelnemer die 't beste de gemiddelde opinie vertegenwoordigt. Ik zal natuurlijk niet nalaten jullie het resultaat van dit onderzoek kenbaar te maken.

Nog eens, van harte bedankt voor jullie medewerking ! Publiciteit is de toekomst voor Robbedoes !

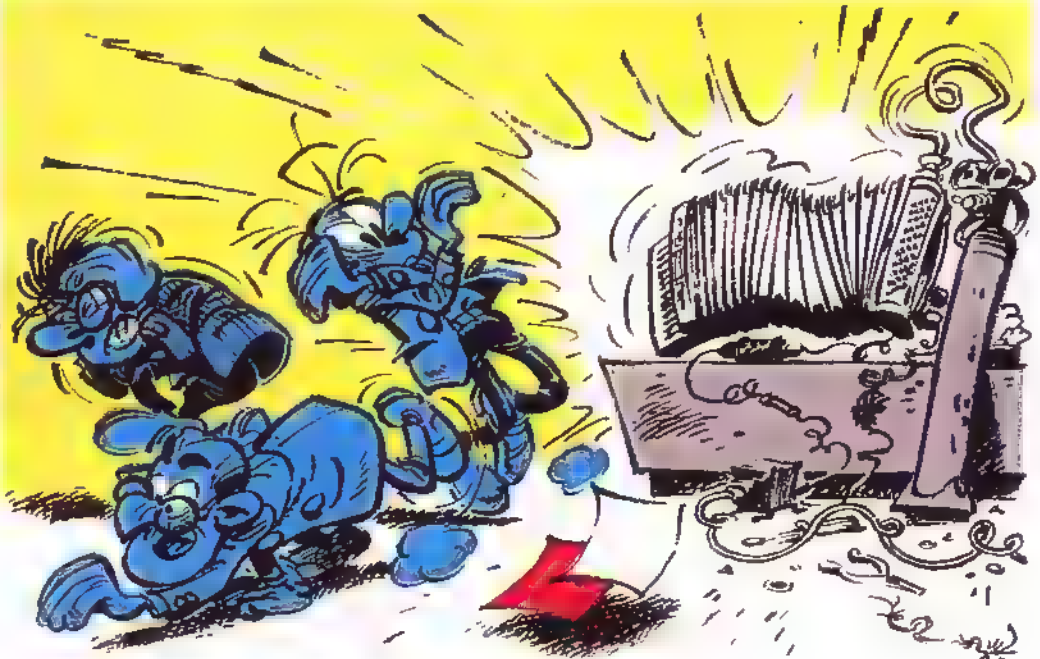
Hendrik Affiesje

MUZIEK OP DE REDACTIE

Op het ogenblik dat alle stoppen doorsloegen, kregen we in de gaten dat Guust weer iets nieuws aan het maken was. Kwabbernoot, die op de bandopnemer de post voor Juffrouw Sonja dicteerde, zat er plotseling voor spek en bonen bij omdat de microfoon uitgevallen was; Krasser begon te vloeken omdat de verlichte tafel waarachter hij net met een ingewikkelde lay-out bezig was, plotseling helemaal niet meer verlicht was; en juffrouw Janne kwam uit het plaatsje waarin ze zich weer tot aenschied opkalfaterde te voor-schijn met een grote streep lippenstift van kin tot voorhoofd.

Guust schuifde iets of wat gegeneerd door de redactie, mompelend dat er waarschijnlijk een stop was doorgeslagen en dat hij even in de kelder zou gaan kijken of er iets aan te doen viel. Toen hij voorbij het bureau van Pruismpit liep, pakte hij terloops een papercлип mee (Guust heeft een heel eigen methode om stoppen te repareren en als dat nog een tijdje zo doorgaat, krijgen we weer de grootste moeilijkheden met kapitein Waterzat van de brandweer) en verdween over de trap naar beneden.

Indedaad, de lift deed het niet meer en we vingen bonzende geluiden op waaruit we konden opmaken dat er iemand in het stikdonkere hokje gevangen moest zitten. Pas later kwamen we erachter dat het meneer De Mesmaeker was geweest. Dat was op het moment toen we hem op de vierde verdieping uit het naar boven getrokken lifthokje zagen kruipen. Hij welgerde de helpende hand die meneer Van Gestel hem toe-

slak. Hij had namelijk zelf beide handen nodig om een stel papieren te verseuren waarop met grote letters 'Contract' geschreven stond. Dat alles gebeurde onder het woedende uitroepen dat hij nooit meer één voet in dit gekkenhuis zou zetten. Over de trap liep hij vervolgens naar de Jagerliggende verdiepingen, vergezeld van meneer Van Gestel die hem aanraaide voorzichtig te zijn want het was nogal donker in het trappenhuis, waarop meneer De Mesmaeker hem antwoordde dat hij best zag dat er "+/?" niets te zien was en vervolgens hoorden we in de buurt van de derde verdieping een zware schok, gevolgd door het geluid alsof iemand een trap aftuimelde, en een serie uitgelezen krachttermen. Toen we door het raam keken, zagen we meneer De Mesmaeker als een granaat de voordeur uitschieten, met fladderende stropdas en een grote bull op zijn hoofd. Voordat hij in zijn wagen sprong toonde hij ons eerst een woedend gebalde vuist.

De conclerge kwam ons later vertellen, dat hij stomverbaasd had geslaan over de man die de gasmeters kwam nakijken

Deze kwam namelijk bedekt onder de spinnekoppen uit de kelder geschoten, hijgend als een ploegpaard en met een angstige blik in de ogen. Hij dacht dat het hele gebouw was ingestort. Bij een lekker bakje hete koffie, dat de barmhartige conclerge de arme man aanbod, zei hij het volgende:

«Begrijp me goed. Ik was zo verbaasd als ik weet niet wat. Ik bekijk de meters en krak! de lichten gaan uit. Ik zoek m'n zaklantaarn, bekijk de meters opnieuw, en ineens hoor ik een geluid of er een aardbeving plaatsvindt... nee, ik kom liever 'n andere dag terug.»

Ondertussen had Guust de gesprongen hoofdstop gevonden, een voorlopig contact met de papercлип gemaakt en de stroom weer in werking gesteld.

En toen hoorden we vanuit zijn bureau een snijdend en onhellspellend geluid alsof alle duivels uit de hel tegelijkertijd een rondedans maakten. Meneer Van Gestel, die net op onze verdieping rondliep om een hechtpleister te zoeken, werd lijkkleek toen hij dit geluid hoorde. Met een tijgersprong schoot hij onder een metalen bureau en gilde

«De Stuka's!! Dit is 1940 weer!!»

Net op dat ogenblik kwam Guust weer binnen. Hij hoorde het geluid en vroeg tevreden:

«Wel, jongens, en wat vinden jullie ervan? Hij loopt als 'n fluitje, hè, m'n elektrische ac cordeon!»

Wat 'n mocite we toen niet gehad hebben om meneer Van Gestel ervan terug te houden om Guust in de blaasbalg van dat duivelse instrument te vermoorden.

«Ik stond er verbaasd over», zei Guust tegen het eind van de middag. «Van Gestel mag me anders toch wel Dat zullen jullie wel merken als ik hem ga vertellen dat ik een nieuw gitaarsysteem heb ontworpen. Dat werpt hem volkomen van de been!»

GUUSTRONOMIE

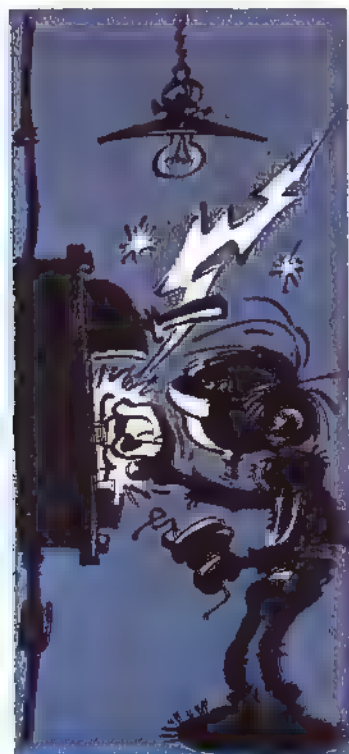
Vanmorgen hoorden we Guust het volgende zeggen:

«Zuurkool komt niet tot zijn recht zonder zuurtjes, liefst in knoflook gekookt...»

VLUGGERDJE

Ik droomde van een hoge den
waarin ik klom met Bill en Ben.
Dat is wel grappig, want ik wen
doorgaans niet vlug aan gentlemen.
Het resultaat: wel, ik beken
dat 'k nog niet uitgeslapen ben.

1540

R

obbedoes

WEEKBLAD. - 30ste JAARG. - 52 BLZ. - 19 OKTOBER 1967. - BELGIË : 10 F. - NEDERLAND : ABONNEES . 65 CENT

HIER DAN EINDELIJK HET RESULTAAT VAN HET ONDERZOEK NAAR JE PSYCHOLOGISCHE PROFIEL

Een boodschap
op het laatste nippertje
door Hendrik Affiesje

Het elektronische brein, dat alle binnengekomen antwoorden op het motiveringsonderzoek, bestemd om de persoonlijkheid van de gemiddelde Robbedoeslezer te leren kennen, sorteert is eindelijk met een antwoord te voorschijn gekomen. Om even je geheugen op te frissen, vermeld ik hier nog eens dat het hier een analyse betrof van het totaal der door onze lezers opgestuurde aantal antwoorden op een aantal zeer eenvoudige vragen. Het uiteindelijke doel daarvan zal wel de poging geweest zijn om van de firma Knuvelder, Platanen en Zonen een belangrijk publiciteitscontract los te krijgen.

Wij zijn dan ook uitermate verheugd je eindelijk de naam van de Robbedoeslezer, wiens smaak representatief voor de meerderheid is, bekend te kunnen maken. De envelop, waarin zijn ingevuld antwoordformulier zit, ligt voor mij op mijn bureau. Ik zal terstond dit formulier eruit halen. Opgestapeld!

Ziezo. De naam van de gelukkige lezer, op wiens inzending wij ons in de toekomst bij het opstellen van reclamecampagnes zullen richten, is... wacht even, het handschrift is moeilijk te ontcijferen... Flaser... Nee, dat moet een F zijn... Flaser... Zijn voor-naam is Guust, en zijn adres...

Verdraaid, als adres geeft hij de Robbedoesredactie op! En toch, de enige Guust die wij hier kennen is JA! Het is wel degelijk Guust Flaser! De t was slecht geschreven! Boffen wij even dat wij op de redactie de beschikking hebben over de ideale persoon voor onze socio-psychologische en publicitaire studies! In de toekomst zal onze publiciteit geheel op Guust afgestemd zijn! Jongens, ik ga hem dit goede nieuws vlug vertellen en ik feliciteer hem er tegelijkertijd maar mee

Hendrik Affiesje had deze brief nauwelijks aan juffrouw Sonja gedictteerd toen hij bij het verlaten van z'n bureau zijn voet op een conservenblik zette. Hij ligt nu in het ziekenhuis, maar zijn toestand schijnt niet ernstig te zijn

MUZIEK OP DE

We leven in het tijdperk der elektronica. Je moet op alles bedacht zijn als je een knop omdraait

Toen ik binnenkwam in het bureau waar Guust werkt — pardon, waar hij geacht wordt te werken — struikelde ik over een gereedschapskist, raakte met mijn voeten verward in een streng draad, schopte een of twee lampen aan diggelen, beschadigde links en rechts wat transistors, kleperde een transformator om, gleed vervolgens uit over een voorbedrukt circuit en landde vervolgens onder luid kabaal op een solderbout. Jammer genoeg werkte dat ding. Toen ik een vrij forse gil uitstootte, zei Guust tegen me:

« Kijk uit, klungel, direct maak je kortsluiting! »

Toen hield hij me een eigenaardig instrument onder de neus, volbehangen met weerstanden en elektrische kabels

« 'n Knap stukje werk, vind je niet? Het is een oude gitaar waaraan ik een walkietalkie gekoppeld heb... Zie je hier de antenne? Inderdaad, ouwe jongens, dit is een ZENDGITAAR! »

Ik wilde hem net duidelijk maken dat je gitaren en antennes meestal maar op een speciale manier gebruikt, maar hij luisterde niet. Volkomen bezeten door zijn enthousiasme vervolgde hij:

« Ik ga zingen en begeleid mezelf hier in mijn bureau en juffrouw Jannie — je weet toch dat ze thuis met 'n griep in bed ligt — hoort me dan over de radio. Over 'n afstand van meer dan vier kilometer »

Ik weet niet wat afsgrijpseliger is. Guust te horen zingen of hem gitaar te horen spelen. Maar die twee dingen samen moet onverdraagbaar zijn! En hij had nog het lef eraan toe te voegen

« Ik heb dat hele zwikje daar ook nog in elkaar moeten knutselen om de lengte van de golven te kunnen afstemmen. By the way, Dupuis is me heel wat schuldig voor overuren! »

Gelukkig voor Guust begon net op dat ogenblik de telefoon in mijn bureau te rinkelen. Toen ik hem afnam, hoorde ik aan de andere kant Knuvelder (de vennoot

VERWAR MAAR RUSTIG :

De brandweer

en

Het brandt weer

DE NIEUWE BRUG DER

Hoe zou de brug, die het elektronische brein met de onvrijwillige medewerking van Guust had uitgeknobbeld, er uitzien als men zou besluiten ze te bouwen? Uit nieuwsgierigheid hebben we onze illustrator gevraagd ze aan de hand van de door Duwityoerself II-ATJ geleverde gegevens uit te tekenen. Je moet toegeven dat dit kunstwerk enigszins uit de toon valt!

VREEMDE PIRATENZENDER

De politie heeft in onze omgeving een grootscheeps onderzoek gelast. Men probeert erachter te komen hoe het mogelijk is dat de uitzendingen van Radio Veronica, Radio Caroline en Radio Luxemburg gestoord konden worden door een dusdanig krachtige piratenzender dat verscheidene ontvangers in de buurt aan diggelen gingen.

REDACTIE

van Platanen, bruggenbouwers, die in het gebouw naast ons zitten en waarvan we een behoorlijk publiciteitscontract hopen los te krijgen!) Hij was heel heel erg aardig en hij nodigde me hartelijk uit om een experiment bij te komen wonen, dat naar hij zelf, mij zeker ten zeerste zou interesseren. Het begon op een experimentendag te lijken.

Nadat ik als de blkssem een andere broek had aangeschoten, ging ik naar Knuvelder, Platanen & Zonen toe. Ik heb altijd al gezegd dat we zonder de grappjes van Guust uitstekende relaties met onze bureaus zouden kunnen onderhouden.

En bij deze dynamische industriële heerste de stemming van een grote persontvangst: whisky, glimlachen en een opgewekte stemming. De heer Knuvelder legde me uit dat hij de journalisten bijeen had geroepen om getuige te zijn van een verbazingwekkende vooruitgang bij het ontwerpen van stalen bruggen. Verder hing er nog een meneer rond met een grote hoornen bril die me werd voorgesteld als een afgevaardigde van International Bulloughs Machines, de beroemde elektronische breinen, en een grote man met een zeer grote sigaar die het ministerie van openbare werken vertegenwoordigde.

«De staat», verklaarde meneer Knuvelder me plechtig, «vertrouwt ons volkomen. Dit bewijst hij door ons het bouwen van een hangbrug over de gehele breedte van de Westerschelde toe te vertrouwen. De plannen voor dit meesterwerk zullen onder onze ogen getekend worden door een volkomen nieuw elektronisch brein, de Duwlvvoerself II-ATJ.»

In het aangrenzende vertrek stond het brein op ons te wachten. Een mooie machine met een hele bende nerveus knipperende lichtjes, hele rissen trommels met magnetische banden, overal knopjes en schakelaars en een groot leikleurig scherm. Een opvallend geheel, werkelijk, en praktisch net zo indrukwekkend als het elektronische brein waarmee Robbedoes in kleuren wordt gedrukt en waarvan ik nooit iets begrepen heb.

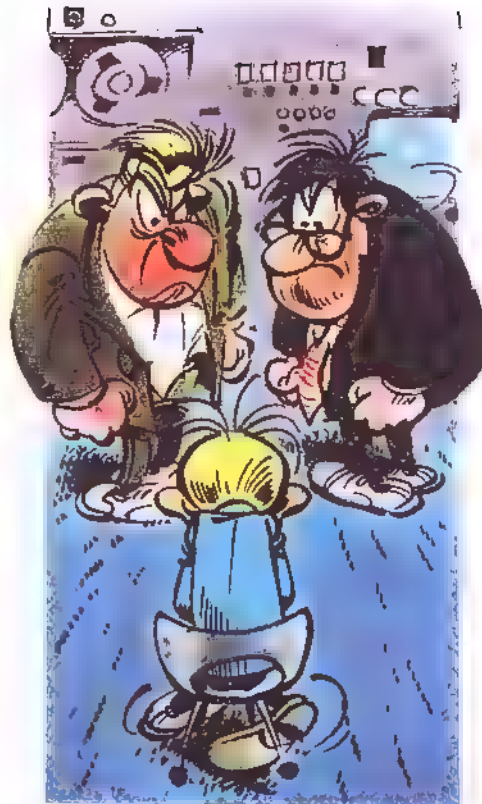
de programmeur — ik geloof dat je die bij aankoop als premie erbij krijgt in plaats van een sleutelring — vertelde ons in een lange uitleg dat het voldoende was de machine alle inlichtingen te verschaffen breedte van de rivier, het profiel van de oevers, de bodemgesteldheid en de leeftijd van de kapitein — waarna deze een beroep zou doen op zijn geheugen om dan even later op het scherm de volledige structuur van de toekomstige brug te voorschijn te laten komen.

We gingen in een halve cirkel rond het scherm zitten. De programmeur drukte op een knop en op het leikleurige scherm kwam een lichtgroene lijn te voorschijn, daarna een andere en toen nog een andere... onder onze ogen begon zich het silhouet van een metalen meesterwerk af te tekenen. Meneer Knuvelder zei trots:

«Heren, op dit ogenblik bent u getuigen van de geboorte van een brug van Knuvelder, Platanen en Zonen.»

Wel, op dat ogenblik werd mijn oor getroffen door enkele — valse — noten van een elektrische gitaar. Ik had meteen door dat Guust in zijn bureau aan de andere kant van de muur met zijn uitzending was begonnen.

De toeschouwers kwamen sterk in beroering toen men in de gaten kreeg dat de Duwlvvoerself II-ATJ op hol begon te slaan. De lichte streepjes, waarmee de brug getekend werd, begonnen plotseling op de maat van de door Guust voortgebrachte op Hawaïmuziek lijkende geluiden op en neer te schieten. Een zeer muzikale geest kon er met moeite het volgende bekende volkswijsje uithalen: «Op de brug van Bussum naar Laren heb ik jou ontmoet...» Ik moet toegeven dat het een fascinerend gezicht was om te zien hoe het brugdek met de hoge noten omhoog schoot om even later toen we de lage noten hoorden aanzoemen, met een onheilspellende daling naar beneden te schieten. Het bezorgde ons koude rillingen om te zien hoe de brug zich op het ritme van de voor Juffrouw Jannie bestemde romance voortbewoog.

De programmeur frunnikte koortsachtig aan zo'n vijftig knopjes. De vertegenwoordiger van het ministerie vroeg om zijn hoed en verklaarde dat zijn tijd te kostbaar was om het ontwerpen van pop-artbruggen bij te wonen. Terwijl Platanen achter de man van Openbare Werken de deur uitging (waarschijnlijk om tot op straat verontschuldigen te mompelen!) richtte Knuvelder op mij een koude blik.

Ik weet niet wat hij me toevoegde toen ik 'm stiltejes smeerde, maar ik verwacht de zwaarste moeilijkheden. Kwabbernoot.

ZUCHTEN

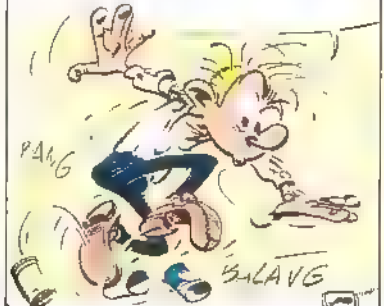

GRRRMMMBLE! OVERAL
CONSERVENBLIKJES!

約 GUUST!

AH, IK MAAK NET FRANFORTER WORSTJES
KLAAR MET EEN ABR KOZENS AUSJE...
LUST JIJ ZE MET VEEL MOSTERD?

JÉ KUNT GEEN TWEE STAPPEN IN JOUW
BUREAU ZETTEN ZONDER OVER LEGE BLIKJES TE
VALLEN! IK HEB ER TABAK VAN !!

PROBEER MET AL JE GEKAUW OOK 'NS *EEN
IDEE VOOR DE REDACTIE TE VINDEN!

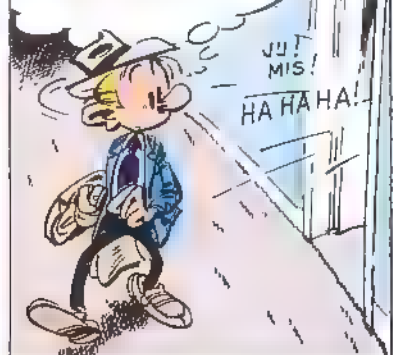

'S MIDDAGS ..

'N DEE?
HMM...WAAROM
OOK NIET?

HOLA? WAAR ZIT
IEDEREEN?

LAAT ZIEN WAT JE KUNT!

3 BALLEN VOOR 10 FRANK

GUUST IN STARTERS SPOREN

Guust heeft altijd al een grote bewondering gehad voor onze vriend Starter (in het verleden ging hij daarbij wel eens zover dat hij de kopij van onze grote testrijder persoonlijk onder zijn hoede nam om ze ter zetterij af te leveren. Dat het bedoelde artikel soms weken te laat geplaatst werd, was dan ook niet te verwonderen).

Bovendien is Guust een jongen die iets van techniek afweet. Als je al jarenlang n zo'n oude hakkepuf rondrijdt en het ding aan het lopen houdt, dan mag iedereen inderdaad wel beamen dat Guust niet van technisch talent gespeend is. Vrienden die hun rijtuig — op te vatten in de meest uitgebreide zin van het woord — aan onze heid-zonder-werk toevertrouwen, kwamen soms voor de vreemdsoortigste verrassingen te staan. Dat heeft z'n vriend Jo onlangs nog kunnen constateren.

Hoe het dan ook zij, Guust kwam tot de overtuiging dat Starter er eigenlijk maar met de pet naar goode. Er ontbrak iets aan zijn rubriek, de romantiek uit die goeie, ouwe tijd was ver te zoeken.

Daarom belde hij op een goede dag een vriendje van hem op die bij Renault werkte en vroeg hem of hij niet voor een paar dagen dat juweeltje van 'n viercilinder 14 pk uit 1902 — je herinnert je nog wel, die wagen

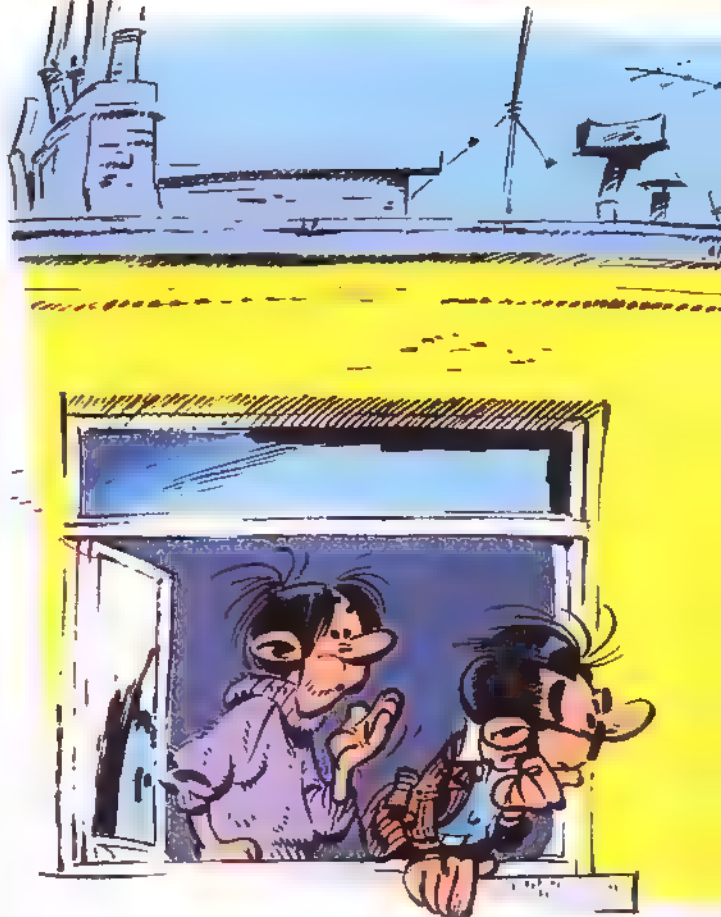
die de rit Parijs-Wenen gewonnen heeft en nu het pronkmodel uit het Renaultmuseum vormt — kon lenen om die wagen nog eens op hart en nieren te testen.

We waren erbij toen hij dat telefoontje voerde... we wisten echter niet of hij z'n zin gekregen heeft. We hadden het allemaal veel te druk om ons hart vast te houden.

In ieder geval schijnt 'het lot Guust weer meegezet te hebben... want amper twee minuten geleden werden we opgebeld door een boer uit een klein dorp op het platteland. Of wij soms een jongeman met een grote neus, peenhaar en een voorkeur voor de uitdrukking «Nou moe!» kenden... Zo ja, dan konden we hem komen afhalen. Uit zijn kippenren wel te verstaan, want daar was dat jongmens met een monster van een wagen in terecht gekomen. Of wa ook meteen wat contanten wilden meebrengen want er viel nogal wat schade aan onschuldige kippenzielen te vergoeden.

Da enige reactie van Guust, toen hij weer goed en wel op de redactie zat, was:

«Nou moe, jullie kakelen nog harder als die hennen. Toch was het 'n mieterse test. Ik zal Renault alleen moeten zeggen dat ze een stoffier bijleveren om de kippaveren tussen het radiatorscherm uit te vegen.»

AL DAT BLIK

Het heeft niet veel gescheeld of je had hier in plaats van de redactiekroniek een lege bladzijde aangetroffen. Want met het schaamrood op de kaken moeten we je zeggen dat het hier een janboel van je welste is.

Het begon allemaal eergisteren met een blikke haring in tomatensaus (over die katastrofe hebben we je op bladzijde 3 al verteld). Na die stuip had Guust er beter aan gedaan z'n snor een tijdje te drukken. Maar jammer genoeg bracht dat lege haringblikke hem weer op een onzalig idee. Hij dacht er een banjo van te kunnen maken. Ergens lietste hij een "t" weg — je weet wel, dat onmisbare ding dat van teken-naars onhandige jongens maakt als hij niet meer op hun teken-tafel ligt — om er de hals uit te maken. Toen Krasser daarachter kwam, hoorden we een ander soort muziek. Over het blikke spande hij een stuk zeemleer, dat hij in het berghokje van juffrouw Ans Mooimans — dat nijverige persoontje dat 's avonds onze bureaus schoonhoudt — vond en over dat alles heen spande hij een stel koorden die hij voor zijn berucht geworden flaterfoon in reserve hield.

Om je het geluid van dat instrument te beschrijven is geen gemakkelijk karwei. Het lijkt een beetje op het val-

len van stalen knikkers in een zinken emmer. Daaruit zullen we moeten concluderen dat de fabrikant van deze blikkes een buitengewoon middel voor het bewaren van haring in tomatensaus op de markt heeft gebracht maar daarbij de klankkwalletten volkomen over het hoofd heeft gezien.

Toen Kwabbernoot 's middags bij zijn binnenkomen op de redactie dit geluid hoorde, begonnen zijn ogen waakzaam te schitteren. Zonder een woord te zeggen liep hij de kamer van Guust binnen. Na 'n tijdje hoorden we Guust «Nou moe!» zeggen en vervolgens «Au!» en met een zucht van opluchting begrepen wij daaruit dat we voor het laatste de haringbanjo hadden horen spelen.

Voordat hij op reportage ging, verklaarde Kwabbernoot glas-hard dat hij %&+/? geen enkel blikke meer op de redactie wilde zien en dat hij bij z'n terugkeer een %&+/? algemene inspectie zou houden en dat hij elke %&+/? blikke dat hij zou vinden de prullebak in zou smijten.

Dit was een grote tactische fout. Gisteren was Kwabbernoot dus met zijn reportage bezig en wij kregen allemaal de indruk dat Guust daarvan druk gebruik maakte om links en rechts een heel warenhuis te verstoppelen. Hij slofte verscheidene keren langs ons heen, beladen met

NIET VERWARREN : 'n vat aanslaan en 'n potje breken.

OP DE REDACTIE...

loodzware kartonnen dozen. Waarschijnlijk is hij van mening dat deze crisis nogal lang kan uitvallen en dat er dus voorzorgen getroffen moeten worden. En omdat hij niet buiten zijn dagelijks versterking kan, heeft hij voor een vrije lange tijd een geheime voorraad moeten aanleggen.

Als gevolg daarvan kregen we vanmorgen weer iets moois te zien. Kwabbernoot was weer terug en ging buiten het raam hangen om te zien hoe het weer erbij stond. Toen zag hij naast het venster van Guust een grote haak in de muur, met daaromheen een tiental draadjes die naar het dak schenen te lopen en waar aan het einde een tiketje hing.

Met bloeddorstige ogen liep Kwabbernoot naar het naastgelegen raam, pakte in het wilde weg een der etikettes en las toen "peren op sap". Hij begreep toen dat er bovenop de kooflijst een hele voorraad blikjes moest slaan. Je hoefde maar aan het touwtje te trekken om die dingen naar beneden te laten komen. En Kwabbernoot trok eraan terwijl hij zich triomfantelijk naar Guust omdraaide. De peren op sap kwamen inderdaad naar beneden, zwaaiden echter door en schoten dingelend door het raam van de heer van Gestel ten verdieping lager. Je kunt je zeker wel voorstellen dat noch

de lange uitleg die hij meneer van Gestel moest geven, noch het voorvalletje het humeur van Kwabbernoot in een plezierig staat konden brengen. Ongeveer een uur geleden liep hij de redactie af, uitroepend:

"Ik kom terug. En dan heb ik alles bij me wat ik nodig heb om deze %&/+? blikjes de wereld uit te helpen!"

Hij is nog niet terug. Maar ondertussen zitten we met een ander mysterie in onze maag. De conciërge is namelijk bij ons komen binnenlopen, daarbij zijn geliefkoosde bezem als een wildeman door de lucht zwaaiend. Hij stond namelijk de stoep te vegen toen een groot blik zuurkool met worst vlak naast hem te pletter viel. We hadden onze handen vol om Guust tegen de woedende bezemsteel te beschermen. Maar het kon Guust helemaal niet geweest zijn. Hij is namelijk heel die tijd niet in de buurt van het raam geweest. De wind kan het niet geweest zijn. De blikken moeten opgepakt zijn. En als de zuurkool loodrecht naar beneden gevallen is, dan moet het vanaf het bureau van Kwabbernoot gekomen zijn. Een mysterieus geval. We houden je van de verdere ontwikkelingen op de hoogte.

IS DIT EEN AANSLAG?

Jan Netteman, conciërge, beweert dat een onbekende waar-

schijnlijk met kwaadwillende bedoelingen, heeft geprobeerd hem met een blik zuurkool te doden. Een onderzoek wordt ingesteld.

En hier dan de BOODSCHAP van Christoffel Olivier Michiel PLAK

Om je de vreemde te beschrijven die ik ondervond op het ogenblik dat ik via de deur ons weekblad georganiseerde motivestudie erachter kwam dat de meest representatieve Robbedoes-lezer zich op de redactie zelf bevond, is iets dat boven mijn krachten gaat. Wij hebben dus doorlopend een type lezer bij de hand waarop wij onze publicitaire boodschappen kunnen testen. Op z'n doole eentje verlegenwoordigt Guust honderdduizenden kopers die elke week ons blad lezen en dus iedere week door onze advertenties bereikt worden.

Zo snel mijn benen me konden dragen ben ik naar hem toegelopen om hem het goede nieuws mede te delen. Ik stond enigszins verbaasd over zijn ontvangst, hij had me niet horen binnenkomen. Bovendien sjouwde hij met een hele stapel blikjes rond. Toen ik hem vriendenschappelijk op z'n schouder klopte, maakte hij een luitsprong en alle blikjes lagen door het vertrek verspreid. Het enige wat hij zei, was:

"Dat was niet aardig van je! Ik dacht dat Kwabbernoot binnenkwam."

Toen ik hem even later iets over zijn psychologisch profiel zei, bleek hij niet erg enthousiast te zijn en hij gromde dat er met zijn profiel al elke week de draak werd gestoken, dat daaraan maar eens 'n eind moest komen en dat ze voor publiciteit best z'n profiel mochten gebruiken als het dan maar behoorlijk getekend was. Toen vroeg hij mij of ik hem met rust wilde laten want hij had nog heel wat te doen.

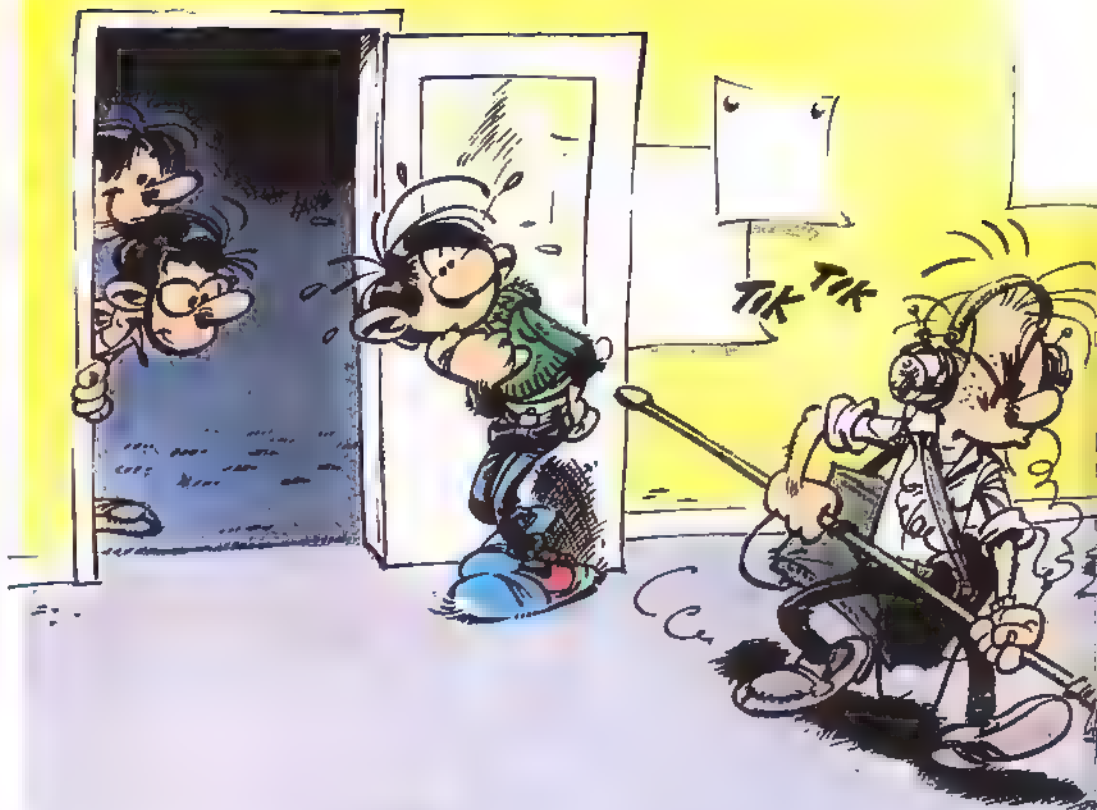
Terwijl hij bezig was de blikjes weer bijeen te zoeken, bracht me dat op een lumineus idee. We zouden een van die grote firma's best kunnen vragen om voor hun talrijke blikjes een vaste reclame in ons blad te maken.

Ik zal het er eens met Kwabbernoot over hebben. Dat is een dynamische vent en zal er zeker mee akkoord gaan.

Hendrik Affiesje

Op de redactie heerst op het ogenblik een ware blikjesoorlog. Onze medewerker Guust Flatter heeft ondanks het uitdrukkelijke verbod van Kwabbernoot klandestien een hoeveelheid levensmiddelen op de redactie weten binnen te smokkelen, die hem in staat stellen een maandenlange belegering te doorstaan.

Hieronder vind je een ooggetuigenverslag van onze verslaggever Pruimpit. Van uur tot uur houdt hij je op de hoogte van de ontwikkeling der situatie.

DE REDACTIE IN STAAT VAN BELEG

Het is jammer dat Robbedoes geen dagblad is. Daarin zouden we je de zich ontwikkelende blikjesoorlog veel beter kunnen laten volgen. Daardoor ook kunnen we je nu alleen van de markantste feiten op de hoogte brengen.

DINSDAG, 10.35 UUR

Kwabbernoot komt de redactie binnen met een detector die in 1944 45 werd gebruikt om in de grond verborgen mijnen op te sporen. Wij vroegen ons tevergeefs af waar hij dat ding op de

kop getikt kon hebben, maar Kwabbernoot heeft relaties die ons altijd verstomd doen staan. Kortom, hij begint met dat ding minutieus de redactie af te speuren, op zoek naar de blikjes waarmee Guust de redactie overspoeld heeft. Hij boekt meteen al een fors succes. Bij het betreden van het bureau van Guust slaat de detector aan de linker kant van de deur door Kwabbernoot licht het zeil op, maakt vier stukken van het parket weg en vindt daaronder drie blikjes zalm en drie blikjes aardbeien op sap. Dat is een harde klap voor Guust, zalm met aardbeien is de basis van zijn dieet.

Na deze overwinning ontmoet Kwabbernoot een paar moeilijkheden. De detector slaat namelijk door bij alle metalen voorwerpen die hij tegenkomt... stoelen, bureaus, kasten, enz. Dat bemoeilijkt de opsporingen ten zeerste.

Maar het ding reageert tevens op andere metalen voorwerpen. Daardoor kon het namelijk gebeuren dat Kwabbernoot onder een berg papier, oude post en beschadigde albums het volgende aan het licht bracht... een blik boenwas waarnaar Ans Moormans al een tijdje op zoek is, een trapper van een fiets, een andere trapper van een fiets, een pomp om duiven te besproeien, een doosje punaises, een hele verzameling paper-clips en een bundel van 16 mm. Maar tevens de sleutel van de archiefkast die al twee weken zoek was.

Maar het klapstuk van de veiling was wel het vinden van een antieke Duitse mijn uit de laatste wereldoorlog. Toen Guust daarover ondervraagd werd, zei hij dat dat ding bij een lol zat

dat hij twee jaar geleden eens op een veiling had gekocht.

„Weet je wel“, zei hij, „zo'n lot met allerlei rommel. Daar haal ik soms nog wel eens een bout of een stuk ijzer uit die ik goed voor mijn knutselwerkjes kan gebruiken.“

Nee, hij wist niet wat voor een ding dat was. Maar hij had het bewaard om op 'n goede dag eens te kijken wat erin zat.

DINSDAG, 11.40 UUR

De per telefoon gewaarschuwde mijnopruimingsploeg laat het gebouw ontruimen. Als alles achter de rug is, zegt de sergeant tegen Guust, dat het een wonder is dat hij nog niet tussen de wolken zweeft. De mijn functioneert namelijk nog uitstekend.

DINSDAG, 12.25 UUR

Kwabbernoot komt erachter dat Guust van de algemene verwarring gebruik heeft weten te maken om de blikjes zalm en aardbeien weer in te pikken. Het onderzoek met de detector is nog steeds in volle gang.

DINSDAG, 14.35 UUR

Rond dit uur speelt zich het incident met de witte bonen ragout af. Een gedetailleerd verslag vind je elders op deze pagina.

WOENSDAG, 15.10 UUR

Kwabbernoot schiet als een duivel uit een doosje uit een grote rol tekenpapier, waarin hij zich had verstopt, en verrast Guust op het ogenblik dat deze net wil beginnen een blik spaghetti à la bolognese te nuttigen. Ontzet laat hij het blik op de post van de week vallen. De schade schijnt aanzienlijk te zijn. Uit een onder-

zoek blijkt dat Guust voor het openen van het blik gebruik heeft gemaakt van een kampermes dat hij van Bertje van Schrijfboek, de vertaler, heeft geleend. Als Kwabbernoot dit mes in beslag wil nemen, krijgt hij de grootste herrie met de eigenaar.

Verder wil ik je even wijzen op de geslepenheid van Guust. Om de aandacht van de vijand niet door kookgeurtjes aan te trekken, heeft hij zich aangewend om zuurkool, spaghetti en bonensoep te eten zonder ze vooraf op te warmen.

DONDERDAG, 10.20 UUR

Krasser, onze tekenaar, wil een tekening inkleuren en steekt daarvoor de lichttafel aan. Tot zijn grote verbazing verschijnen op het scherm de silhouetten van vijf sardineblikjes. De speurende Kwabbernoot is er eerder dan Guust. De blikjes zitten tussen het glas en de T.L. buizen.

NIET VERWARREN
manslag
en
slagman

VRIDAG, 15 UUR

Bertje van Schrijfboek wil een encyclopedie raadplegen. Uit de kast haalt hij het deel B-C en slaakt een kreet van verrassing. In zijn hand houdt hij een lege kaff. Op de boekenplank blijft een stapel blikjes staan: bacon, canelloni, corned beef. In de kaff van het eerste deel vindt Bertje abrikozen, ananas, enz.

Uit nieuwsgierigheid kijk ik

HET VALLEN DER BLIKJES

Met veel kabala wordt de deur toegesloten en brigadier Vondelaar komt binnenstormen, gevolgd door een heer die we niet kennen. De agent schijnt verschrikkelijk kwaad te zijn want hij zwaait zo met zijn knuppel dat we duidelijk merken dat hij zin heeft het ding ergens anders voor te gebruiken dan voor het rege en van verkeer. Het vreemde aan hem was echter de verandering die zijn uniform had ondergaan. In plaats van zijn gebruikelijke kopie droeg hij nu een cilindervormig blik waarop we 'LOMATENSOEP' konden lezen.

De heer die hem vergezede maakte een vreemd gebaar terwijl hij om zijn jas en broek liet zien. Dan bij met verstikte stem zeggend:

«Ik wil de kosten van de stonerij terug hebben!»

Toen kwamen we er eindelijk achter dat zijn pak een eigenaardig kleurtje had. De linker kant was fel blauw terwijl de rechterkant een onsmakelijk roodachtige weerschijn vertoonde.

Kwabbernoot stond sprakeloos midden in het vertrek. Met een van woede trillende stem vroeg Vondelaar:

«Het tweede raam van rechts van wie is dat?»

«Maar...» zei Kwabbernoot, «dat is van mij. Wat is?»

«Zo, we smijten dus tegenwoordig maar lokaal kwetsende voedingsmiddelen op vreedzame voorbijgangers en wat nog ernstiger is, op vertegenwoordigers van de openbare orde?» vroeg de brigadier knarselend. «Jongeman, daarover krijg je nog meer te horen!»

«Maar Guust is de hele tijd

hier gebleven en ik ook!» sloot te Kwabbernoot uit.

«O nee, jongeman, probeer er geen anderen bij te slepen!» schreeuwde de brigadier. «Alles wat ik weet is dat ik me naar mijn post begaf, zoals gewoonlijk met 'n open oog, en dat dez heet me te hulp riep omdat hij het slachtoffer van een typische aanslag was geworden.»

«Net als verleden week de con cierge», mompelde Kwabbernoot.

«En toen ik voor het onderzoek op de plaats der mis daad aankwam, voelde ik een ontzettende klap op de plaats van mijn kopie, veroorzaakt door een conservenblik dat door een misdadige hand naar beneden was gesmeten! We zullen dat overgens ter plaatse kunnen constateren.»

Hij liep door het bureau van Kwabbernoot heen en ging uit het raam hangen.

Jammer genoeg moest net de commissaris van politie voorbijlopen want het laatste blik toonde dat Guust met plakband boven op de raamkoof had bevestigd het onder invloed van het stof of de weerwisselingen los. De commissaris is nu lijdende, brigadier Lontarin die door zijn meerdere in het raam was gezien zit nu in de nor en Kwabbernoot heeft heel wat moeite gehad om uit het politiebureau te komen.

Op het ogenblik weten we niets van die meneer in het blauwe pak. We weten slechts dat Van Gestel ons een rekening van een wasserij doorstuurde met de vraag hem daarover wat meer te vertellen.

DE TOEKOMST IN KLEIN FORMAAT

EEN BOODSCHAP VAN

HENDRIK AFFIESJE

Bij toeval kwam ik erachter dat onze medewerker Guust Flater een grote sympathie voelt voor fabrikanten van voedingsmiddelen. En omdat dhr. Flater tevens het prototype van de gemiddelde Robbedoeslezer is, ben ik ervan overtuigd dat jij net als hij van goed en lekker eten houdt. Daarom wil ik het vandaag nog eens over de Trott fruitcakes en de Thomy-produkten hebben.

Liderdaad! Dat is net wat je nodig hebt, gezond voedsel waardoor je tegelijkertijd mini-autootjes, geheel van metaal en met verwisselbare rubberbanden, kunt verzamelen! Juist door deze kwaliteits voedingsprodukten krijg je zegels voor mini-autootjes! Daardoor kun je honderd punten verzamelen (waarvan maximaal 25 gratis!) en als je daarbij nog 20 frank opstuurt, dan krijg je een van die prachtige modelletjes die je door Trott en Thomy worden aangeboden!

Want, en daarop moet ik blijven doorhameren, de toekomst ligt in het kleine formaat! Na de mini-transistor de mini-jurk en de mini-ster voor maatschappelijk werk, krijgen we nu de mini-auto's. Daarmee kun je je kamer decoreren, de bewondering van je vrienden afdwingen en tegelijkertijd je lichaam sterken met die heerlijke produkten van Trott en Thomy!

Wacht dus niet langer! Neem de kans waar om een schitterende verzameling aan te leggen, een verzameling waar toekomst in zit!

Hendrik Affiesje

even achter de kaff van het laatste deel. Niets dat niet een Z begint. Enkel een groot blik Wursten, echte Duitse knakworstjes.

Het schandaal had zijn hoogtepunt bereikt. We hebben Guust zijn vandalisme onder de neus gewreven en hem bevolen alle bladzijden van de encyclopedieën weer in hun kaffen te plakken (!) Zijn opgewektheid echter heeft een dieptepunt bereikt. Zijn belangrijkste reserve is nu opgedoekt!

DEZE WEEK

Kwabbernoot heeft zijn tactiek gewijzigd. Hij heeft namelijk het zwakke punt van zijn tegenstander ontdekt. Al heeft Guust dan ook allerlei moeite gedaan om op de onmogelijkste plaatsen blikjes te verstoppen, aan één ding heeft hij niet gedacht. Namelijk aan het verstoppen van zijn blikopeners. Al zijn blikjes worden waardeeloos indien Kwabbernoot weet te verhinderen dat hij zo'n ding de redactie weet binnen te smokkelen. Daarom wordt hij vanaf maandag van onder tot boven gefouilleerd.

Wat zal hij allemaal proberen om deze moeilijke klus te ontsien? We houden je op de hoogte.

Pruimpit,
Oorlogscorrespondent

VLUGGERDJE

Een vlijtige schilder in Kluizen

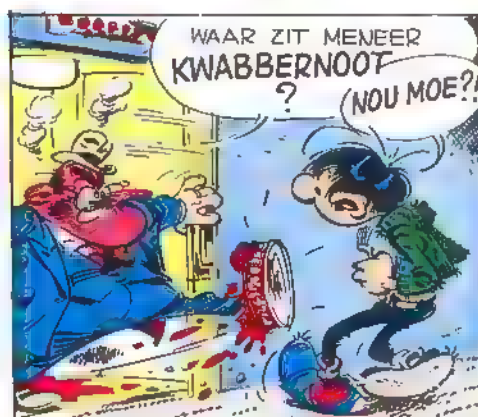
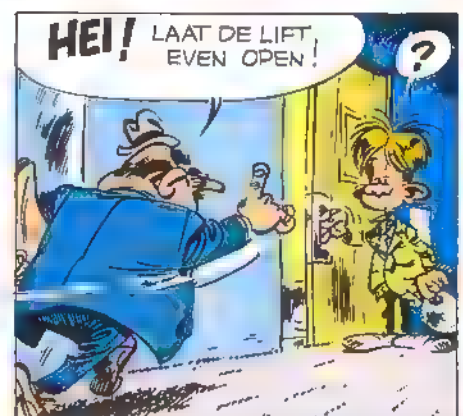
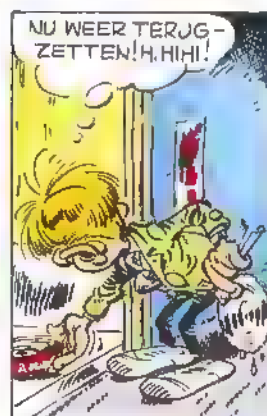
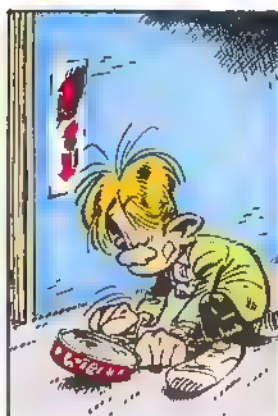
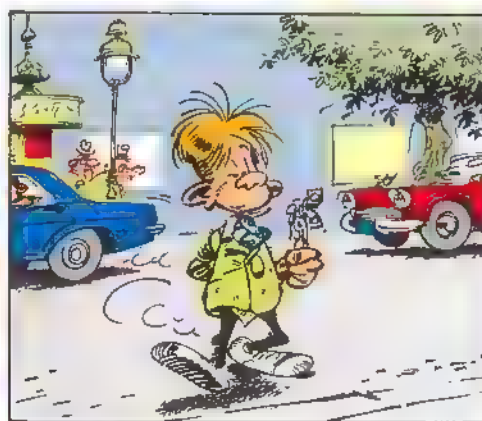
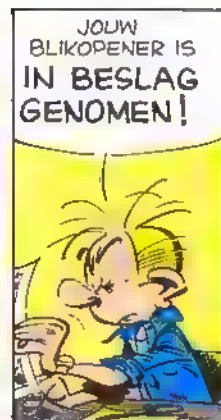
Die schilderde lelijke huizen

Zo beestachtig dat

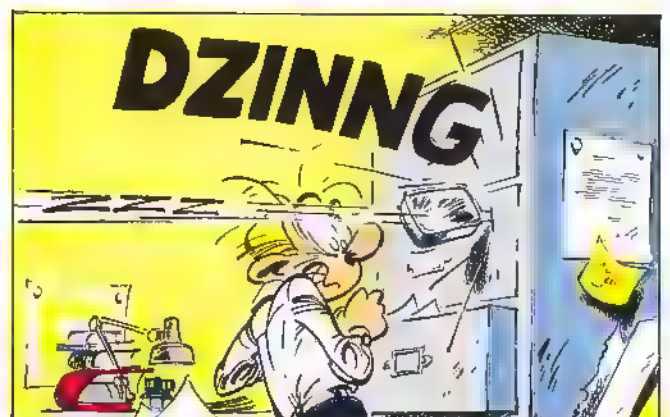
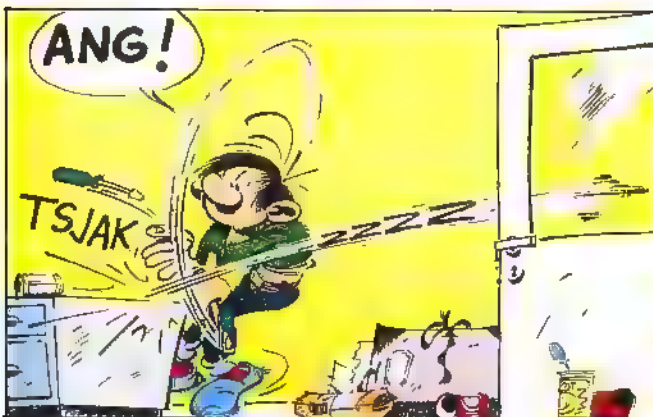
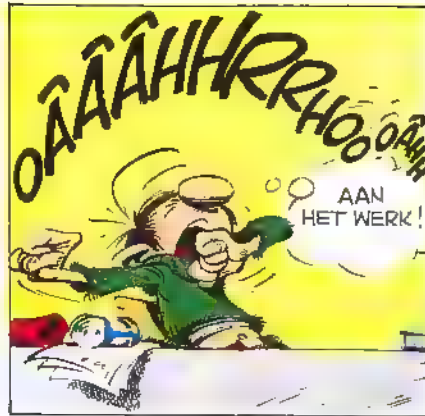
Een kunstschilderskat

Verwoed aan zijn huisvlucht ging muizen.

(1) Als iemand op de redactie de betekenis van een woord, beginnend met D of E wil weten, dan moet hij in deel L-M kijken. Maar dat is niet erg want de letters L-M zitten in de kaff R-S. En ga zo maar verder.

De Redactie in staat

EEN BOODSCHAP
VAN
HENDRIK AFFIESJE

Toffer dan badges
of sleutelringen :

BLIKOPENERS!

Het merendeel van de op de jeugd afgestemde advertenties raadt hen 'in' te zijn, of "hip" of "blits". Wil jij net zo "hip" zijn als onze gemiddelde Robbedoeslezer, onze Guust Flater? Wil jij dat al je vrienden je bewonderen en benijden? Niets eenvoudiger dan dat. Vandaag nog leg je een verzameling blikopeners aan. Volgens de psychedelische formule van Guust is de blikopener de popste hit sinds de hula hoop. Bewaar dus zorgvuldig alle blikopeners die je tegen het lijf loopt! Leg zo een waardevolle verzameling aan! Smijt vandaag nog je toch al waarde-loze verzameling sleutelringen overboord en vervang die door blikopeners, want die kunnen je nog eens van pas komen. Verlies vooral geen ogenblik. Zorg er voor dat je de eerste in je buurt bent die een verzameling blikopeners kan tonen en daarbij vol trots kan zeggen: «Ik volg de mode niet! Ik loop erop vooruit!»

Binnenkort zullen alle firma's ertoe overgaan om als premie op hun produkten originele blikopeners aan te bieden. Laat vooral niet na deze te vergaren

Smijt je dus meteen op deze nieuwe rage... hij zal furore maken! Dank zij jou zullen de sleutelringelaars binnenkort door de blikopenersjongens voorbijgestreefd worden! De vooruitgang ruikt op!

Hendrik Affiesje.

Zevenentwintig blikopeners van de meest uiteenlopende modellen liggen nu al in een zorgvuldig afgesloten la van het bureau van Kwabbernoot. Hij houdt de sleutel daarvan angstvallig bij zich. Onze lezers weten al dat Guust gezworen heeft zo'n ding op de redactie binnen te smokkelen. Hij heeft al van alles geprobeerd...

Hij heeft er al tussen zijn voering verstopt, tussen de rolkraag van zijn trui, onder een vals verband, in zijn sandalen, in de omslagen van zijn jeans, in zijn mouwen, tussen zijn schouderbladen, in een hoek waarin een gat in de bladzijden gemaakt was... Als hij eens met een stijf been binnenkomt dan kunnen we ervan overtuigd zijn dat hij er een in zijn knieholte geplakt heeft. Wanneer hij zonder een woord te zeggen binnenschiet dan heeft hij een licht model tussen zijn tanden geklemd. Maar het onderzoek van Kwabbernoot is genadeloos. Gisteren vond hij nog 'n mini-blikopener achter een van zijn oren. Een keer slechts slaagde Guust erin om voorlopig met het ding binnen te komen... helaas! Toen Guust op zijn houten stoel ging zitten, hoorde Kwabbernoot «tok». De booswicht moest zich toen even afzonderen om het klandestiene voorwerp uit zijn slip te voorschijn te halen. Net hoorden we Kwabbernoot telefoneren. Hij vroeg naar de prijs van een tweedehands röntgentoestel. Dat bespaart hem beslist een massa tijd. En wie weet wat Guust nog allemaal weet te verzinnen

Sinds vanmorgen is Kwabbernoot zeer op zijn hoede. Guust schijnt van tactiek veranderd te zijn. Hij heeft medeplichtigen aangeworven. Op het ogenblik loert het gevaar buiten

Om 9.20 uur. Eerste aanval. Een zekere Bertje Dreutelaar staat voor de deur met zijn zusje aan de hand. Hij vraagt of het kleintje haar oom Guust misschien even een handje mag geven voordat ze naar kostschool gaat. Kwabbernoot klopt vriendelijk op het hoofd van het meisje en voelt iets hards zitten in de enorme knot die het kind op haar hoofd heeft. Hij haalt er een gloednieuwe blikopener uit, vlindermodel

Guust schijnt door deze nederlaag niet van de kaart gebracht te zijn. Hij trekt een gezicht als Winston Churchill op de vooravond van de aanval in Normandië en begint geheimzinnige telefoontjes rond te strooien. Wij maken inderdaad een grootscheepse aanval mee

Om 10.30 uur. Kwabbernoot zit aan zijn bureau en ziet opeens een dansende, veelkleurige massa langs zijn raam schieten. Hij springt overeind, kijkt door het raam en ziet negen ballonnen waaronder een blikopener hangt. Beneden op het trottoir staat Joost-van-Smith-aan-de-overkant, die het draadje vasthoudt en moeizaam probeert de ballonnen voor het venster van Guust te krijgen. Plotseling herinnert Kwabbernoot zich het luchtpistool met kogeltjes die hij eens een tijd geleden van Guust in beslag genomen heeft. Als de bliksem haalt hij dat ding uit de kast en begint koelbloedig het kwetsbare oorlogstuig van de vijand onder vuur te nemen. Bij ieder schot verliest het ding hoogte. Tenslotte valt het als een baksteen en blijft in een plataan hangen. Joost-van-Smith blaast de aftocht. Kwabbernoot heeft een schitterende overwinning behaald.

Om 11.10 uur. Nieuwe episode, geïnspireerd op het paard van Troje. Juffrouw Jannie komt glimlachend, maar zichtbaar nerveus uit het archief. Ze heeft een heerlijke taart bij zich die voor de redactie bedoeld is. Met het mes in de lucht aarzelt ze net iets te lang voordat ze begint te snijden. Kwabbernoot ziet dat en wordt wantrouwig.

van beleg

« Menet Guust », monkelde zo, « u krijgt het stuk met de drie nootjes »

De begunstigde nam zijn stuk mee om het "rustig te kunnen verorberen", maar Kwabbernoot liep hem achterna en eiste bij deze operatie tegenwoordig te mogen zijn. Ondanks hevig protest moest Guust zich daarin schikken en beet hij zich een paar ogenblikken later drie tanden uit zijn mond. Er zat namelijk een hard voorwerp in de koek verborgen. Kwabbernoot riep uit :

« Jij bent koning geworden ! »

Hij mompelde nog wat tussen zijn

tanden en pakte toen met spitse vingers een klein blikopentje tussen de kruimels weg. Dat ligt nu achter slot en grendel bij zijn ongelukkige voorgangers.

Maar de opzienbarende en grootste schade veroorzakende was wel de lucht-aanval, die om 14.00 uur precies werd ingezet. Toen steeg namelijk bij Smith een klein vliegtuigje van het dak op. Het werd radiografisch bestuurd door een zeker Joost, die het kistje drie rondjes boven de boulevard liet draaien om het vervolgens op onze gevel te laten afsterven. Voor het raam van zijn bureau wapperde Guust met een oude duffel coat om het op te vangen. Het slecht gebouwde, of slecht bestuurd toestelletje scheen moeilijk onder controle te houden zijn. Misschien was dat ook wel te wijten aan de blikopener die in het toestelletje gewurmd was. Het aarzelde, zig-zagde, waggelde en miste in volle vaart zijn doel met meer dan drie meter. Jammer dat op die 3-meterlijn net het venster van Knuvelder, Platanen & Zonen ligt. En sinds een zeker avontuur met gitaren en elektronische breinen zijn de verhoudingen met onze burens enigszins gespannen te noemen.

Onmiddellijk begon de telefoon bij Kwabbernoot te rinkelen en het kwam ons voor dat er lang en heftig uitleg verschaft moest worden. Toch scheen onze plentere redacteur erin geslaagd te zijn de uitgeverij Dupuis buiten deze aangelegenheid te houden, want even later zagen we de heren Knuvelder en Platanen rood van woede de boulevard oversteken. Zeer beheerst, maar ook zeer beslist traden ze bij Smith Import-Export binnen. De ene hield de overblijfselen van het vliegtuigje in zijn hand, de andere de overblijfselen van een model van een superbe draai-

NIET VERWARREN

Zoete broodjes bakken
en
Bakkelijzen

brug. De heer Smith is een man met een indrukwekkende gestalte, een dynamische doorbijter die er de voorkeur aan geeft altijd recht op de man af te gaan. Sorry, maar ik moet als de bliksem naar het raam om de schok van de botsing te kunnen opvangen

Pruimpit
oorlogscorrespondent

Allerlaatste nieuws.

De heren Knuvelder en Platanen steken de boulevard weer over, nu evenwel vergezeld van een roodaanlopende heer Smith die de voo'noemde Joost, klerk, aan een oor de straat over sleept. Gevieren zijn ze bij de uitgeverij Dupuis binnengestapt. Ze kunnen nu elk ogenblik binnenkomen. Guust is op een of andere geheimzinnige manier spoorloos verdwenen.

MEDEDELING

Onze redacteur Kwabbernoot is op het idee gekomen om een verzameling blikopeners aan te leggen. Hij zoekt vooral heel oude en buitengewone modellen. Iedere lezer die zo'n ding naar het bureau van de redactie opstuurt, krijgt van hem een portret met oparacht en handtekening.

VLUGGERDJE

Een huisdierenvriend in Parijs
Die raakte finaal van de wijs
Een vuurvogel stak
De brand in zijn dak.
Nu voedert hij gloeiwormpjes ijs.

OVERWINNING V

Eindelijk is het dan zover, Guust heeft de blikjesoorlog verloren. In de eerste plaats omdat de blokkade van Kwabbernoot zeer doeltreffend bleek te zijn... er is geen blikopener over de drempel van de redactie gekomen. Maar verder bleek Guust geen geluk gehad te hebben met sommige van zijn bergplaatsen. Toen Ans Mooimans een paar dagen geleden de prullebakken in de afvalschacht leegde, zag zij onder haar ogen drie blikjes vissoep, zes blikjes zalm en verscheidene blikjes corned-beef wegschieten. Guust had ze op de bodem verstoppt. Dan het geval met de loodgieter, die wij moesten laten halen omdat het toilet niet meer doortrok. De goede man haalde uit het reservoir vier blikjes fruitsla. Eergisteren wilde het lot dat Kwabbernoot net in het bureau van Guust moest zijn toen het zwarte aantekenbord — dat Kwabbernoot gebruikt om met krijt het achterstallige werk van Guust te vermelden — plotseling begon te bewegen. Met veel lawaai liet het los en knalde tegen de grond. Kwabbernoot zag plotseling een gat waaruit twaalf blikjes sardientjes vielen. Aan de andere kant van het gat zag hij de woedende ogen van dhr Knuvelder, die schreeuwde dat dit gat de emmer deed overlopen. De ogen van dhr Knuvelder werden plotseling vervangen door de woedende ogen van dhr Platanen die riep dat dit gat nog van zich zou laten spreken. (Dat begon er inderdaad op te lijken, want dat was de tweede keer al binnen de kortst mogelijke tijd dat er geluid uitkwam.) Bovendien zou

hij een deurwaarder laten komen om de schade op te nemen.

Wij hadden al vlug door dat Guust een aantal stenen uit de tussenmuur had verwijderd om zijn blikjes in onder te brengen. Daarbij had hij schijnbaar te hard gedrukt. Want aan de andere kant had een steen een bult in het behang veroorzaakt. Dit gat kwam werkelijk heel ongelegen. De heren Knuvelder en Platanen waren al niet zo best op ons te spreken door een vrij recent luchtincident. Daarom spelen ze nu weer op hun poot en eisen gratis bladzijden in Robbedoes om reclame voor hun bruggen te kunnen maken. Door dit voorval wordt de situatie maar ingewikkelder.

Gisteren werd de laatste bevoorradingspoging van buitenaf een mislukking. De operatie was slecht voorbereid en belabberd uitgevoerd. Kortom, ze miste overtuiging.

Op de stoep stond Joost-van-Smith - aan - de - overkant. Hij opende een blikje sardientjes en bevestigde het aan het uiteinde van een koord. Voor het venster op de zesde draaide Guust koortsachtig dit nylonkoord op een klos op. Daardoor begon het blikje een gevaarlijke dans langs de gevel uit te voeren. Net op dat ogenblik stak Harrie, de barkeeper van het kroegje op de hoek, de straat over in de richting van ons gebouw. Hij had een dienblad in de hand. Dat dit detail van het grootste belang is, zul je verderop wel merken.

Het sardineblikje stootte tegen een raamkozijn, schoot weg, knotste vervolgens weer twee keer tegen de gevel. Op de derde vloog daardoor een straal olie over de blouse van de telefoniste. Het blikje schoot vervolgens een kort ogenblik door het openstaande raam van de vierde en deponeerde drie sardientjes op een dossier dat meneer Van Gestel net aan de heren der belastingen liet zien. Guust begon 'm de knippen. Ongetwijfeld wilde

Vluggerdje

Een brokkenpiloot uit Boksemeer
Streek zacht op een klaverveld naar
Ontsteld zei hij : « Stik,
Geen deukje in 't blik!
Da's link !... Nu vlieg ik nooit
[meer ! »

VOOR DE REDACTIE

hij zo vlug mogelijk langs de vijfde zien te komen en gaf daarom een forse ruk aan het koord. Toen het einde van de draad naar binnen schoot, was er slechts een leeg blikje over, dat met een forse zwaai in de om-slag van zijn broek terecht kwam. We laten Guust nu maar alleen met zijn pogingen om zich uit de ontstane onuitwarbare kluwen koord te bevrijden en dalen af naar de vierde.

In het bureau van de directie hoorden we dhr De Mesmaeker net zeggen :

« Geloof me, meneer Dupuis, je kunt het beter met onze lieve heer te doen hebben dan met z'n heiligen. En wat die contracten betreft... »

Hij werd onderbroken door de binnenkomst van Harrie, de bar-keeper, die zijn dienblad op tafel zette. Meneer Dupuis overhandigde zijn gast een glas.

« Drinkt u whisky met of zonder soda, meneer De Mesmaeker ? »

Op dat ogenblik kreeg de man van de contracten het sardientje in de gaten dat roerloos in de whisky dobberde.

NIET VERWARREN

GUUST HOUDT ZICHZELF
VOOR EEN STUNTER

■
KWABBERNOOT HOUDT GUUST
VOOR EEN STUNTEL.

« In ieder geval nooit met 'r vis ! » barstte hij uit.

Rood als een kreeft, met opgezwollen aderen op de slapen, keerde hij het glas boven de contracten om. Whisky, ijs en sardientje keken dhr Dupuis triest aan.

« U ook al ! » voegde hij de heer Dupuis toe terwijl hij hem triest verwijtend aankeek. Toen smeet hij de deur met een klap achter zich dicht.

Als een zoutzuil bleef meneer Dupuis daar zitten, de fles spuitwater in de hand. Minutenlang kon hij zijn blikken niet van het sardientje halen. Toen rinkelde de telefoon. Aan de andere kant was de stem van meneer Knutvelder te horen.

« Zeg eens !... Is het onderhand uit met die flauwe kul. Dat sardineblikje dat net op mijn bureau terechtgekomen is, zal olie op het vuur zijn ! »

Toen werd een andere stem hoorbaar. Zeker die van meneer Platanen.

« Ik verzeker u dat deze geschiedenis zich als een olievlek zal uitbreiden ! »

Klik.....

Meneer Dupuis ging toen op onderzoek uit. Daarbij kwam hij uiteindelijk op de redactie terecht. En nu is er geen sprake meer van blikjes, noch van openers. Guust moest beloven zijn leven te beteren.

Het bewijs daarvan leverde hij vijf minuten geleden door aan Kwabbernoot te vragen :

« Zeg, heb jij geen notekra-ker ? »

HENDRIK AFFIESJE
PRESENTEERT

EEN BRIEF VAN EEN LEZER

Ik wilde je het plezier niet misgunnen om je de brief te laten lezen die ik deze week van een lezertje van ons blad ontving. Het bewijst meteen wat een onuitsprekelijk genoege de reclame de hedendaagse jeugd kan bezorgen.

« Mijnheer heren,

Ik was droevig, nukkig, had geen belangstelling meer in het leven van alle dag. Niets kon me meer opwinden, en zelfs het lezen van mijn liefblad kon me geen levensvreugde meer bezorgen. En toch heb ik dank zij een van uw rubrieken mijn glimlach teruggevonden. Op uw aanraden ben ik begonnen de GRATIS zegels bovenaan de pagina's te verzamelen. Verder heb ik mijn moeder zover gekregen om de Trott- en Thomy-produkten te gaan kopen. Dat bezorgde me nog meer zegels. Dank zij die zegels (je hoeft er maar 100 te hebben, waarvan er 25 al gratis zijn) en door het opsturen van slechts 20 frank, krijg ik nu die schitterende mini-autootjes. Ze zijn helemaal van metaal en hebben verwisselbare rubberbanden. Zij bevestigen nog eens de faam van bovengenoemde firma's die het eigenlijk helemaal niet meer nodig hebben.

Tegenwoordig ben ik weer een heel ander mens. Ik heb weer zin in het leven gekregen en dat zal net zolang duren tot ik de hele collectie autootjes in mijn bezit heb. En dat heb ik aan Robbedoes, Thomy en Trott te danken.

» Daarvoor mijn allerhartelijkste dank,

» André Franquin. »

Op deze brief hoef ik wel geen commentaar meer te geven. Wij kunnen al onze jonge vrienden slechts aanraden het voorbeeld van de jonge Franquin te volgen. Laat je moeder de Thomy- en Trott-produkten kopen. Verder wensen wij de jonge André het allerbeste. Die jongen brengt het nog eens ver !

TOESPRAAK VAN DE HEER VAN GESTEL

Dames en Heren,

Wij hebben u allen vandaag hier bijeen geroepen om u op de hoogte te stellen van het feit, dat als gevolg van aangebrachte vernielingen bij onze burens, de firma Knuvelder, Platanen & Zonen, vernielingen die veroorzaakt werden door bepaalde leden van het redactiepersoneel waartegen uiterst strenge maatregelen getroffen zullen worden — Meneer Flater, wilt u alstublieft ophouden met pinda's kraken; we zitten hier niet in een dierentuin! — Ik zei dus dat als gevolg van deze vernielingen de firma Knuvelder, Platanen & Zonen geëist heeft dat hun wekelijks in ons blad een bepaalde ruimte voor publiciteit zou worden afgestaan en dit, helaas, zonder enige vergoeding hunnerzijds. Ik wil er bij u de aandacht op vestigen dat deze operatie van elke vorm van gezond financieel beleid gespeend is en u tevens op het hart drukken dat in het vervolg in de verhouding met onze burens de grootst mogelijke voorzichtigheid in acht genomen dient te worden... — Nee, meneer Flater, ik heb nu geen zin in een apenootje!

VLUGGERDJE

Meneer Van Gestel kijkt zo kwaad
Hij hakt me nog in mootjes.

Wacht maar, als ik straks haring

[braad,

Bakt hij wel platte broodjes.

Ik trek me dus niks aan, hee maat,
En knabbel apenootjes.

Als je nog niet weet HIER LIGT DAN JE

Als je jong bent en niet weet welke weg je moet inslaan. Als je iets wilt maar niet weet hoe er te komen. Als je voor een kruising in je leven komt maar niet weet hoe de hindernis te nemen. Wij weten er raad op. Op een eenvoudige, zekere en aangename manier leiden wij je naar je doel. Talrijke jongelui hebben al de proef op de som genomen. Maak gebruik van de hydrometalen KNUVELDER-PLATANEN-bruggen. Dank zij een speciale constructie van Bessemerstaal met een hoge weerstand bezorgen de hydrometalen KNUVELDER-PLATANEN-bruggen je een goede gezondheid, levenslust, zekerheid en dynamiek. Als je schuchter bent dan bezorgen ze je zelfvertrouwen. Ben je tot wanhoop gedreven, dan vind je hier weer een goede start. Ben je ziek, dan bezorgen ze je de kortste weg naar het ziekenhuis. Doe net als 6.538 anderen in de gehele wereld, behorende tot alle lagen der bevolking. Ze hebben er nooit spijt van gehad dat ze een hydrometalen brug kochten. En natuurlijk was die van

**KNUVELDER
&
PLATANEN**

De geleerden kennen de grote kwaliteiten van het Bessemerstaal, dat bij de bouw van de hydrometalen KNUVELDER-PLATANEN-bruggen gebruikt wordt. Jij zou er ook van kunnen profiteren!

Koop daarom een van de kunstzinnig bewerkte bruggen. Het zijn wonderen der techniek waarom al je vrienden je zullen benijden.

ook jij

Hydrometalen bruggen brengen geluk aan. Dat bewijzen we je door hieronder enkele dankbetuigingen van tevreden klanten van KNUVELDER, PLATANEN & ZONEN af te drukken. Bruggen bewijzen diensten en ruimen moeilijkheden uit de weg. Wacht dus niet langer meer! Schaf een hydrometalen brug aan en je hebt je geluk gevonden!

Brief van Matt H., gehelm agent in Londen:

« Uw brug betekent voor mij een buitengewoon waardevol hulpmiddel bij mijn werk. Daardoor kan ik op m'n gemak nagaan hoe ik op de beste manier een mijn kan leggen zonder het verkeer in gevaar te brengen of me door Scotland Yard te laten storen. Maar buiten dat heeft mijn werk ook een buitengewone weerstand, die me onder alle omstandigheden tegen vijandelijke kogels beschermt. »

Brief van Fan C., Grasdamp:

« Ik was lid van de vertaalmelaarsclub en op 't laatst wist ik niet meer wat ik moest sparen. Toen ben ik naar een bruggen begonnen. Nu constateer ik echter dat het verduvelde moeilijk is iemand te vinden om mee te rullen. Er zit waarschijnlijk niets anders op dan dat soort mensen ook maar verzamelen. »

Brief van Piet L., Parijs:

« Het vervelende met bruggen is altijd dat ze bij het water staan. En als je er voor je slaapplek op aangewezen bent, is dat niet al te best voor je gezondheid. Gelukkig had ik wat in m'n kous zitten en daarom heb ik er zelf maar een gekocht. Die heb ik op 'n fijn droog plekje neergezet. Op de Place Vendôme. Toef zeg! Ik zit vlak bij de vuilnisbakken van het Ritz! »

wat je wil: TOEKOMST

Elke dag komen er talrijke brieven bij ons binnen, die getuigen van de weldaden die de hydrometalen KNUVELDER-PLATANEN-bruggen de mensheid bezorgen. Zo schreef Pieter-Paul v. V. uit Broek-op-Waterland ons dat hij zijn zelfvertrouwen en levensvreugde weergevonden had. Bovendien waren hem levensgeluk, gezondheid en fortuin ten deel gevallen.

«Ik heb geen puistjes meer», zo schrijft hij ons, «en ik heb dank zij de hydrometalen brug weer geregeld werk gevonden. En het mooiste is dat dit wonder binnen ieders bereik ligt!»

Pieter Paul v. V. is een der 6.538 gelukkige bezitters van een hydrometalen brug.

KUNT NET ALS HIJ DE ANDERE OEVER BEREIKEN!

«Ik werkte in een conservenfabriek waar ik allergisch tegen vis werd. Bovendien werd mijn weinig gespecialiseerd werk daar (ik sneed de staarten van sardientjes af!) zeer slecht betaald. Toen sprak een vriend van mij me over de schitterende hydrometalen KNUVELDER-PLATANEN-bruggen. Hij moedigde me aan er een te kopen. Ik heb zijn raad opgevolgd en nu kan iedereen, die een grote omweg door Broek-op-Waterland wil vermijden, van mijn brug gebruik maken. Daarvoor behoeven ze slechts een minieme tol te betalen. Ik eet nu enkel

de fijnste biefstukken en voel me op-
perbest.»

Deze bewogen getuigenis van Pieter-Paul v. V. uit Broek-op-Waterland is slechts één der sympathiebetuigingen die iedere dag bij ons binnenkomen. Laat je deze kans niet ontglippen!

Lees liever eerst aandachtig onderstaande adhesiebetuigingen en zie een hydrometalen KNUVELDER-PLATANEN-brug honderden mensen over de gehele wereld gelukkig kan maken (de Sahara misschien uitgesloten!).

Brief van V. v. U., uit Vlaanderen:

«De rimmeltiek, die ik tijdens de Eerste Wereldoorlog in de modderige loopgraven heb opgelopen, is geheel verdwenen sinds ik niet meer elke morgen de IJzer hoef over te zwemmen om mijn knollen-tuin te bereiken. Bovendien roesten mijn onderscheidingen niet meer zo erg!»

Brief van G. F., adres onleesbaar:

«Sinds Kwabbernoot mijn notenkraker heeft ingepikt, heb ik heel wat werk om m'n noten gekraakt te krijgen. Maar gelukkig kwam ik op het idee om een draaibrug te kopen en nu is dat 'n peule-schilletje geworden. Maar ik ben ook dol op apenootjes, en die kun je beter met de hand pellen. Bedankt, meneer Knuvelder!»

Brief van Iuffer. C. C., Avinsien, Frankrijk:

«Ik ben dol op dansen. Bij ons kun je daarvoor maar op een plaats terecht en 's zaterdags kun je echt niet uit de voeten. Nu heb ik een eigen brug en ik nodig al m'n vriendjes en vriendinnetjes uit om met hun gitaren en juke-boxes bij mij te komen. En dan dreunen we erop los! Het vervelende is dat we uit de maat moeten blijven, anders doordert dat ding in!»

Brief van K. O. L., Léger, België:

«Het leven bij de genie is eigenlijk toch maar niets. Bruggen bouwen aan de lopende band werkt op den duur op je zenuwen. Daarom heb ik er maar een kant-en-klaar gekocht. Natuurlijk neemt dat ding heel wat plaats in je ranseel in. Maar van de andere kant heb je ook nooit seen natte voeten meer!»

EEN BOODSCHAP VAN HENDRIK AFFIESJE

Wij zijn blij onze lezers te kunnen tonen dat lange en moeilijke onderhandelingen eindelijk resultaat beginnen af te werpen. Inderdaad! Dank zij onze taaie inspanningen is de firma KNUVELDER, PLATANEN & ZONEN tot de overtuiging gebracht dat Robbedoes het enige blad is waarin een in moderne stijl gebrachte advertentie deze dynamische firma de meeste vruchten zal opleveren. Wij hopen dan ook van harte dat het resultaat daarvan denderend zal zijn en wij zijn er trots op dat wij als enigen in de jeugdpers reclame voor bruggen maken. Naast de verhoogde inkomsten die de adverteerder daarmee zeker in de wacht zal slepen, vaart Robbedoes er ook wel bij..

Wat zegt u, meneer Flater? Sorry, maar ik versta u niet al te best als u pinda's kauwt... Knuvelder en Platanen betalen niet voor deze advertenties...? Maar... ze hadden me nog wel een percentage beloofd... O, wat is reclame toch 'n rotvak!

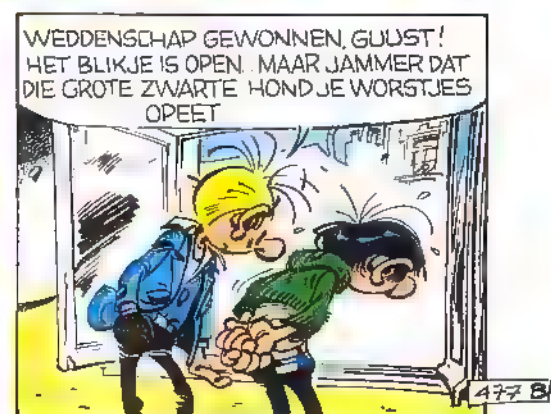
Hendrik Affiesje.

DEZE BON IS GRATIS!

Bewaar deze bon zorgvuldig! Plak hem boven je bed! Hij is helemaal gratis! Maak er gebruik van! Dit is weer eens een initiatief van KNUVELDER, PLATANEN & ZONEN!

NIET VERWARREN
OUD ROTVAK
en
OUDE ROT IN 'T VAK

GUTST

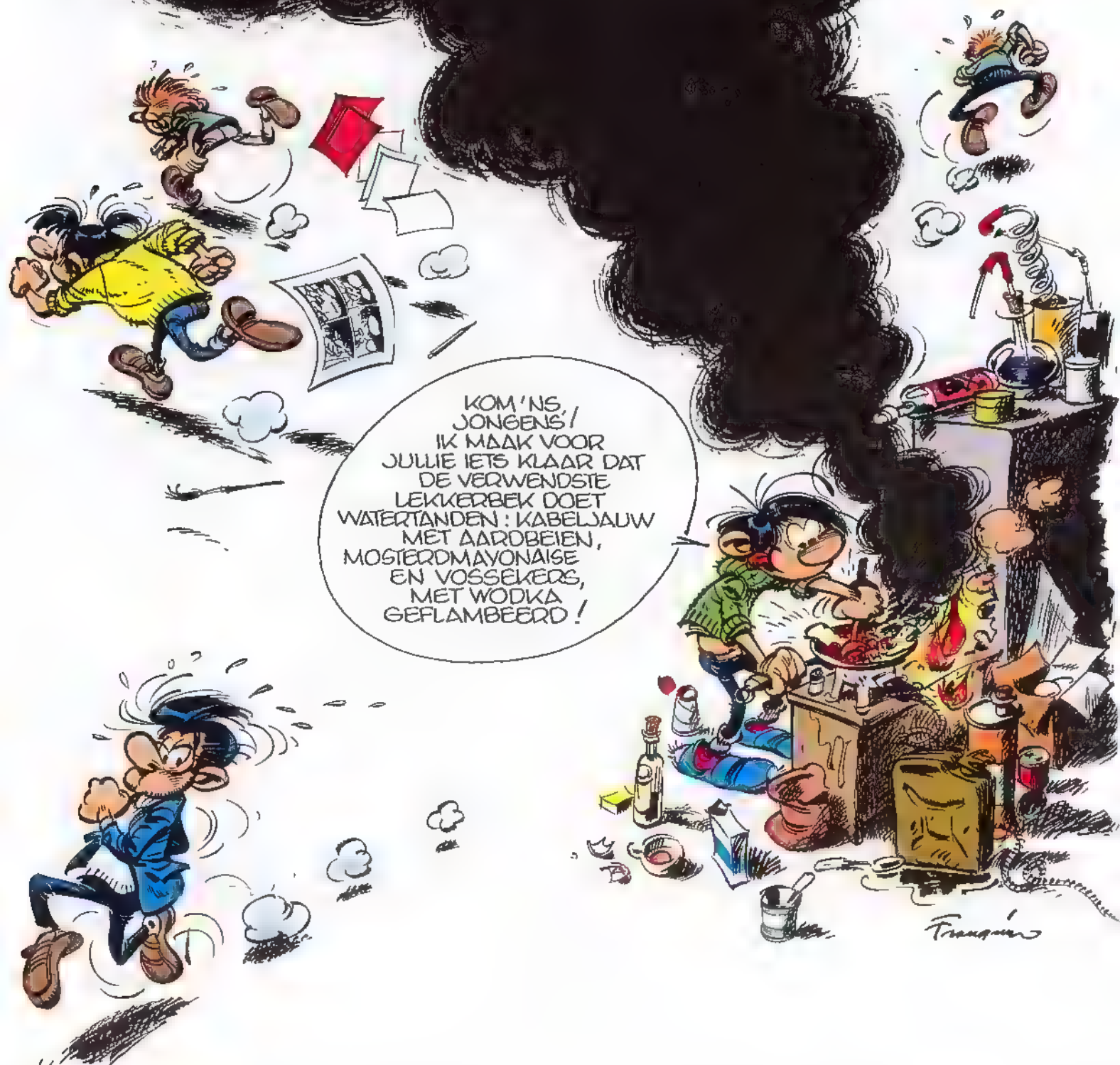
FLATERS VAN FORMAAT

door *Franklin*

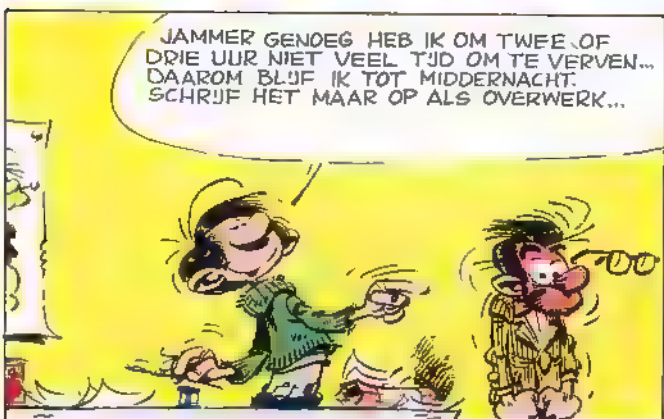
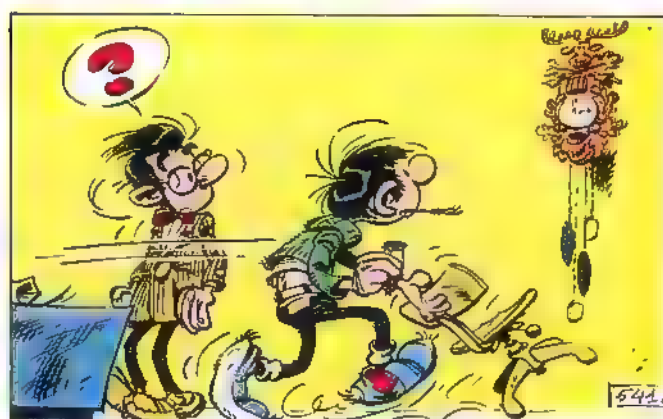

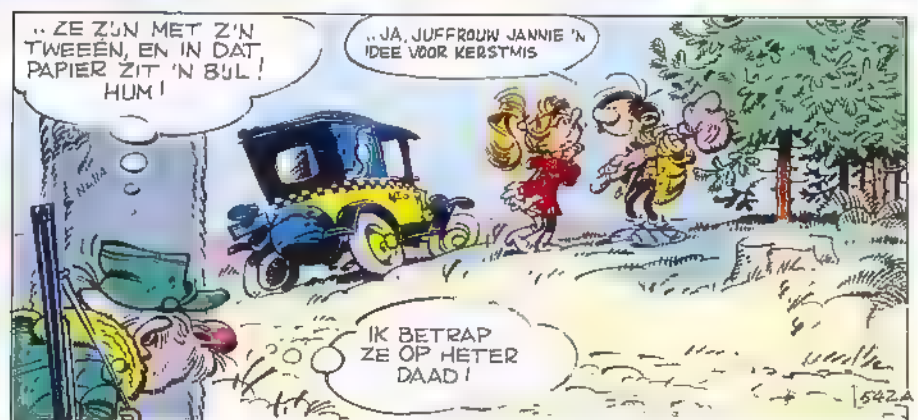
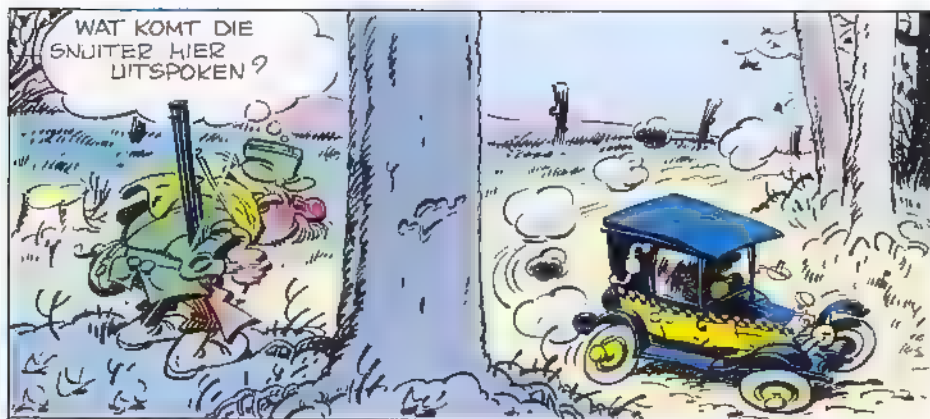
FLATERS VAN FORMAAT

Door *Franquin*

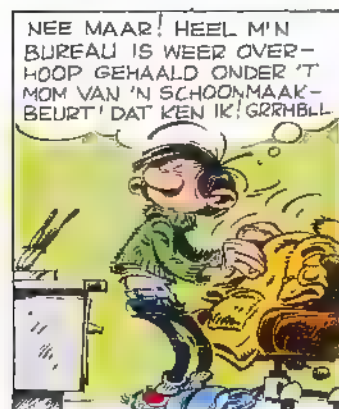

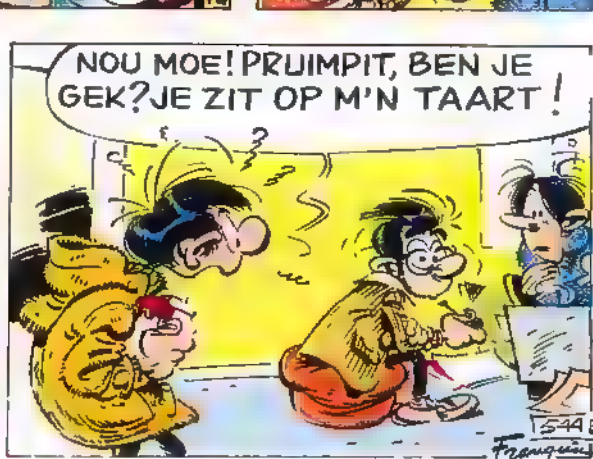
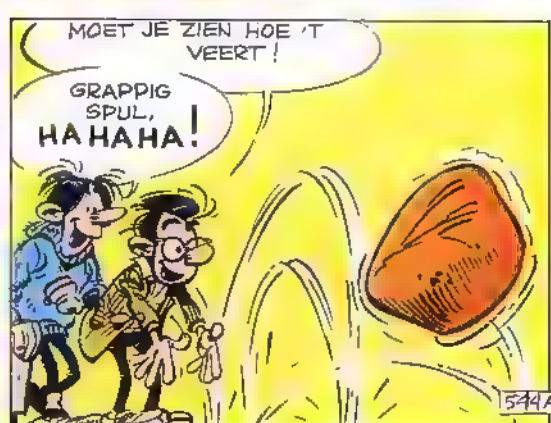

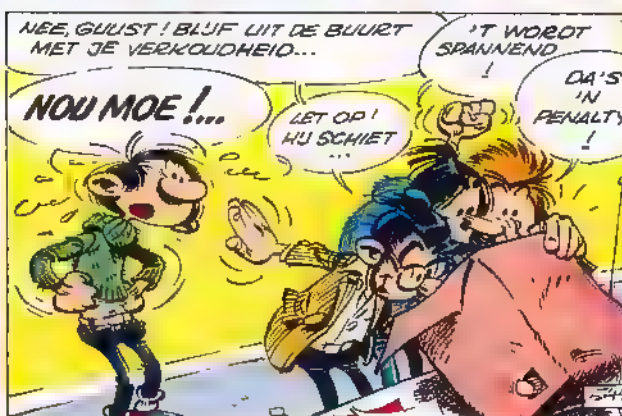
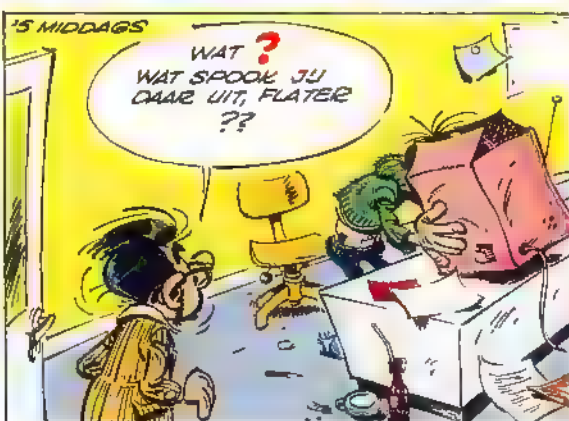
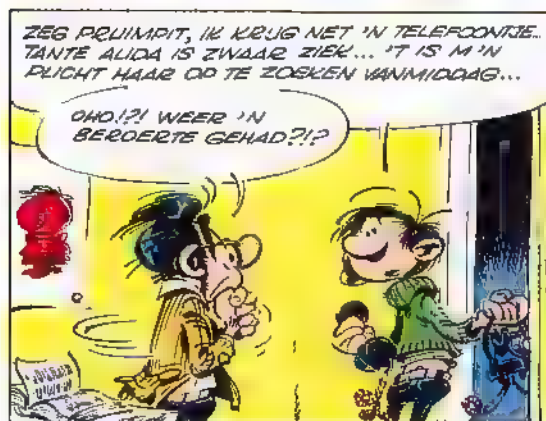
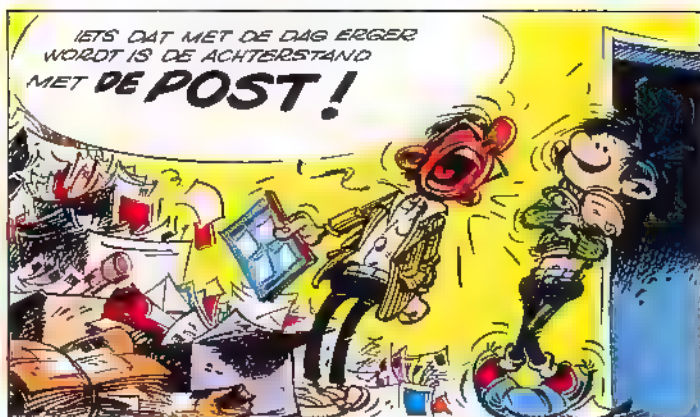

IK DURF ER NIET MEER
TE SPELEN... 'T ZAL WEL DE LENTE
ZIJN...

LEVE DE LENTE!

Je hebt al een heel poosje niets meer gehoord over het muziekinstrument dat Guust in een geniale bui heeft ontworpen. Door de tekening hier-naast krijg je er wel een idee van wat de reden van ons langdurige zwijgen kan zijn. Guust was zo geschrokken van de metamorfose van zijn instrument dat hij het niet meer durfde te bespelen en in een hoekje van de directiegarage zette. Onze collega Pluimpit is daar op geregelde tijden poolshoogte gaan nemen. Van de aantekeningen die hij maakte publiceren we deze week het eerste deel.

plantje werkt zich omhoog uit een hoopje humus net onder het mezenest. Zou het een verlaat lelietje van dalen zijn?

18 juni

De drie jonge meesjes verkeren in een uitstekende gezondheid en slijpen om het hardst. De zes dikkopjes in het vijf-vertje kun je bijna zien groeien. De groenig-blaauwe rups vreet met smaak alle blaadjes weg die binnen haar bereik komen. We zijn allemaal een beetje benieuwd wat de felrode dadelachtige bessen zijn, die op de hals van de flaterfoon groeien. Kiko, die Foufi tekent, houdt vol dat dadels alleen aan dadelpalmen groeien. Toen we Guust vroegen waar hij de bewuste tak vandaan had, liet zijn geheugen hem in de steek. Maar het groene plantje aan de voet van de flaterboom heeft Peyo met de eerste oogopslag herkend: « Verhip! Salsaparilla! » Zou het geritsel dat we soms tussen de planten horen, afkomstig zijn van... Nee, dat kan toch niet...

5 juli

Vanmorgen beleefde het flaterfoonwereldje een paar kriebel-ogenblikken. Een specht, die langsvloog, zag wel brood in het geval en begon ijverig te hameren. Meteen begonnen de snaren te trillen en het web van het spinnetje (dat Ryssack "Rosallen" heeft genoemd) bezweek. De mezen klemde zich aan de rand van hun nest vast en kafferden de brutale indringer zo erg uit, dat hij opkraste; waarschijnlijk heeft de specht zich even later gewroken op een poot van de stoel van Jan Nette-man, onze conciërge, die af en toe van 't zonnetje geniet. In elk geval hinkt Jan op het ogenblik rond met zijn handen in zijn lendenen en zijn hoofd in een verband. Tegen ieder die het wil horen klaagt hij dat het weer een streek is van die vliegels die de gevestigde orde omver willen werpen. Een mierenkolonie heeft haar intrek genomen in de ingewanden van de flaterfoon, die nu wel vol gangen zal zitten. Er zijn nog maar vijf dikkopjes over, die hun staart al bijna kwijt zijn. De zesde is waarschijnlijk het slachtoffer geworden van een ijsvogel die eergisteren een bliksembezoek bracht. Met de salsaparilla staat het er goed voor, al is een van de blaadjes helemaal weggevreten door de rups. Geen van ons is er tot nu toe achter gekomen wat de langwerpige rossige bessen, die aan de hals van de flaterfoon bengelen, wel kunnen zijn.

11 mei

De flaterfoon is nu al twee dagen ter ruste gezet, wat verloren in een hoekje van de garage. Er ligt iets hartroerends in het contrast tussen de krampachtige, voorhistorische vorm van Guusts bouwsel en de strakke lijnen van het naakte beton. Door een gaatje in het dak zijn 's nachts een paar regen-druppels gesijpeld, die nu een miniatuurvlijvertje vormen in de kom van 't klankbord. Met de knoppen die op het punt staan open te springen heeft het geheel wat weg van een Japanse tuin.

17 mei

De knopjes zijn opengegaan en er zijn miezerige vuilwitte bloempjes te voorschijn gekomen, waarop een paar vlinders, geel van 't stuifmeel, zijn neergestreken. 'n Rossig spinnetje weeft tussen de snaren van de flaterfoon. Ze is een keer of vier opnieuw moeten beginnen en is duidelijk over haar toeren geraakt: geluiden van buiten brengen aldoor de snaren aan het trillen.

21 mei

Gisteren zijn nieuwe bewoners zich in de flaterfoon komen vestigen: een stel driftig kwetterende pimpelmeesjes die massa's frutseltjes vergaren — grassprietjes, lucifers, mos, eindjes wol en zelfs, als ik me niet vergis, een paar belasting-zegels. Dat verklaart waarom meneer Van Gestel sinds vanmorgen iedereen boos vraagt wie in zijn kantoor heeft gesnuffeld.

30 mei

Mevrouw mees is met een gewichtige uitdrukking rond haar snaveltje aan het broeden gegaan, en uit de verte heb ik drie eitjes ontdekt vol rode vlekjes. Hausman, die de flaterfoon kwam bestuderen om er inspiratie uit te putten voor de decors in Saki en Zunie, wees me op een violetachtig ei op 'n blad aan waaruit binnenkort een rups komt kruipen, waarschijnlijk van een koolwitte, en verder — want hij heeft een scherpe blik — op een gele-achtige massa in de poel onderin het klankbord. Waarschijnlijk kikvorsetjes. Een

kijkje achter de schermen:

NIEUW LEVEN IN DE FLATERFOON

28 augustus

Toen ik terugkwam van vakantie ben ik regelrecht naar de flaterfoon gaan kijken. Er is een boel veranderd. Drie snaren zijn gesprongen. Dat verklaart waarom de ruiten van de garage zijn gebarsten. Een paar rode vruchten zijn op de grond gevallen en de mieren hebben zich in linie opgesteld om ze met brokken en beetjes in hun doolhof te slepen. Wat een beetje triestig is: de mezen hebben de aftocht geblazen. Hun flatje zal te gehorig voor ze zijn geweest. De vijf kikkers buiten rond het vijvertje, dat omzoomd is met allerlei water-

planten. In plaats van mezen zijn er muizen gekomen. En net toen ik de deur opende kwam er een half dozijn met een luchtje scheppen onder de hoede van hun mama. De hele familie kroop hals over kop door de gaten die in de zijdelingse trommelvliezen waren geknaagd. Het mos rukt in gesloten gelederen op naar het overschot van het instrument, en een wilde winde slingert zich rond de overgebleven snaren... Hoewel Jan Netteman beweert dat «die mestvaalt de mooie garage van de directie ontsiert», wordt de flaterfoon decoratief genoeg om de hal van de uitgeverij te verfraaien.

(wordt vervolgd.)

5 september

De rode vruchten zijn eindelijk geïdentificeerd. Macherot, die Snoesje tekent, heeft in de tak die Guust heeft gebruikt een stuk van een kornoelje herkend. Hij liet me een bes proeven. Ze smaken een beetje zurig, helemaal niet kwaad. Van de kornoeljehessen bovenin tot de kikkers beneden in de vijver vormt de Flaterfoon een wereldje op zichzelf. De winde heeft zich zo comfortabel mogelijk tussen de snaren genesteld en het rossige spinnetje heeft voor de zoveelste keer een verhuizing op touw gezet omdat haar web door de

Verleden week heeft onze redacteur Pruimpit je verteld hoe de Flaterfoon er uit was gaan zien toen hij in het voorjaar was weggezet in de garage achter de kantoren : muizen, mieren en kikkers sloegen er hun tenten op ; hij werd door planten overwoekerd en kreeg langzamerhand de aanblik van een rimboe. Hier volgt de rest van zijn aantekeningen.

trillingen was stukgerukt. Aan de voet van het gevaarte is een woud van paddestoeltjes gegroeid en tussen het ruige gras dat het dak van de muizenhuizen stoffeert, zijn een paar haveraren opgeschoten. De mieren houden razzia's onder de groene bladluizen die de salsaparilla bevolken en ik heb een kever en een oorworm zien vechten om een stukje trommelvlies dat door de muizen was afgeknaagd.

12 oktober

Het is herfst en de blaadjes van de kornoelje worden geel en dwarrelen stuk voor stuk naar beneden. De wilde winde begint te verdrogen. De salsaparilla is behoorlijk afgetakeld en loopt beslist op zijn laatste benen. Van de gele grassprietten regent het zaadjes, en de mieren en muizen zijn ijverig

NIEUW LEVEN IN DE FLATERFOON (II)

in de weer om de haver te oogsten. Hoewel alles er naar-geestig uit begint te zien is een stevige plant, met gekartelde blaadjes, nog volop aan het groeien. Over een week of twee weten we wat het is.

Straks een ongeluk meegemaakt : toen ik probeerde van een afstand een close up te maken van een muis die onderaan een snaar knaagde (ik werk met teletenzen om de Flaterfoon-bevolking niet aan het schrikken te maken) sprong de snaar. Dat ging gepaard met een lawaai dat is te vergelijken met de herrie die een vleugelpiano maakt die van de twaalfde verdieping neerstort. De lenzen van mijn toestel sprongen in duizend stukken uiteen. De muis die voor de consternatie zorgde, kreeg de jas uitgeveegd door zijn moeder, die nijdig een litanie scheldwoorden afraffelde.

3 november

De groene plant die op de Flaterfoon groeide, heeft zijn identiteit prijsgegeven : het is een chrysant. Hij begint al te verwelken, want het is de laatste paar nachten koud geweest en van onderen zijn de mieren, die ongeloflijke voorraden aanleggen, aan de afbraak begonnen. Gisteren zag ik er twee met een paperclips sjouwen. Ze moesten zeker wat orde brengen in de ingekomen post.

10 december

Het weelderige woud van de Flaterfoon is een rossig en grijs spokendecor geworden, vol grauwe korstmosvlekken. Alle inwoners hebben zich teruggetrokken in hun diepste holletjes, op één mier na, die op haar eentje al drie dagen naar de ingang van een gang zoekt zonder die te vinden. Het water van het kleine vijvertje was met een dun laagje ijs bedekt, dat een merel, die toevallig langskwam vanmorgen, moest stukpikken om te kunnen drinken.

18 januari

Het was tien of elf uur 's avonds. In het oververhitte redactiekantoor legden we koortsachtig de laatste hand aan de opmaak van dit Robbedoesnummer, waarvan de drukkerij de volgende ochtend vroeg alles binnen moest hebben. Krasser ontkurkte zijn thermosfles toen die met een knal in zijn handen ontplofte door een dreun waardoor ook de ruiten op onze verdieping stuksprongen.

«Een aanslag!» brulde Krasser en hij dook onder zijn tekentafel zonder op de Oostindische inkt te letten die neer begon te druppelen (het inktpotje was ook in scherven gesprongen).

Ik kon het allemaal niet zo duidelijk zien. Toen ik probeerde mijn bril te poetsen, merkte ik dat er geen glazen meer in zaten.

Door het gebroken venster zag ik een dikke rookkolom bin-

nenkomen, die aan de achterkant van het gebouw opsteeg.

Een paar seconden later bevond ik me op de plaats van de ramp, tegelijk met de conciërge die zijn broek aan het dichtknopen was over zijn flanelen pyjama heen.

«Wat zullen we nu krijgen, grote grutjes, grote grutjes, grote...?» mompelde hij, en uit zijn mond steeg een kolom waterdamp op in de vorm van een vraagteken.

De kleine garage waarin de Flaterfoon had gestaan, bestond niet meer. Er lag een hoop puin waar een muis, die nog slaperig uit zijn oogjes keek, onderuit kroop om schichtig in een keldergat te verdwijnen.

Nadat de brandweerlui, die op goed geluk waren komen opdaven (als ze een ontploffing horen wachten ze niet meer tot ze geroepen worden maar komen ze rechtstreeks naar ons), hebben we het drama gedeeltelijk kunnen reconstrueren : het ijs had druk uitgeoefend op de wanden van de Flaterfoon en omdat deze verzwakt waren door de mierengangen, bezweken ze met een knal, waarvan de geluidsgolf de garage en alle ruiten in de omgeving vernielde.

Even later gingen we in regenjassen en anoraks door met het persklaar maken van dit nummer (neem ons de tikfouten niet kwalijk : het is een hele kunst om te typen met wollen wanten aan), en Krasser merkte optimistisch op :

«In elk geval is er één lichtpuntje in het hele drama : de Flatertoon is foetsie, de lucht in, die zijn we tenminste kwijt!»

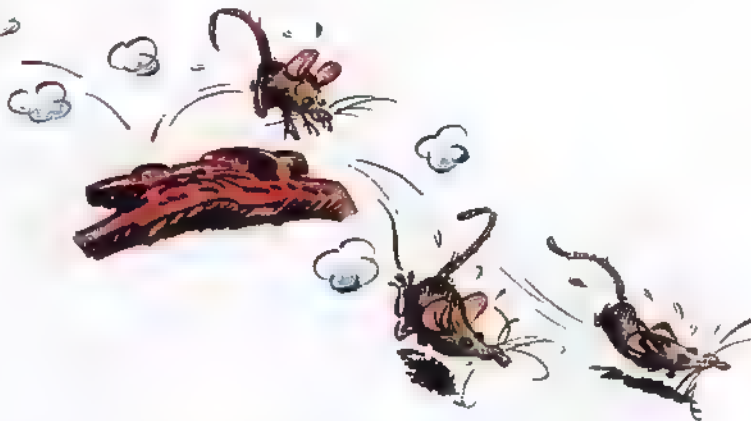
20 januari

Alle optimisme is de grond ingeboord.

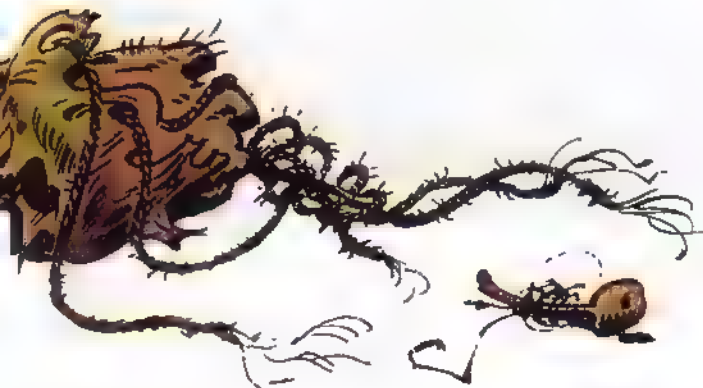
Guust kwam het redactiekantoor binnen en zei :

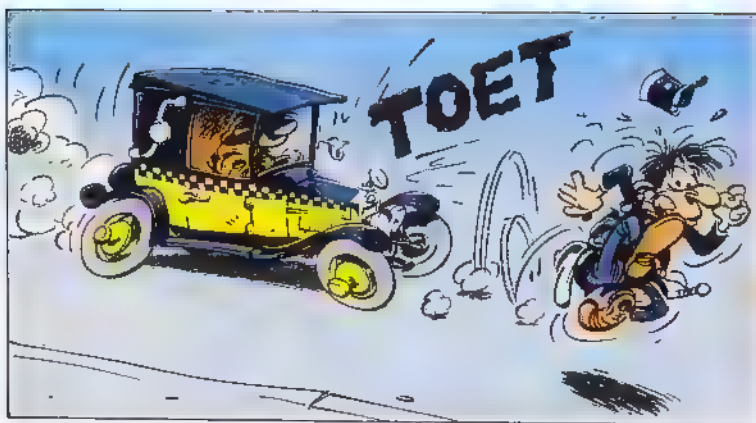
«Het is weer voor mekaar, makkers... gelukkig laat ik me niet gauw ontmoedigen. Mijn muziekinstrument dat jullie hebben vernield, stelletje vanden, kun je van hieruit buiten zien staan. Ik heb hem helemaal gerepareerd, een heidens karwei, geloof me... Maar ik ben er ruimschoots voor beloofd : de klank is nog indrukwekkender dan vroeger... Wacht, je kunt er zelf over oordelen, ik zal even een nummertje weggeven!»

Even later, toen brandweerkapitein Waterzat Guust neerhaalde uit een lantaarnpaal, waarin Krasser hem in een woede-uitbarsting had gejaagd, klaagde Guust :

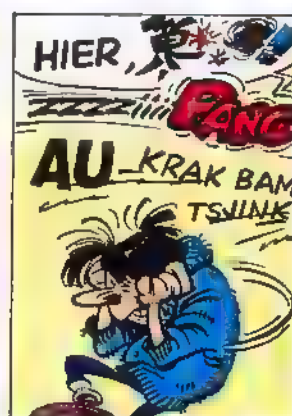
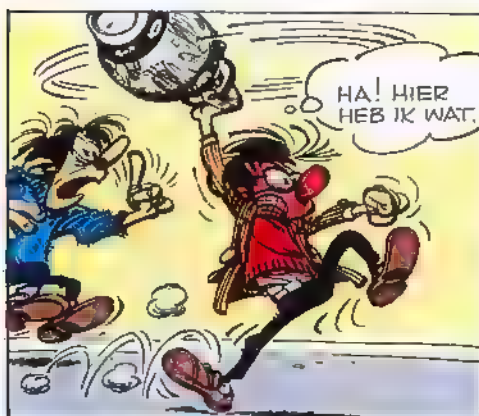
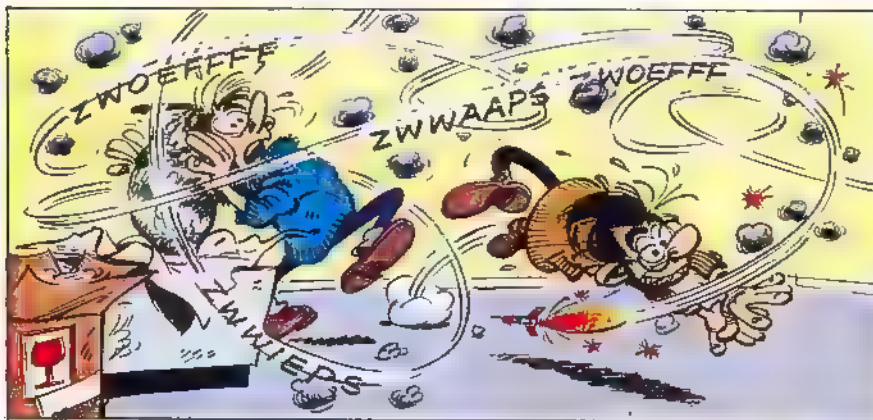
«Nou moe! Die vent is stapelgek! Dat wordt razend om niks! En dan durven ze nog te beweren dat muziek de zeden verzacht!»

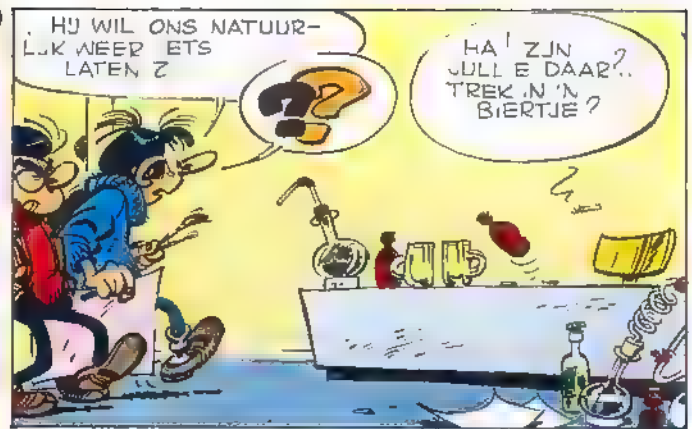

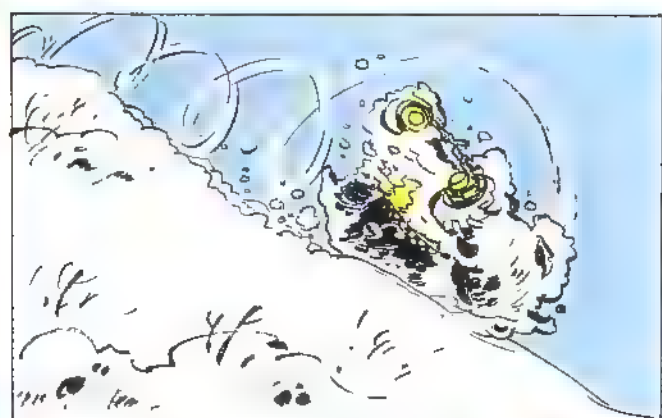
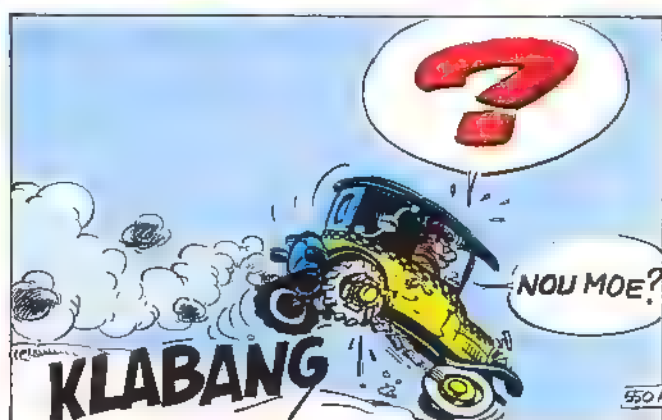
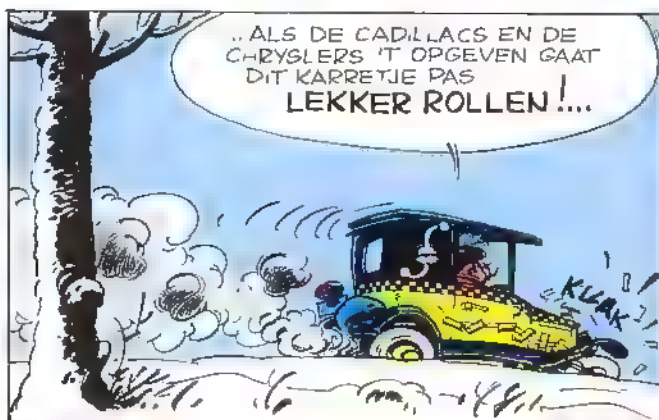

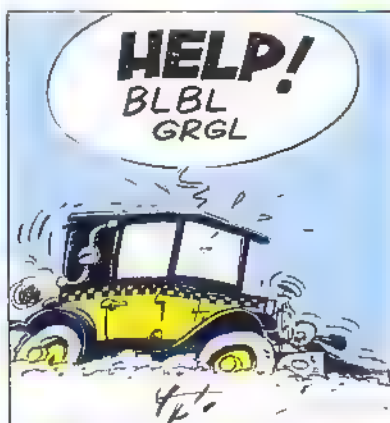
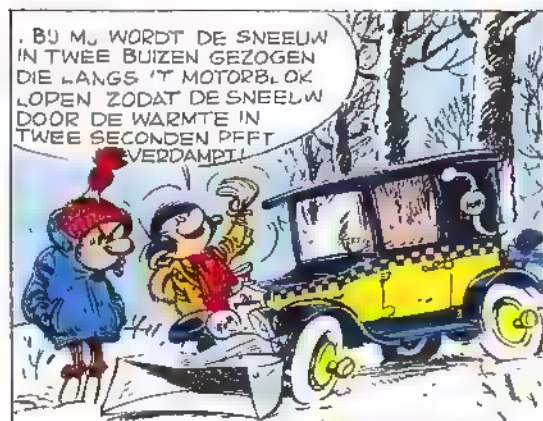

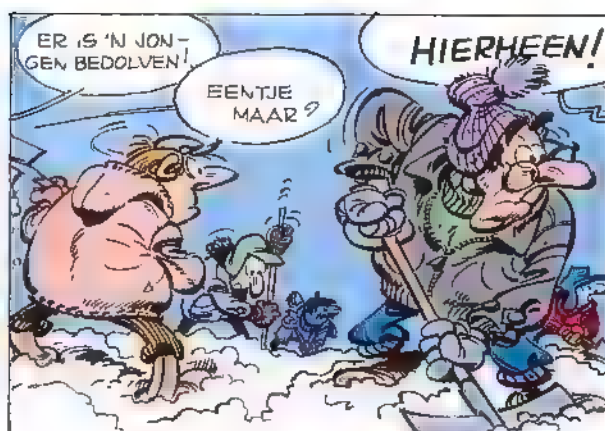
PRUIMPIIT KRASSERR

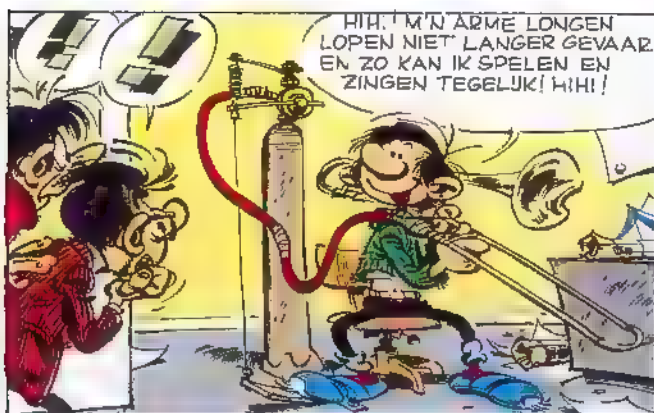
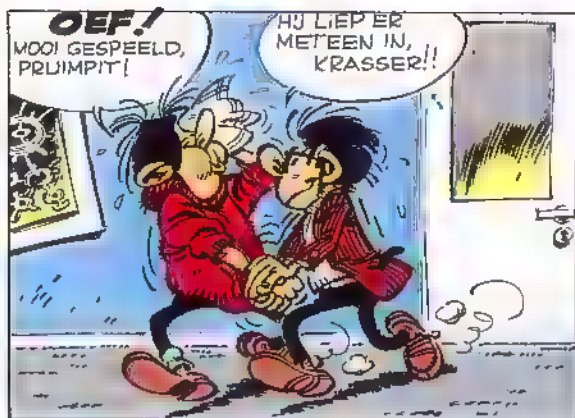

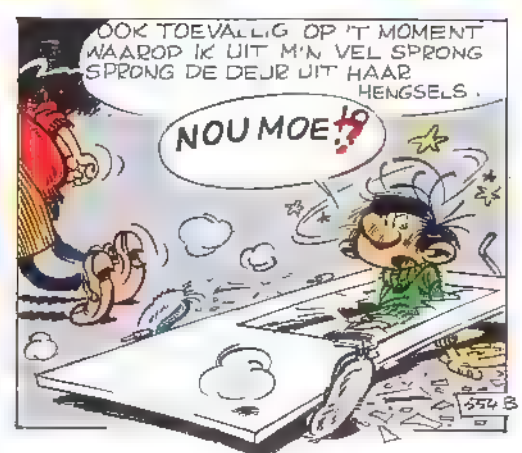
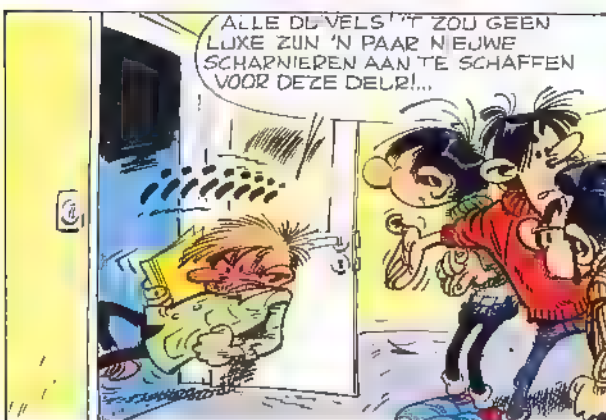
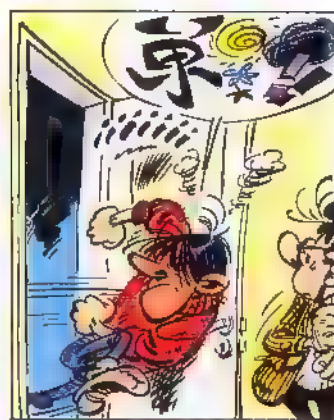
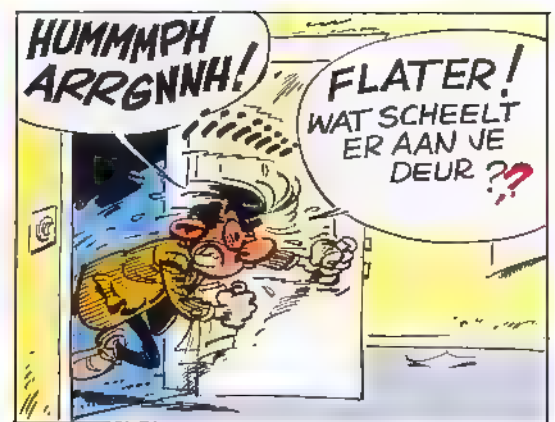
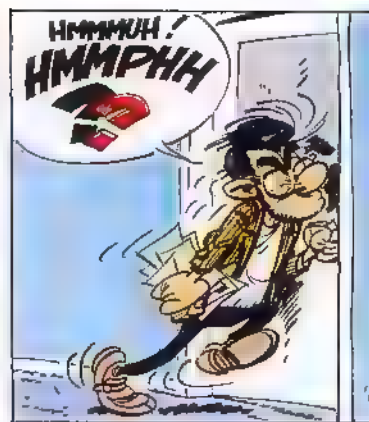

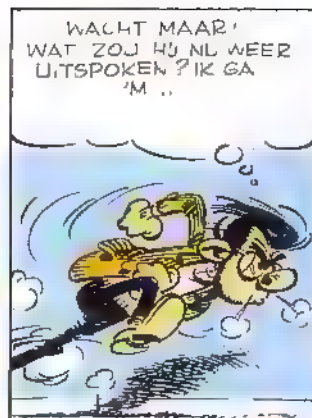

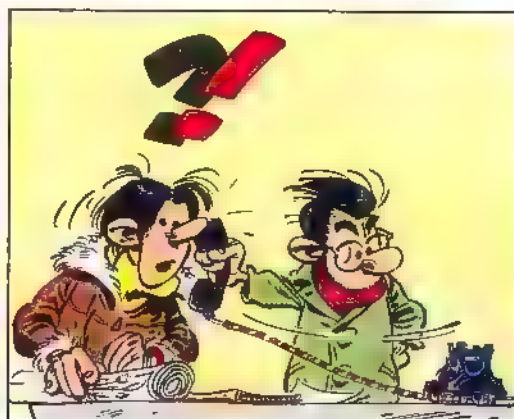
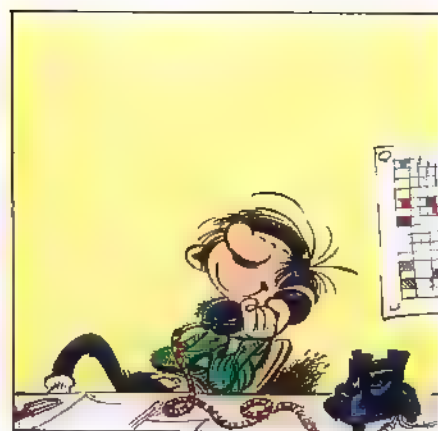

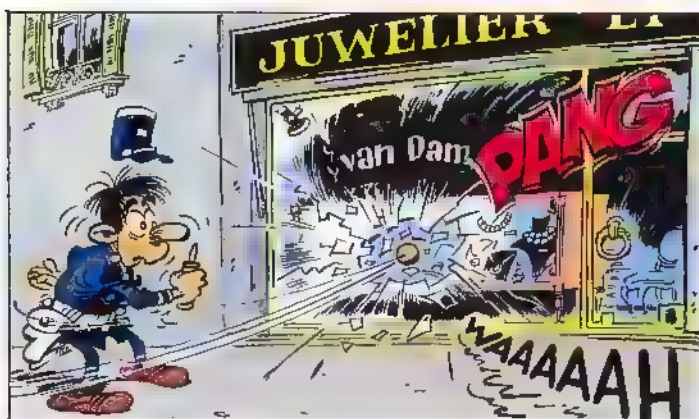
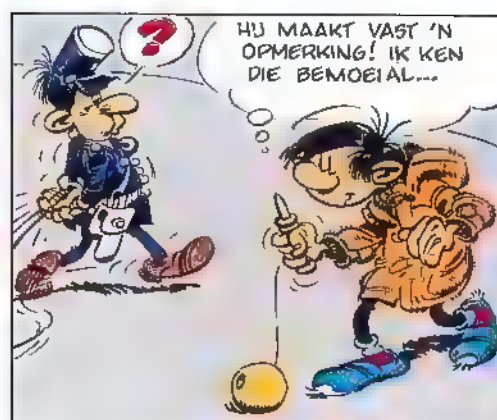

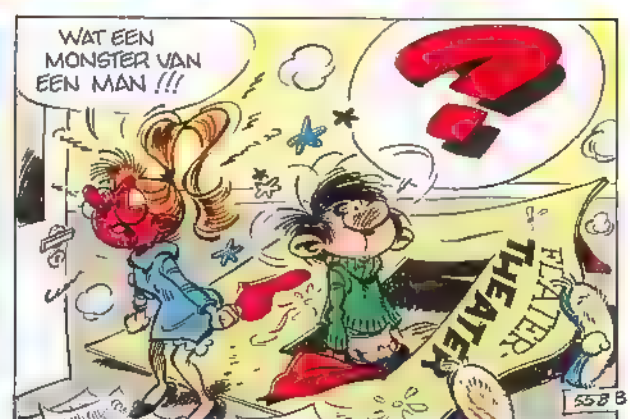
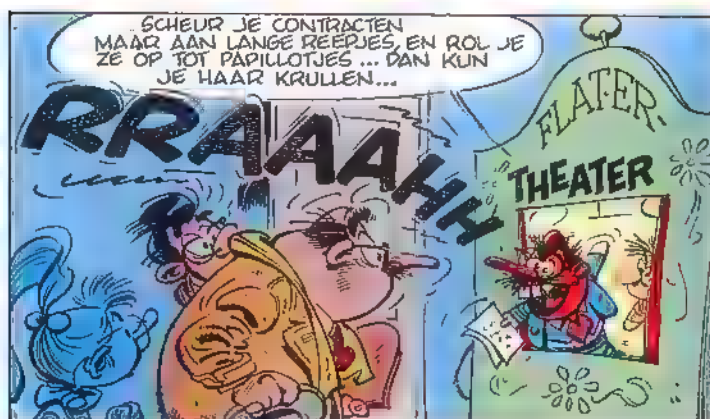

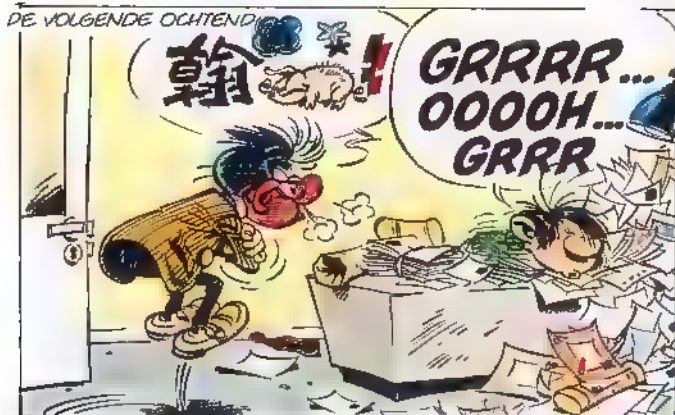
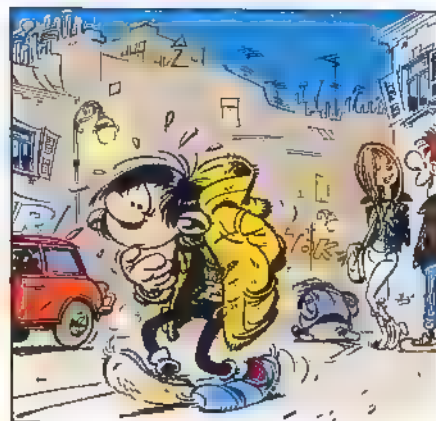
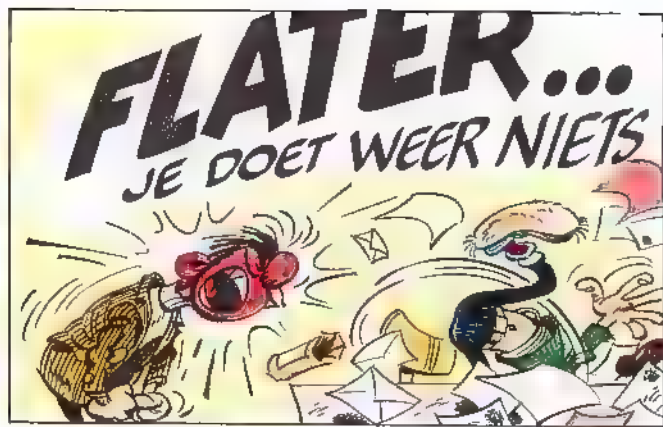

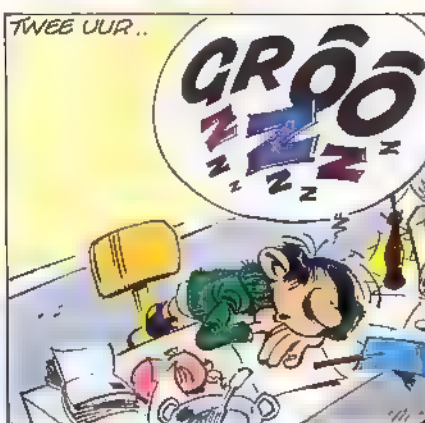

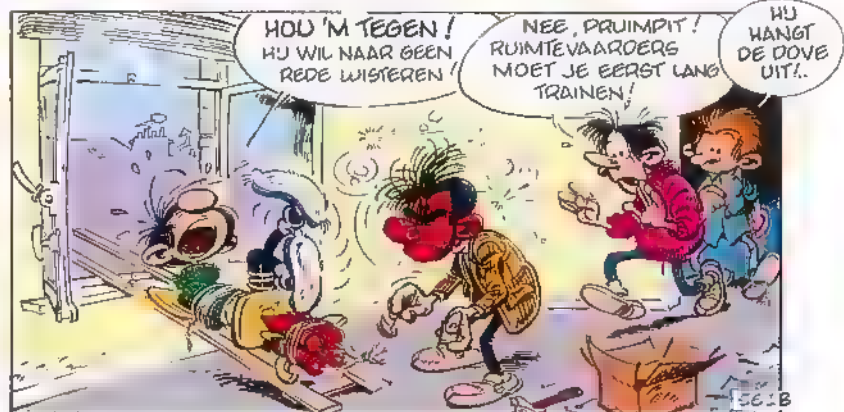
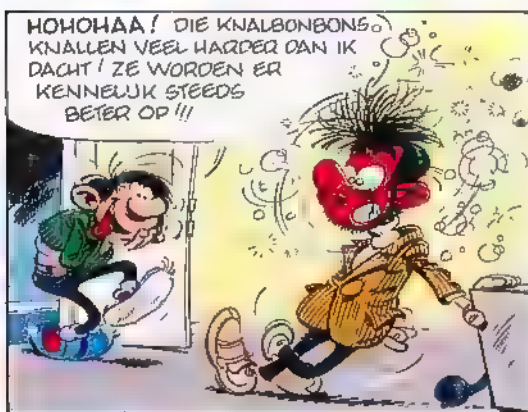
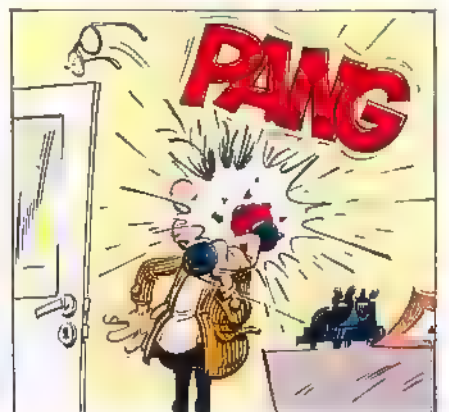

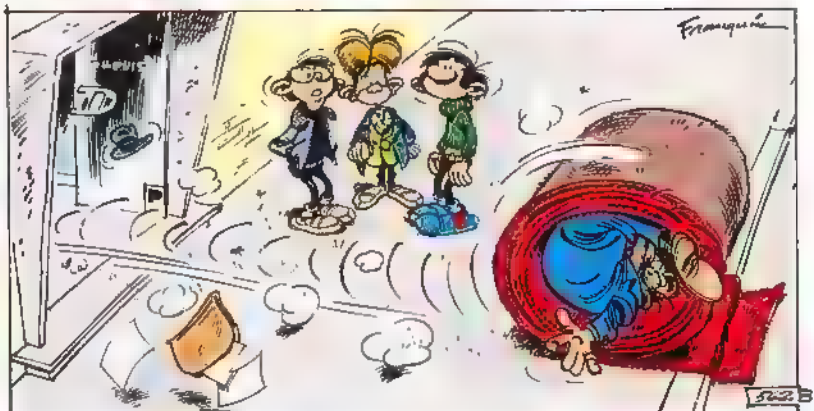
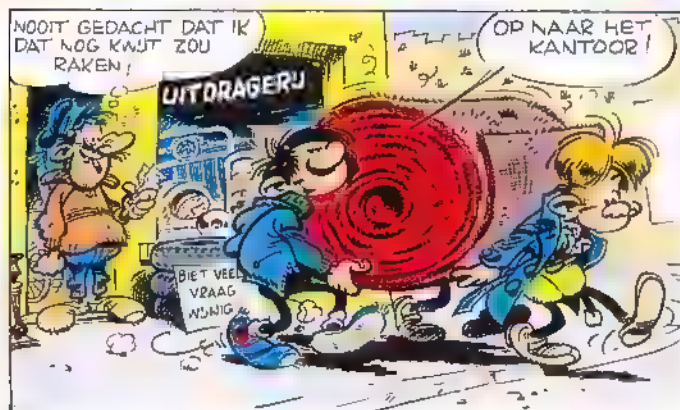
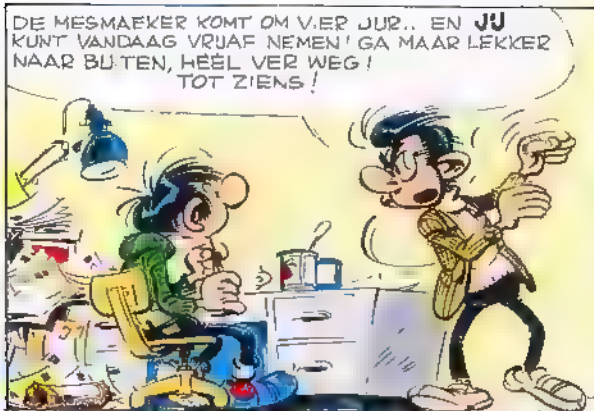

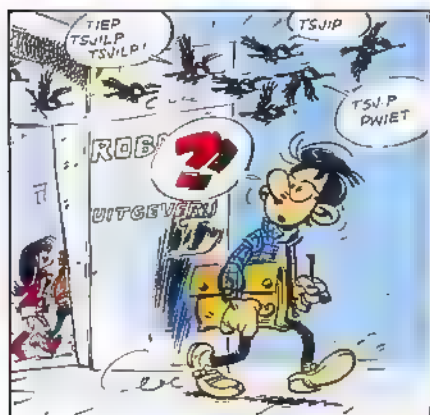
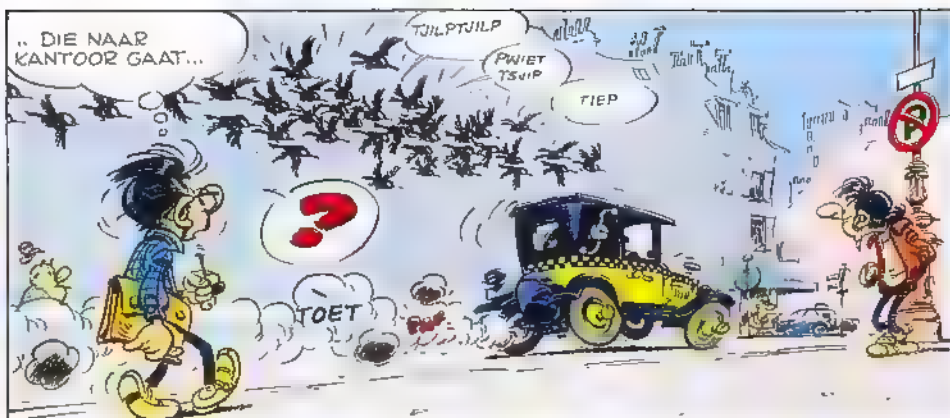

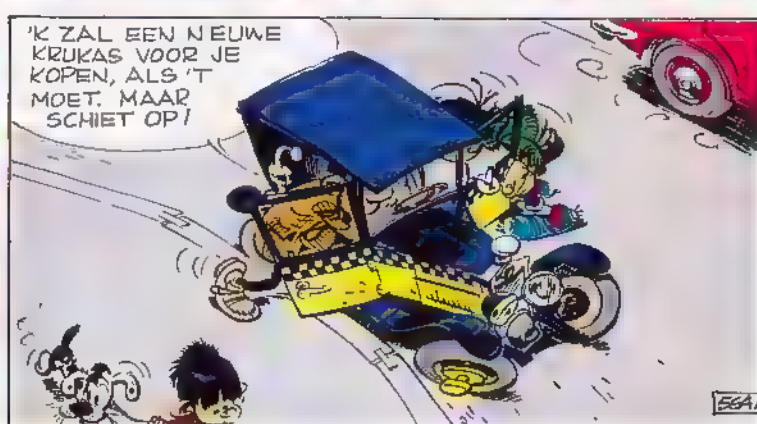
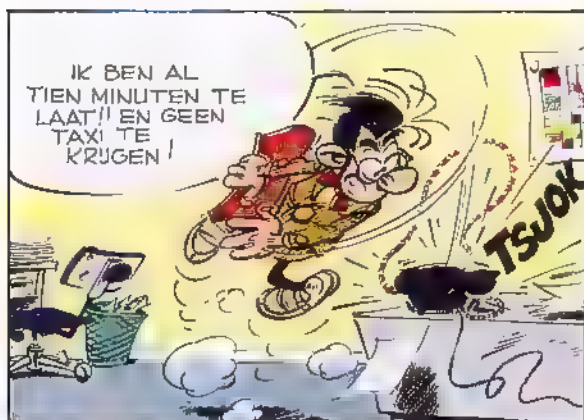

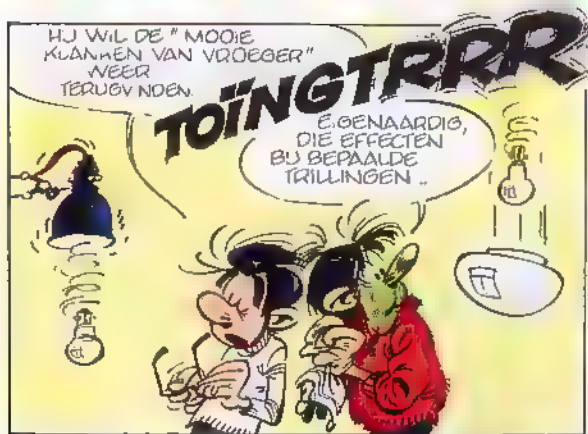
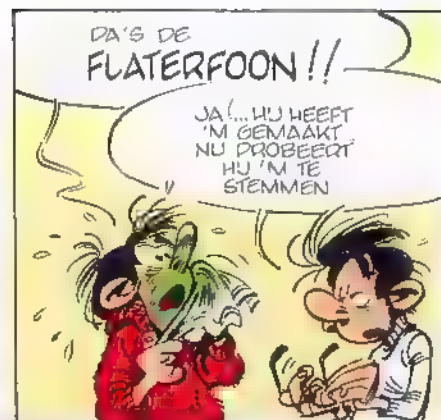
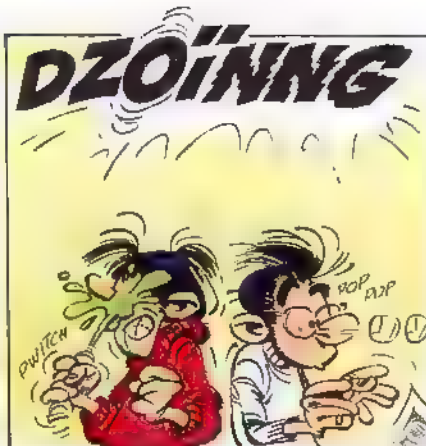

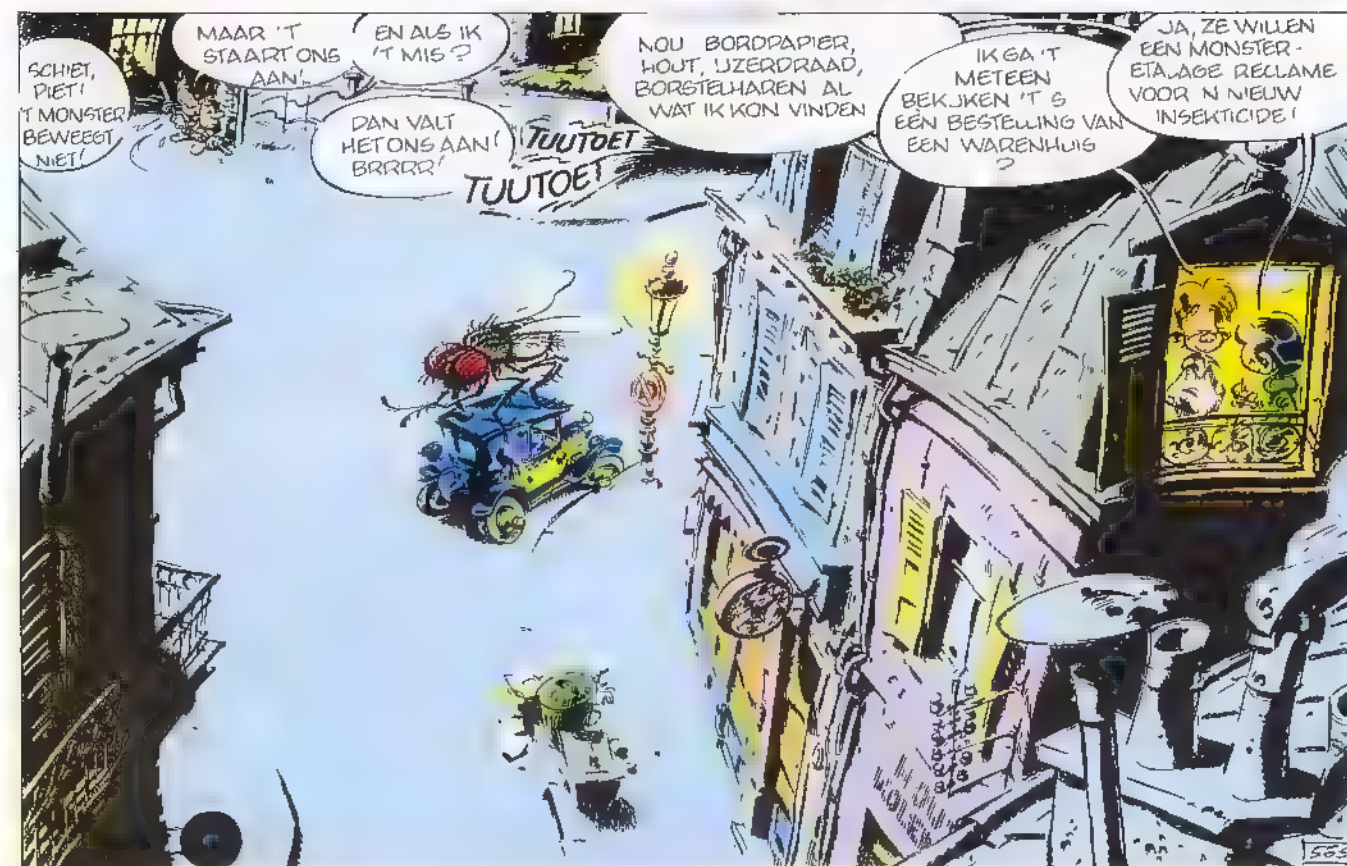

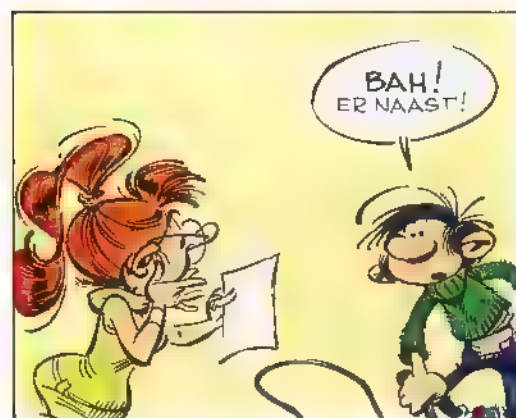
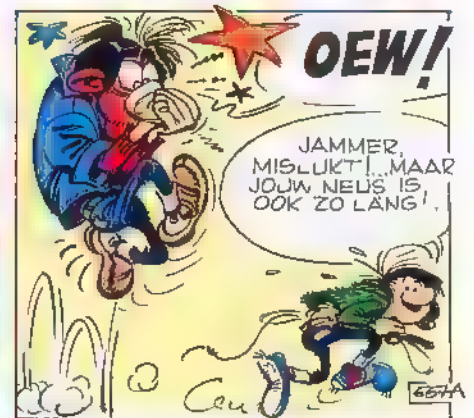
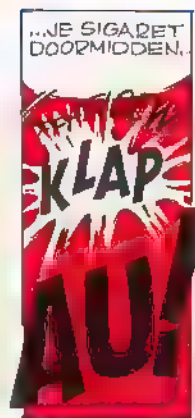

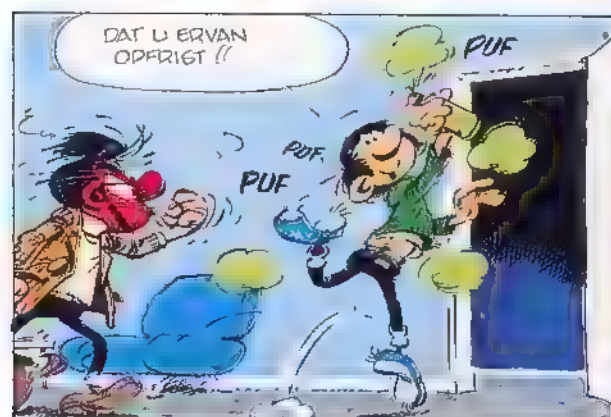
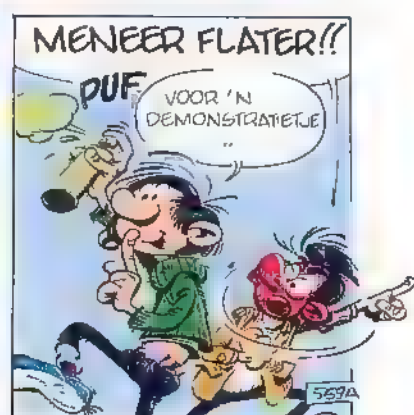

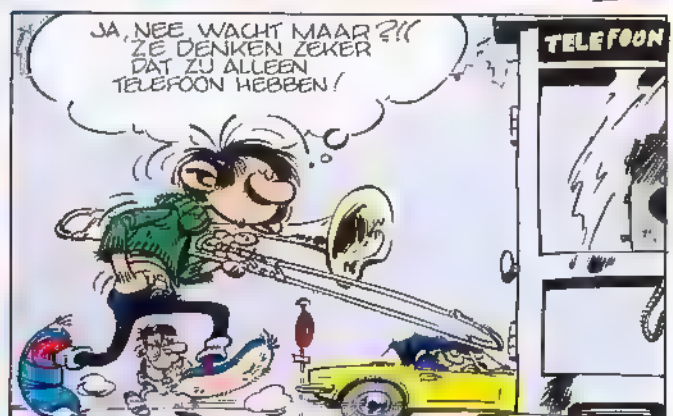
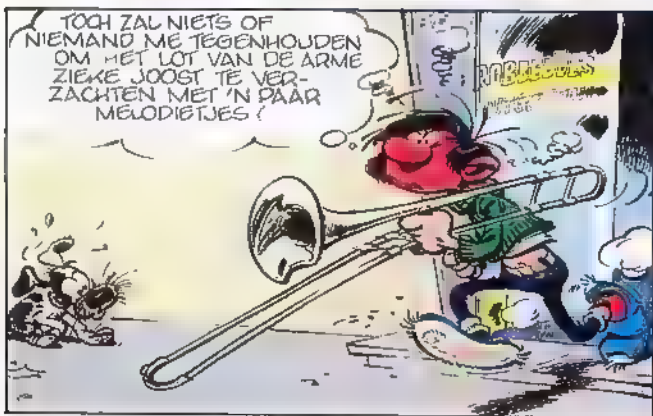
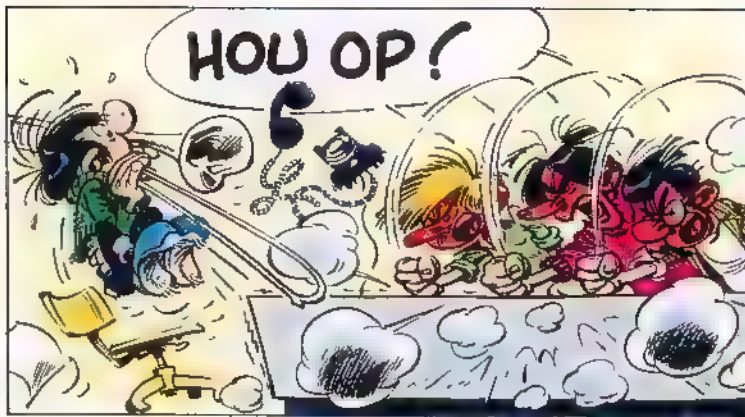
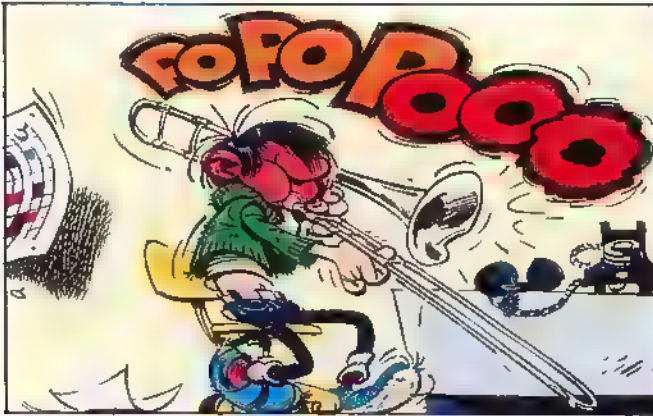

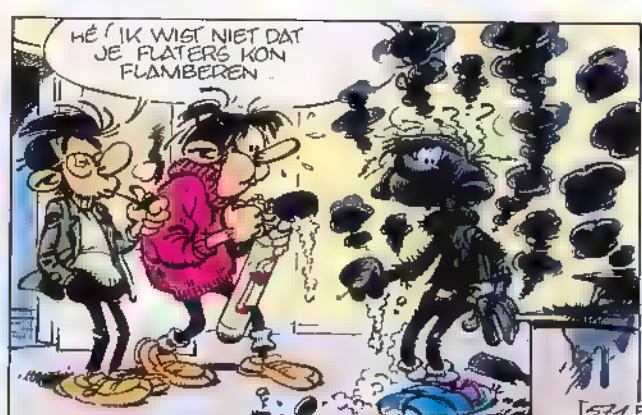
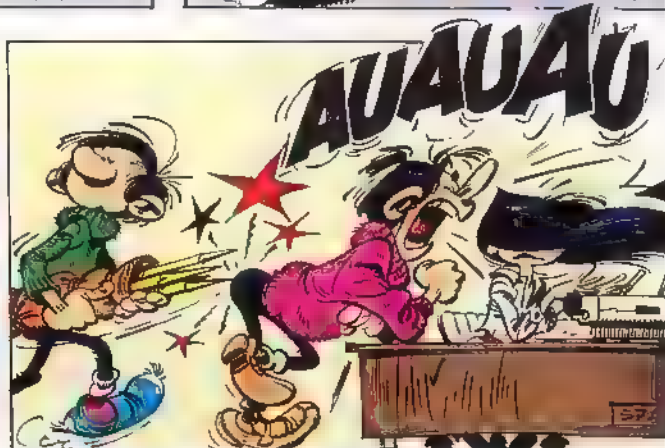
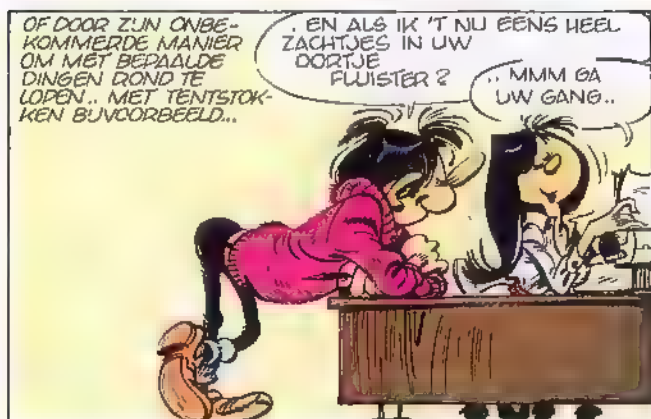
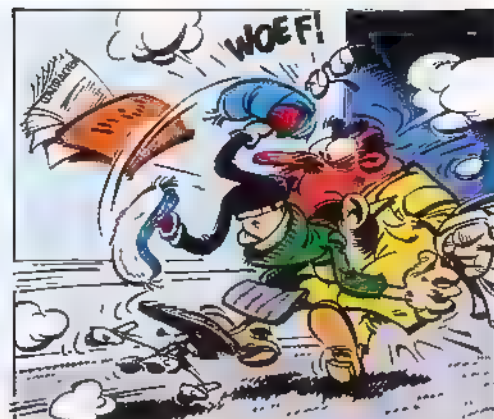

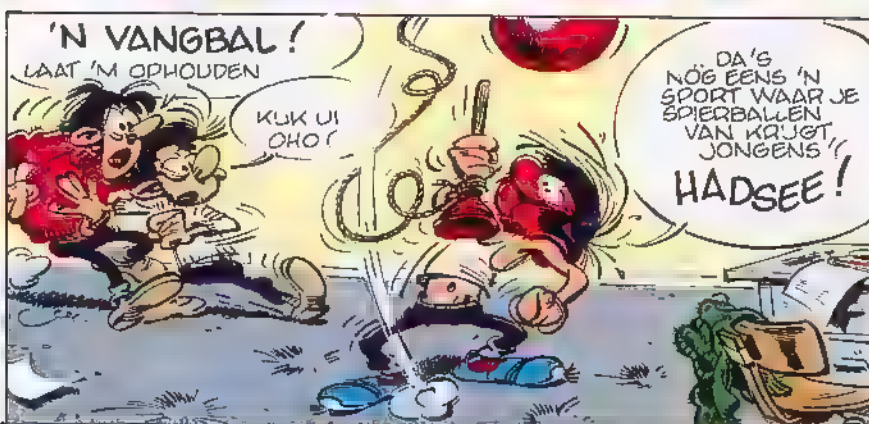
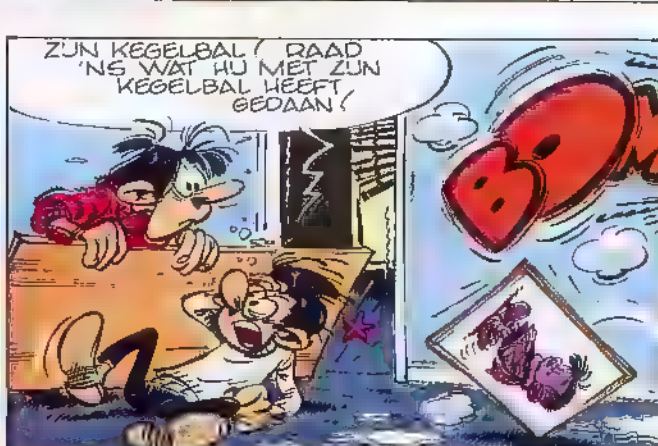
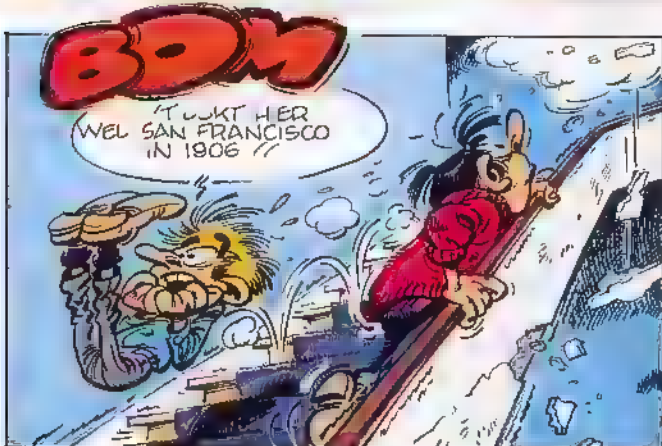
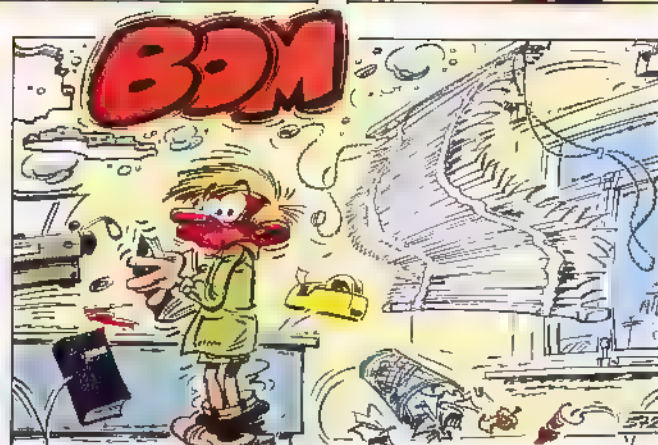
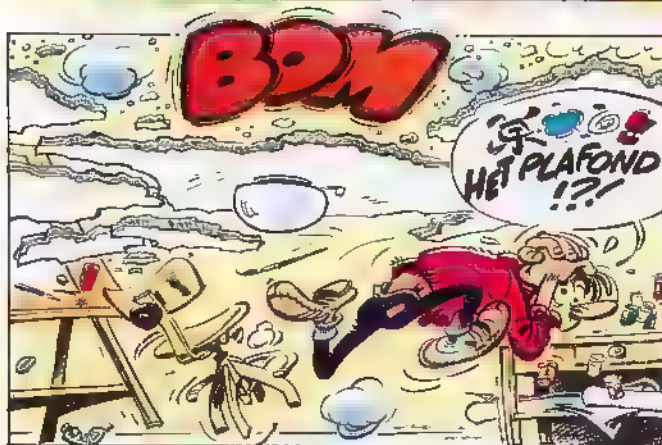

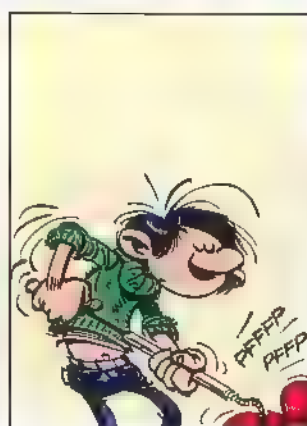
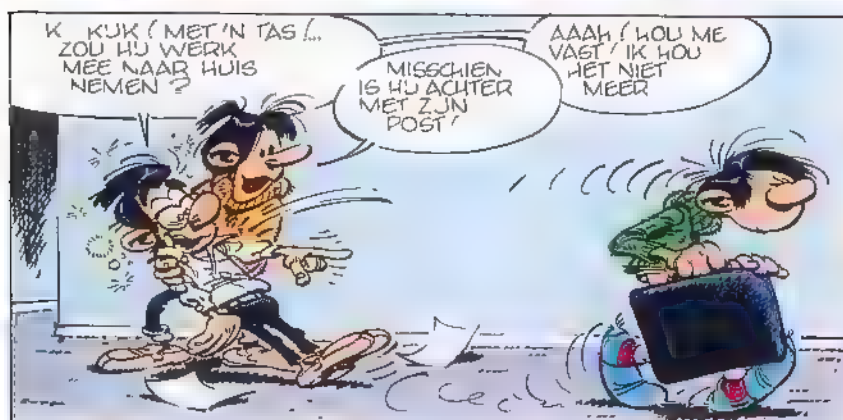
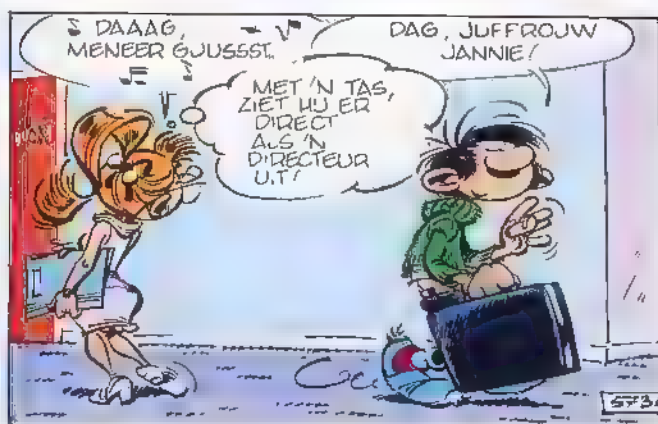
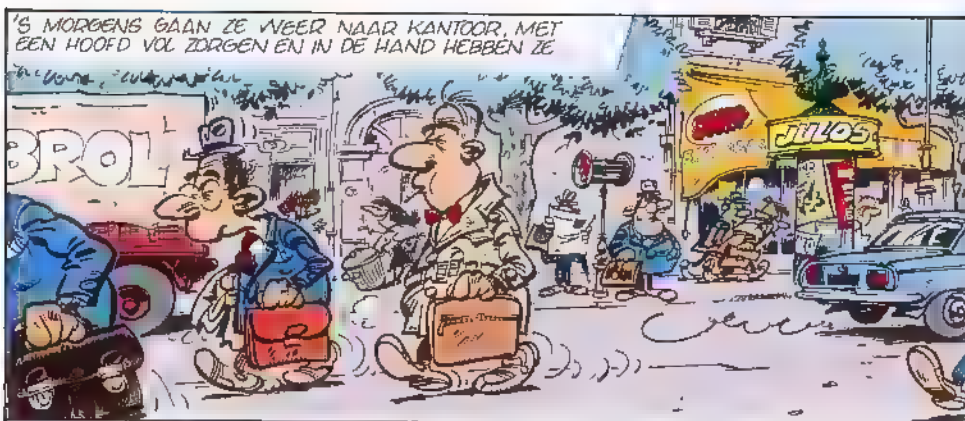

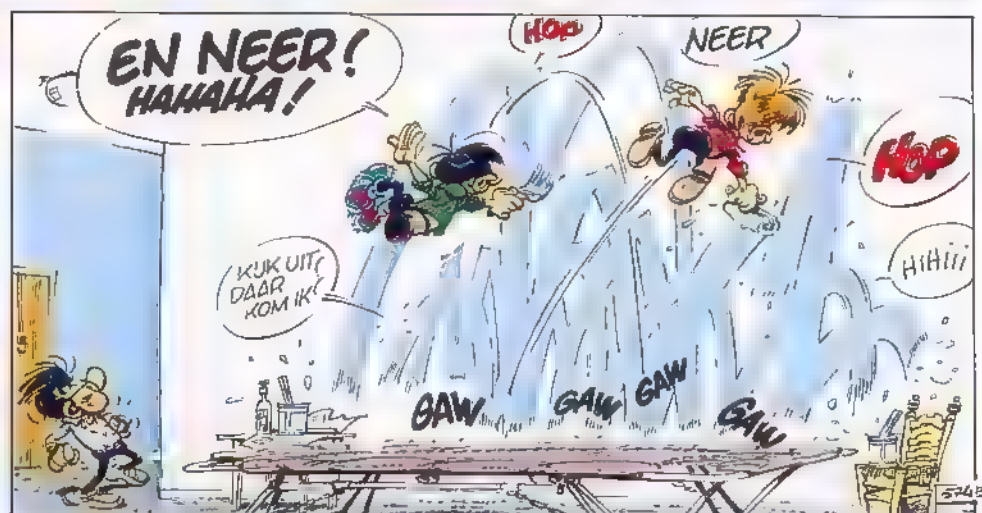
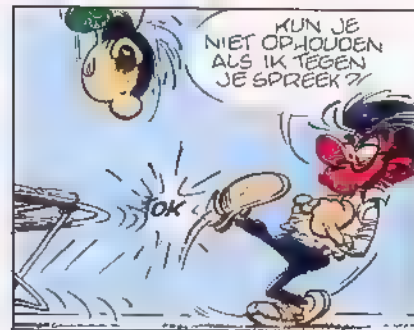
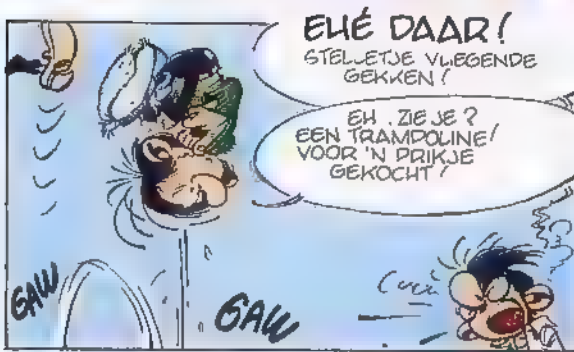
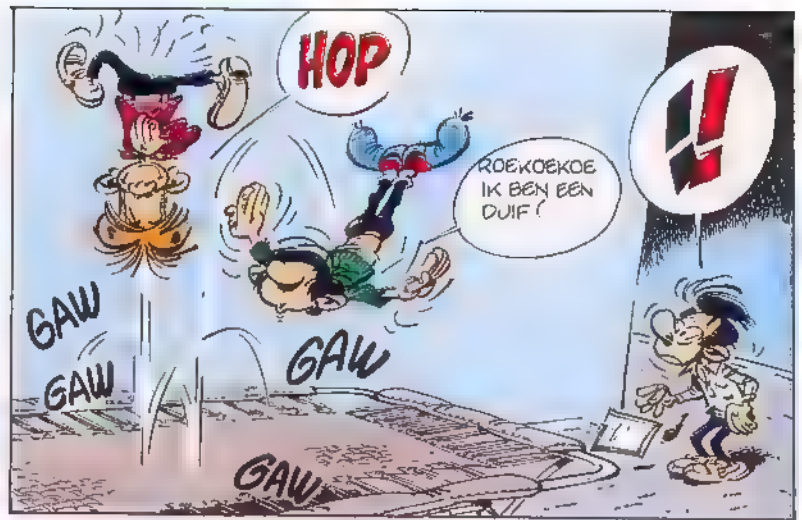
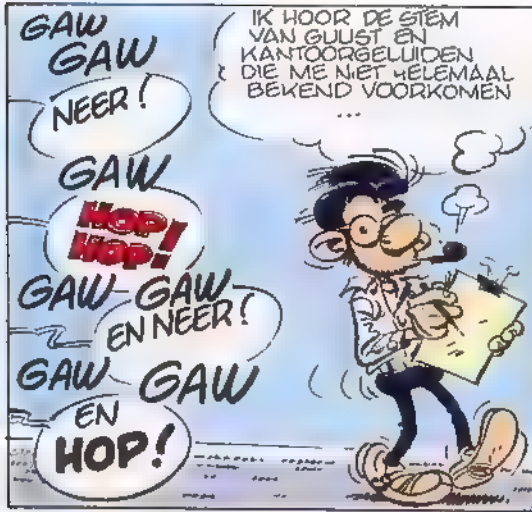

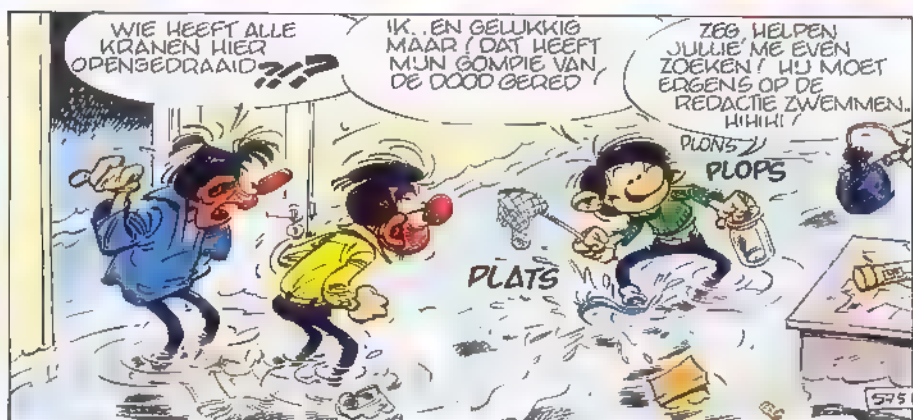
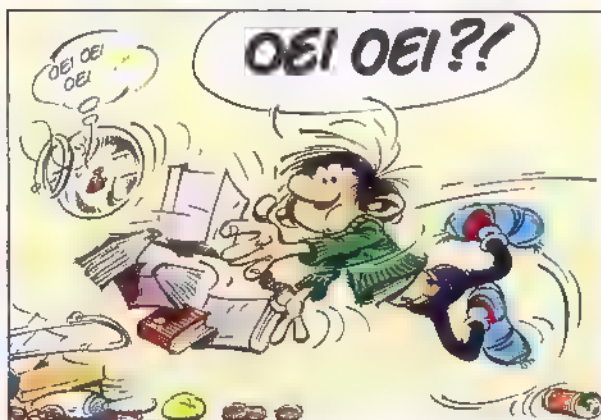

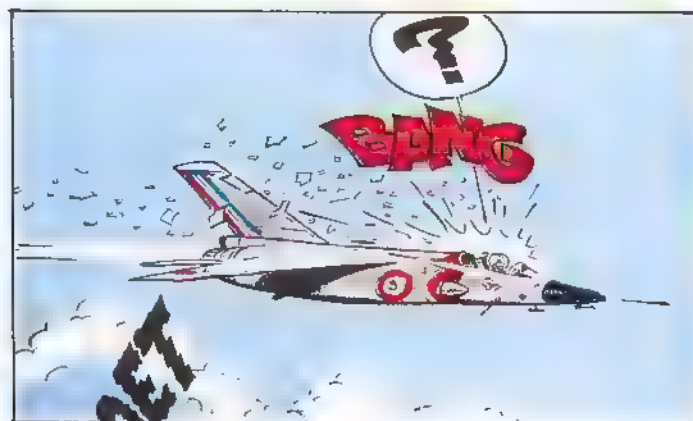
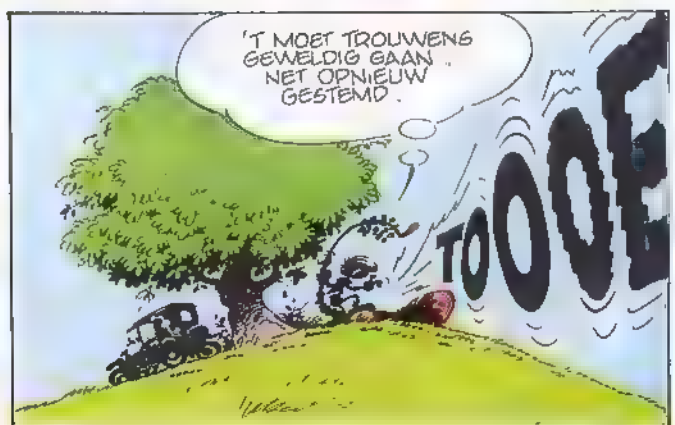
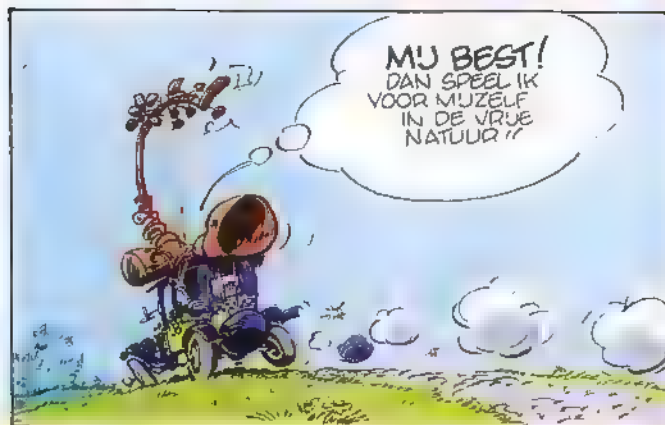
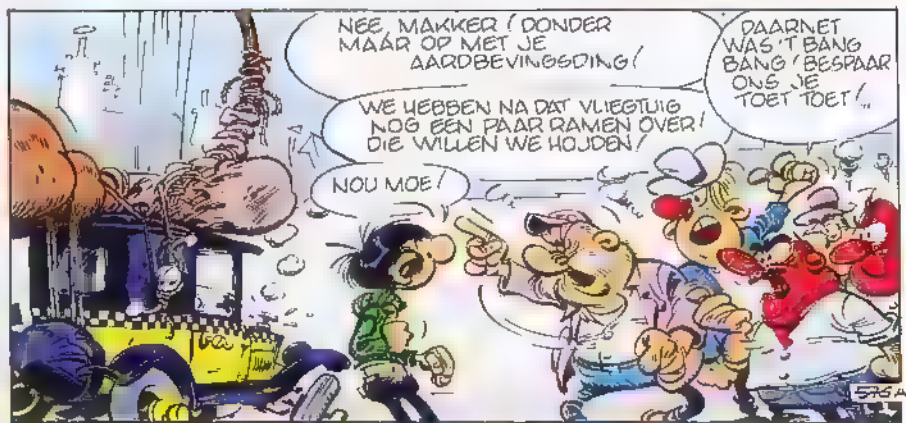
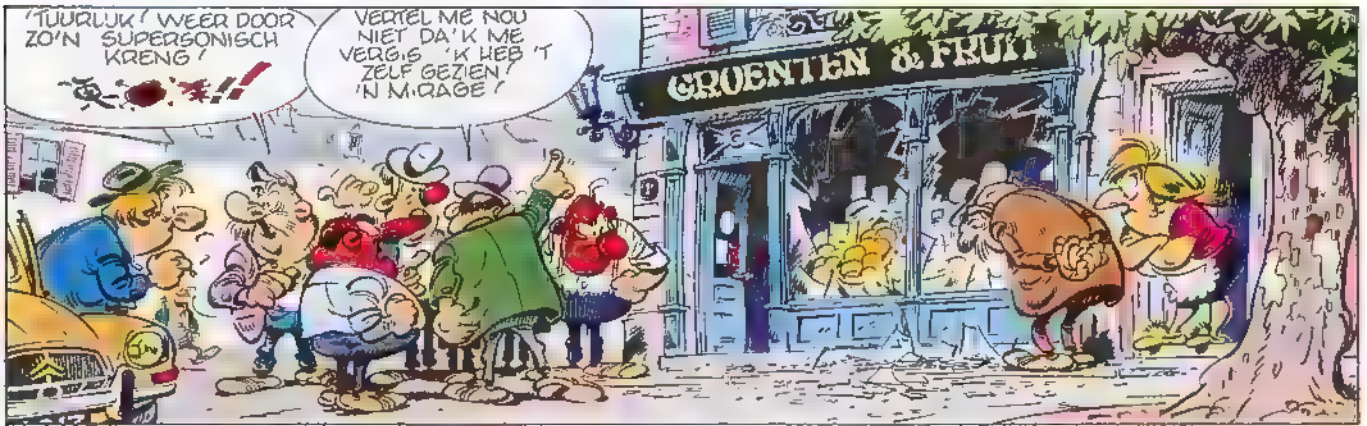

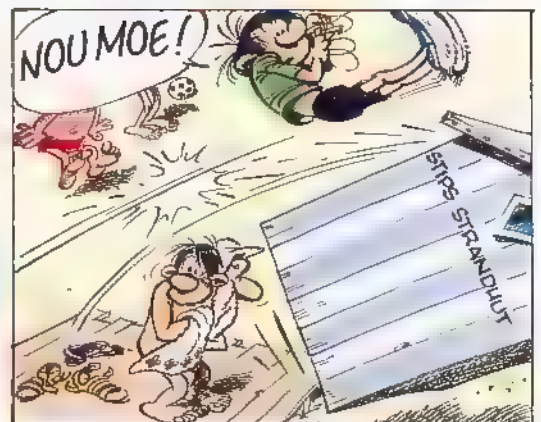
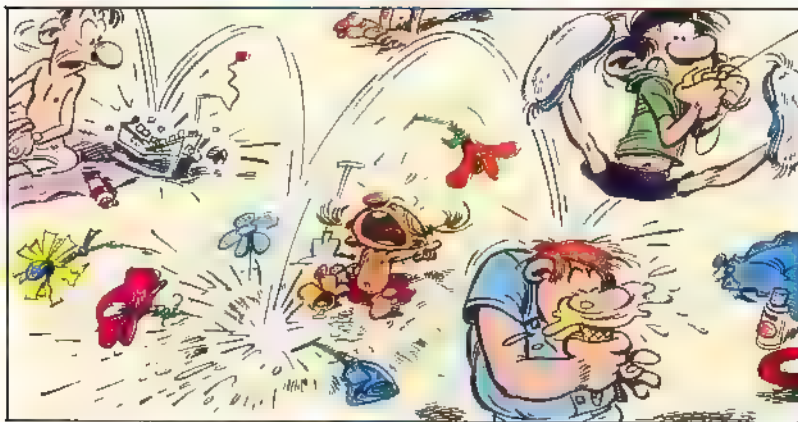
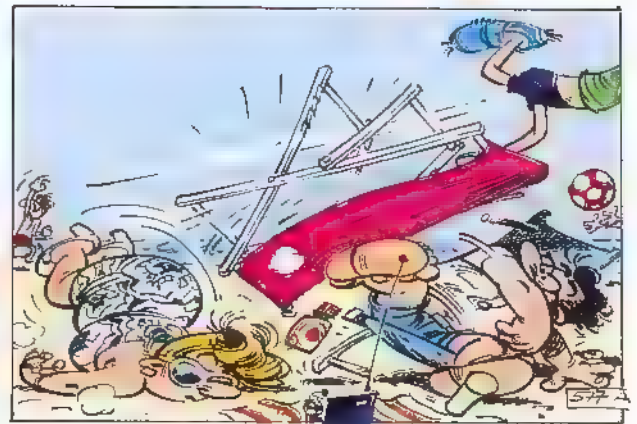
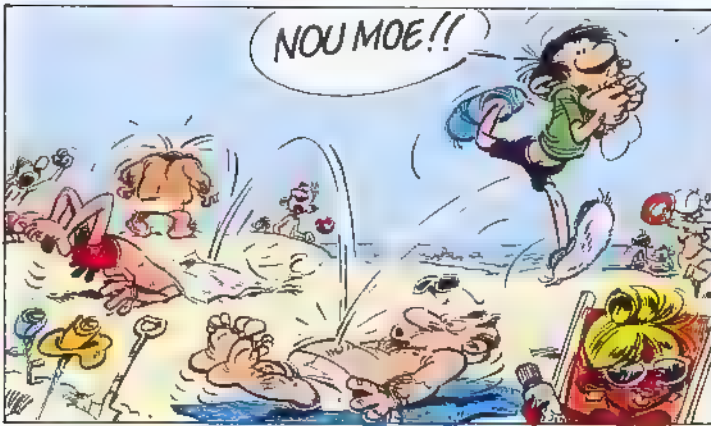
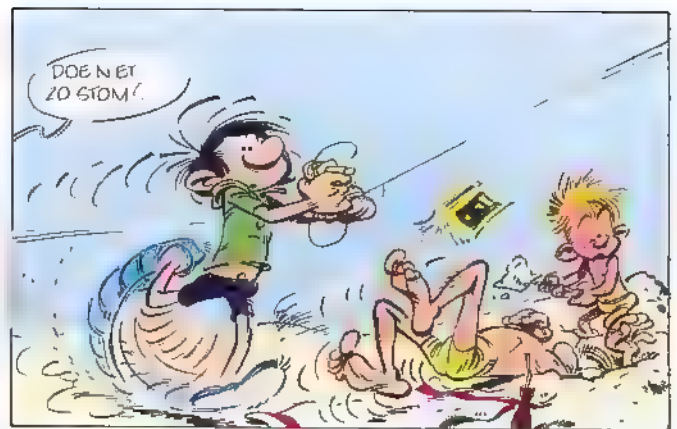
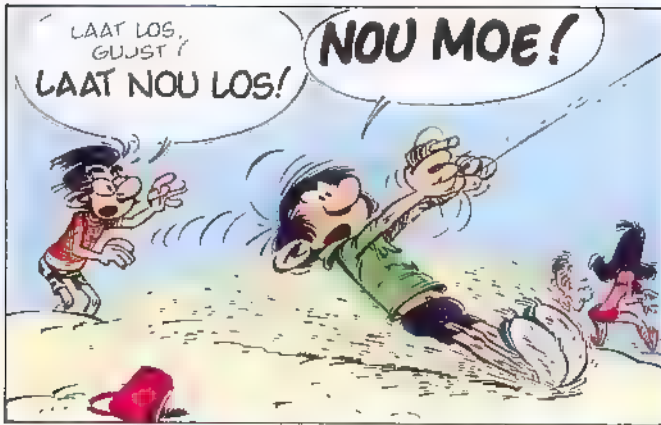

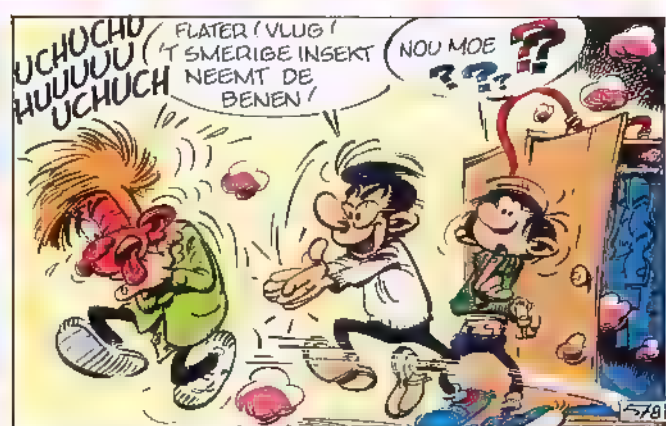
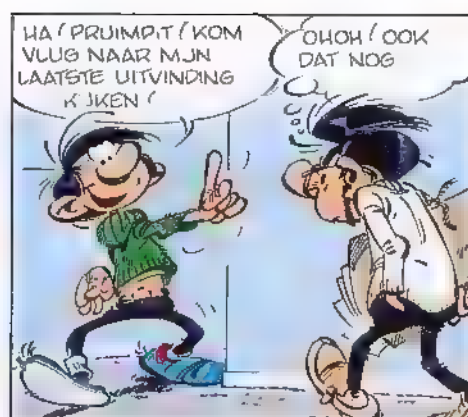

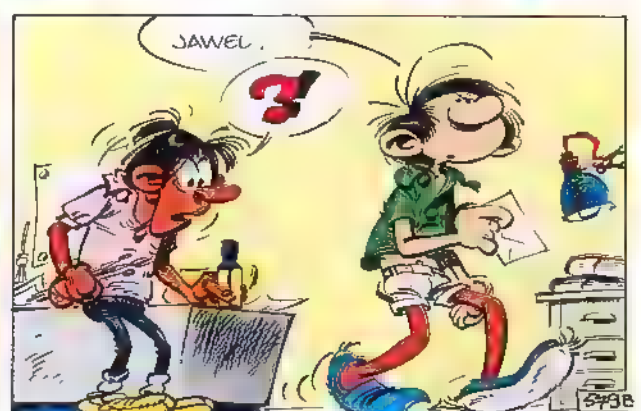
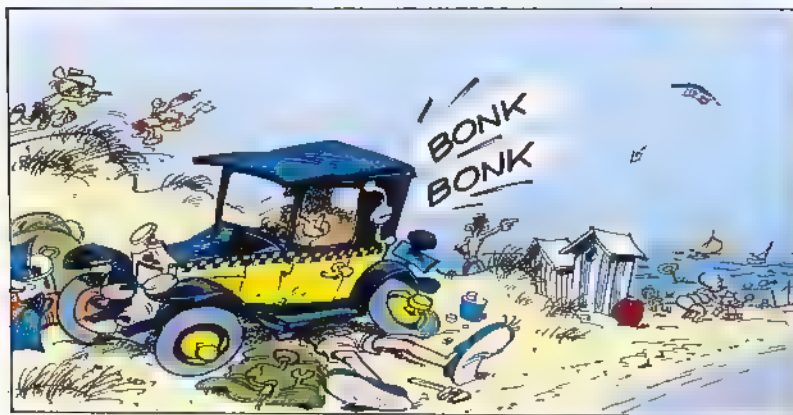
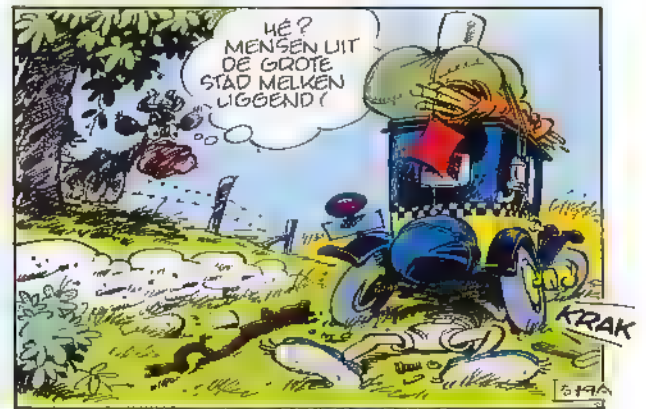
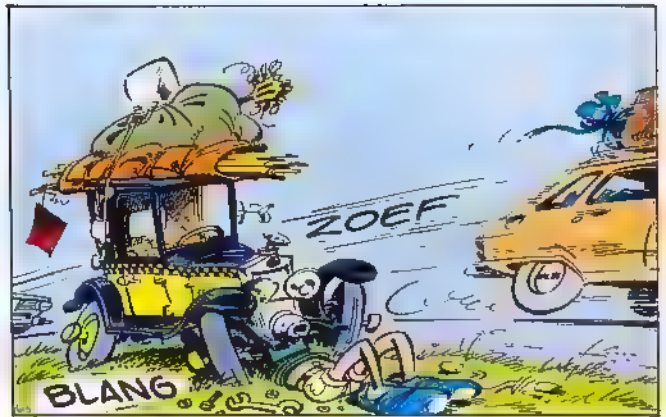
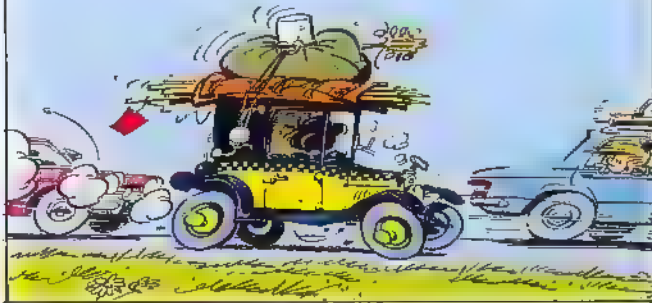

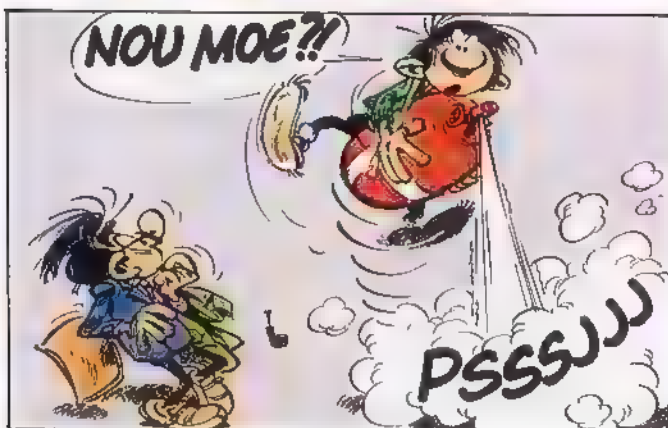
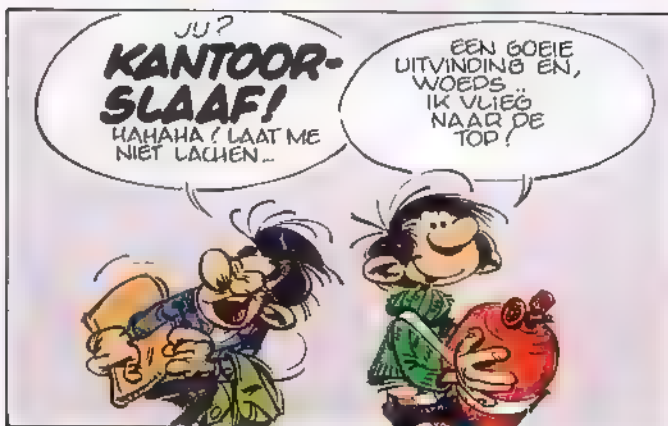
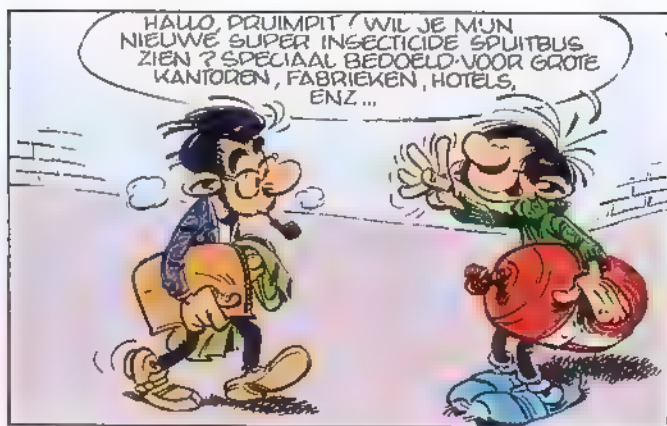
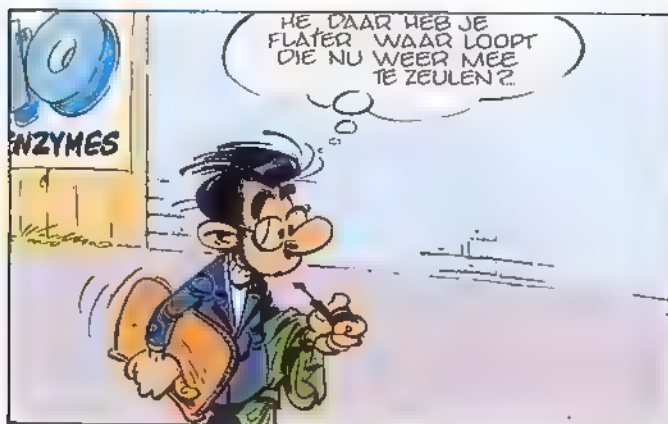

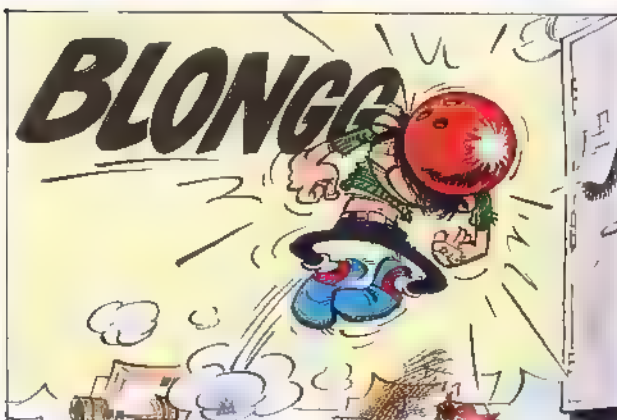
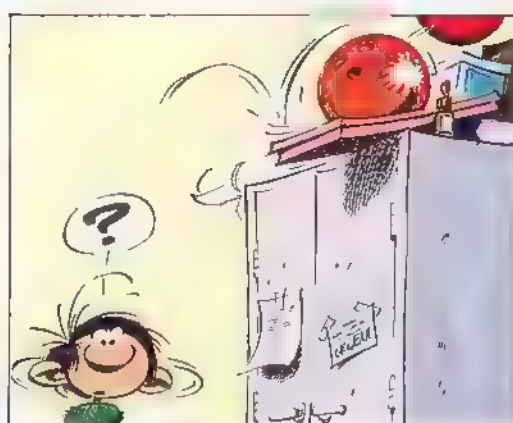
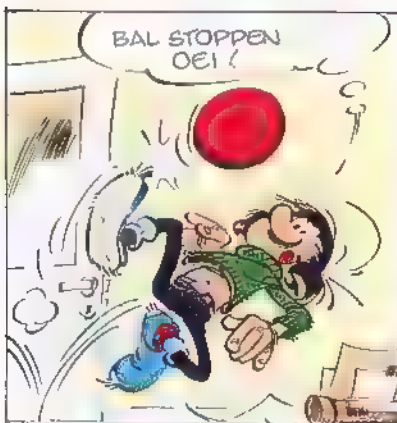
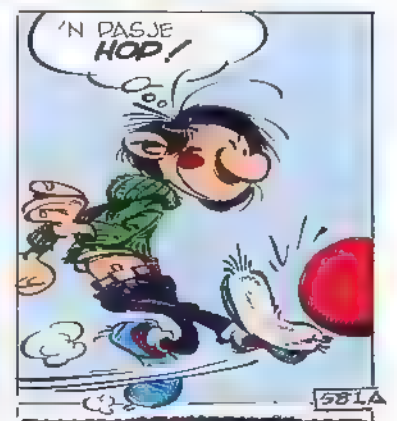
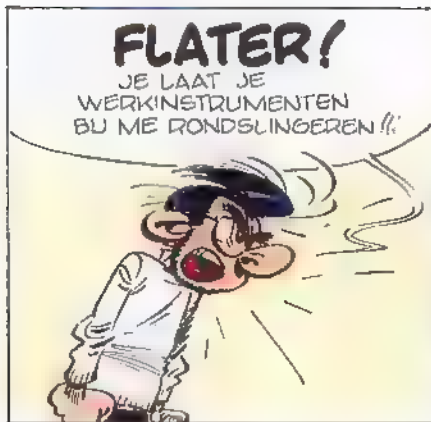

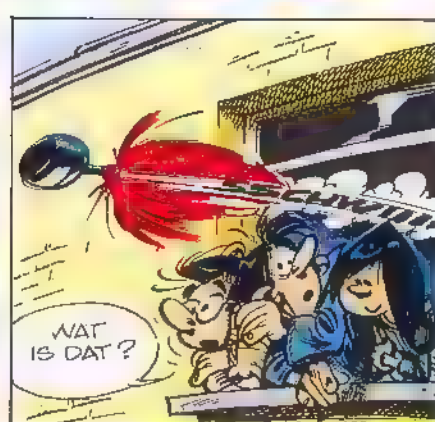
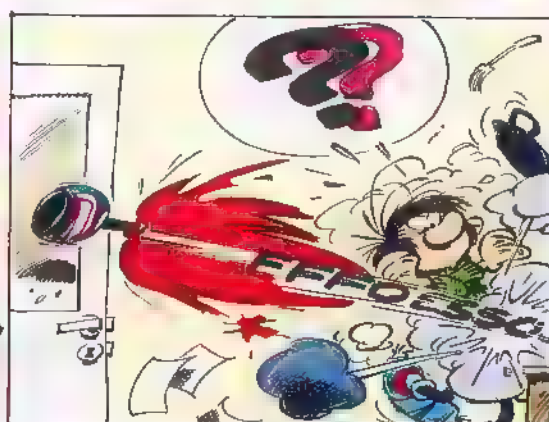
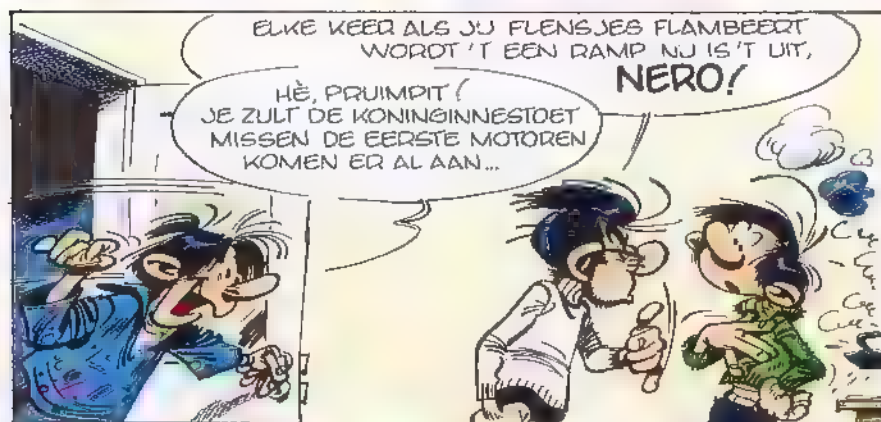
AL STAAT HJ MET DE POST ZOVER
ACHTER, TOCH NEEMT GUUST VAKANTIE ..

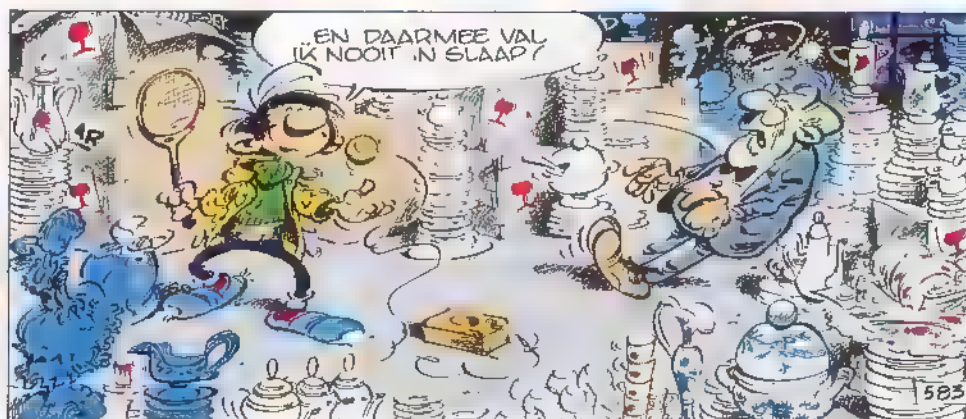

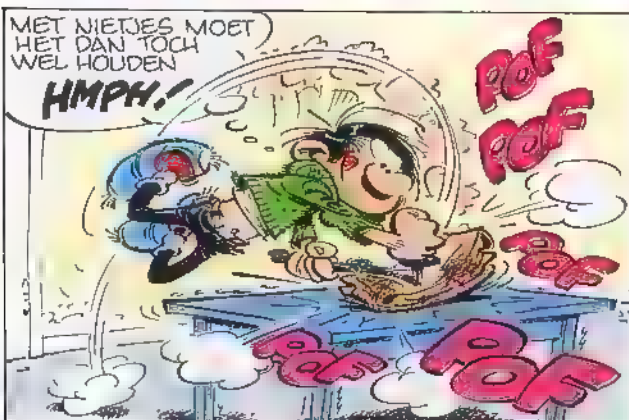
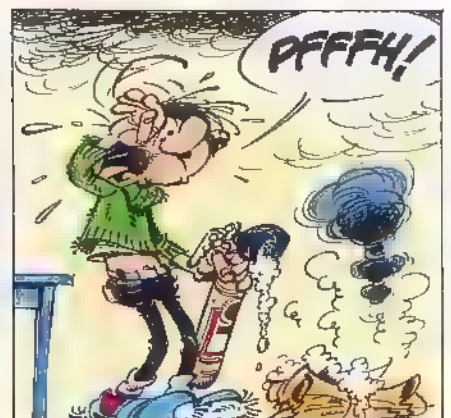
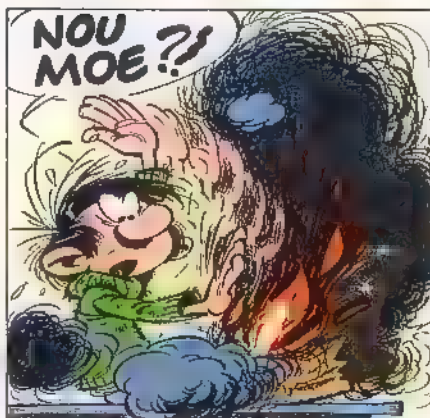
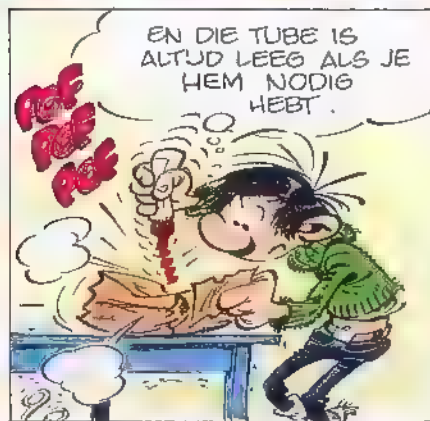
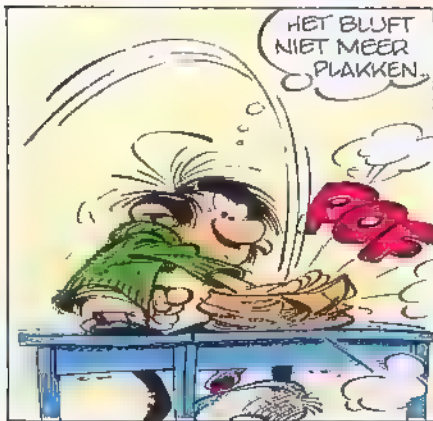
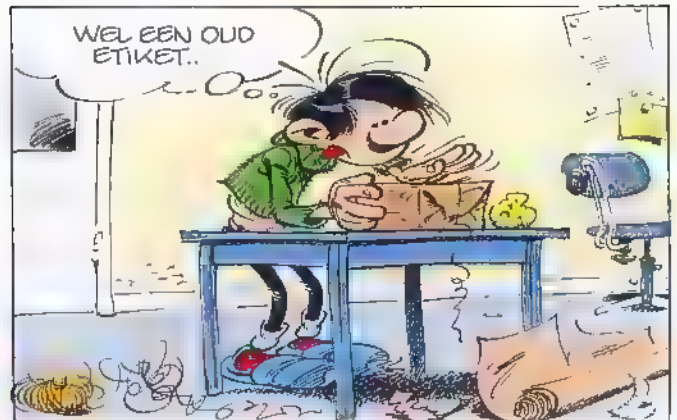

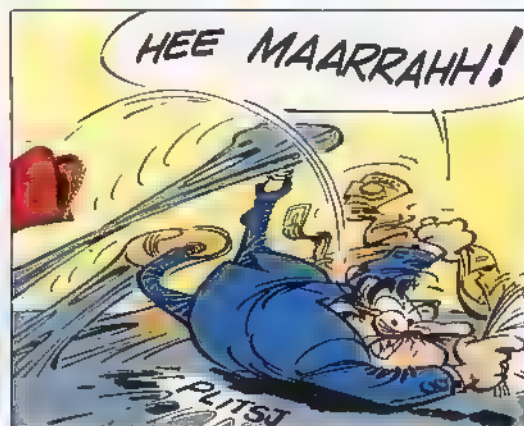

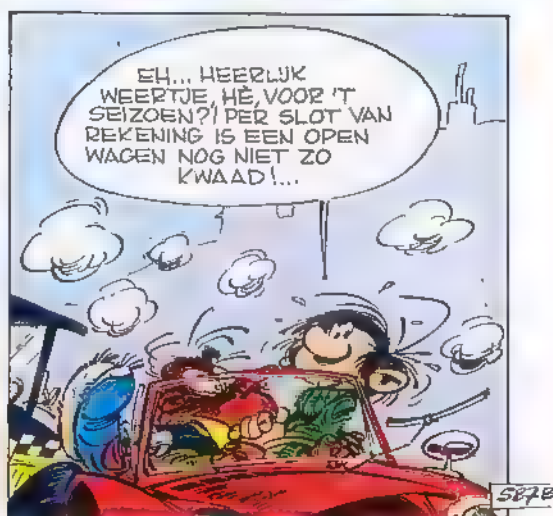
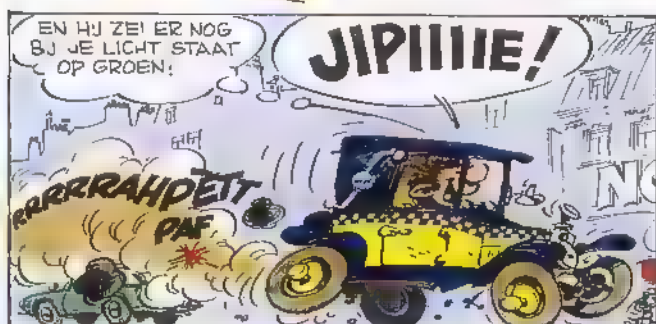
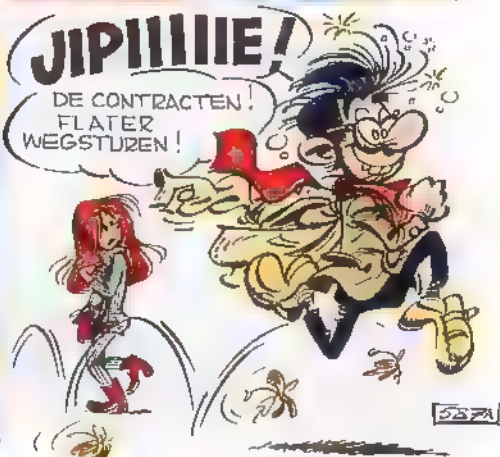
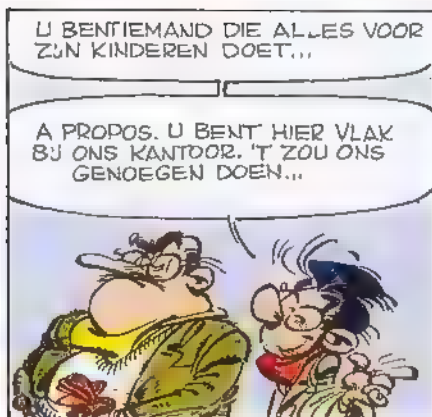

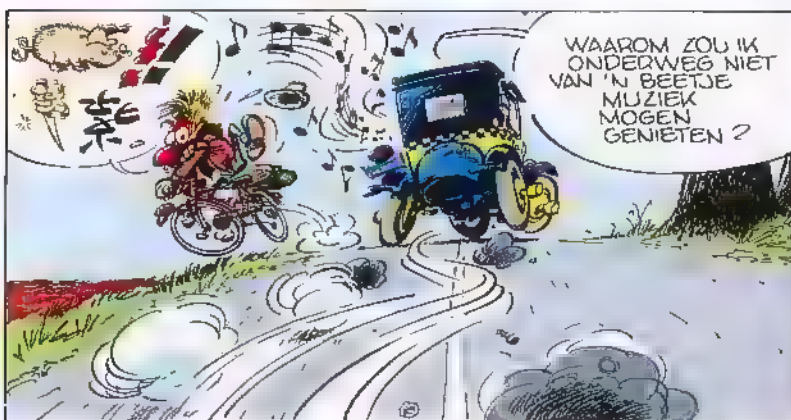
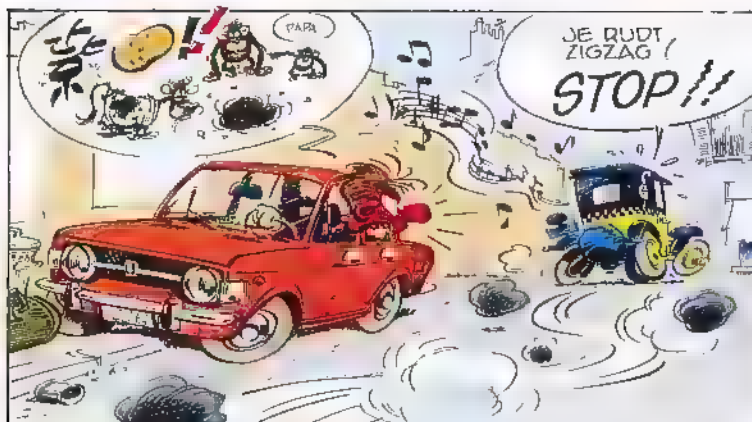
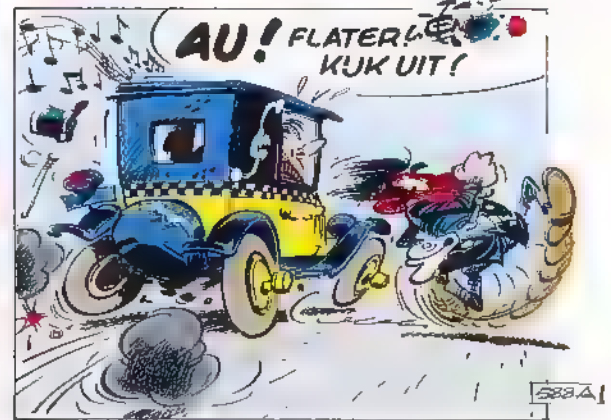
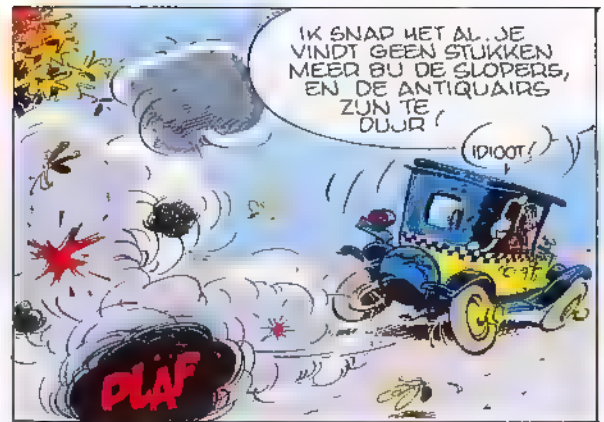
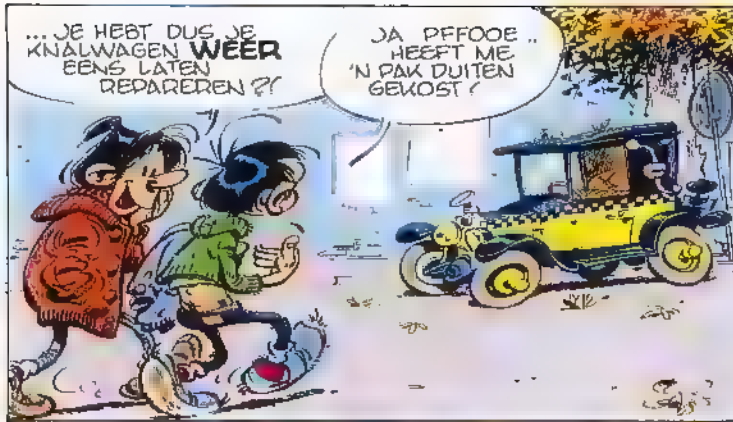

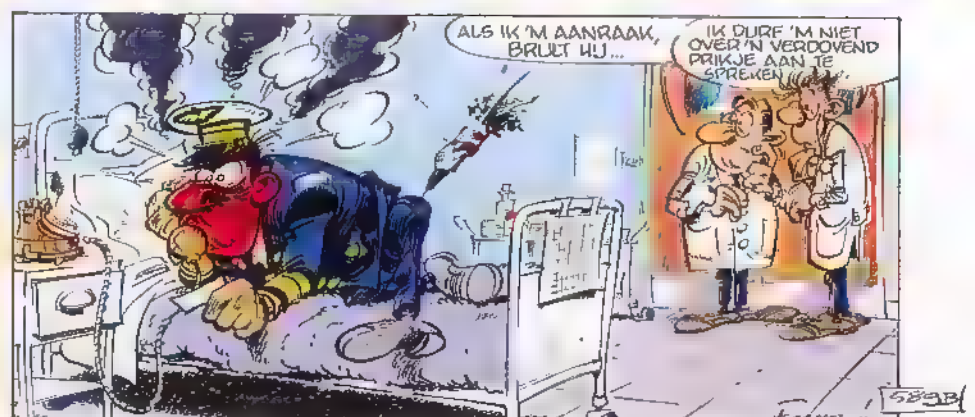
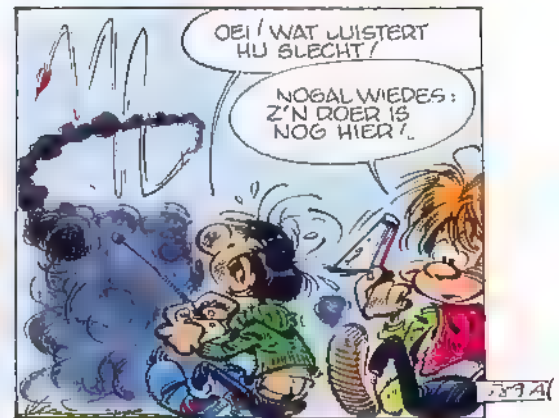
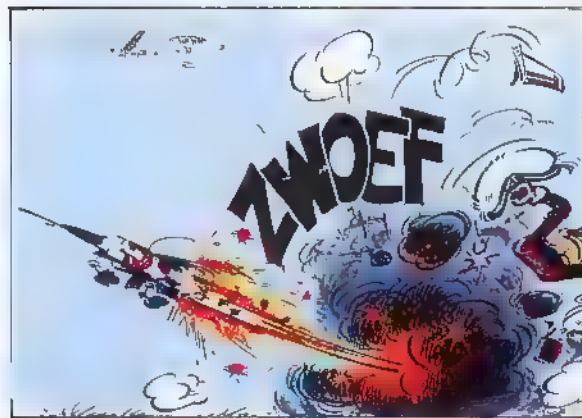
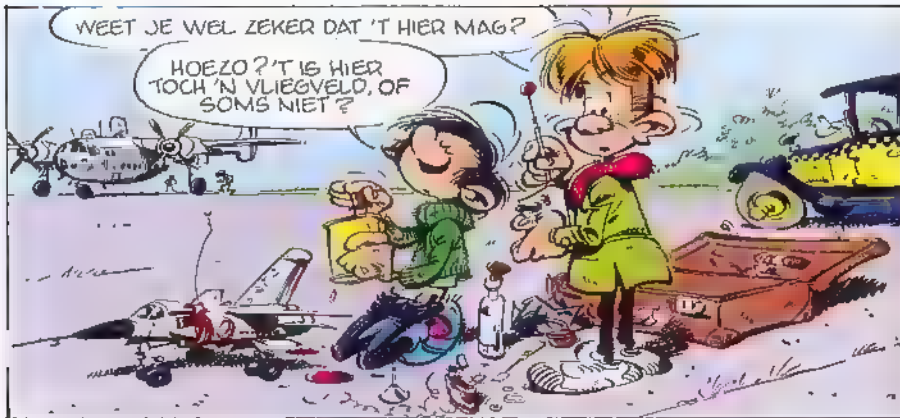

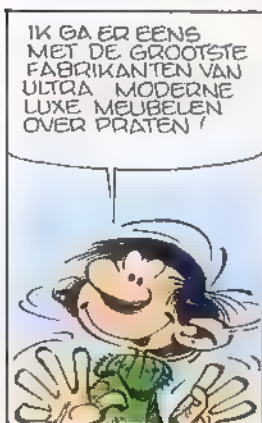
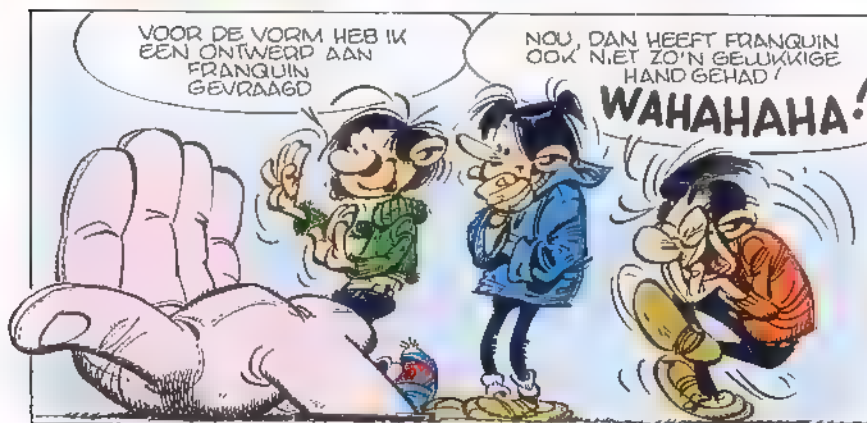
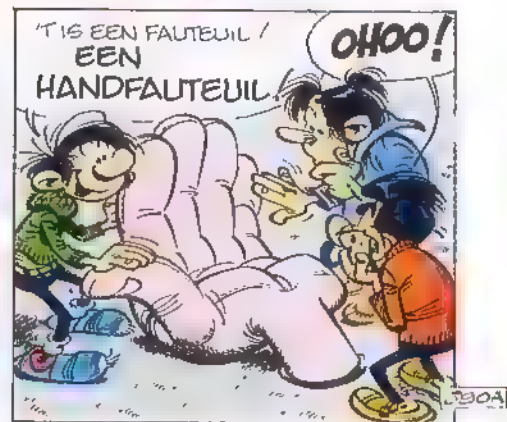
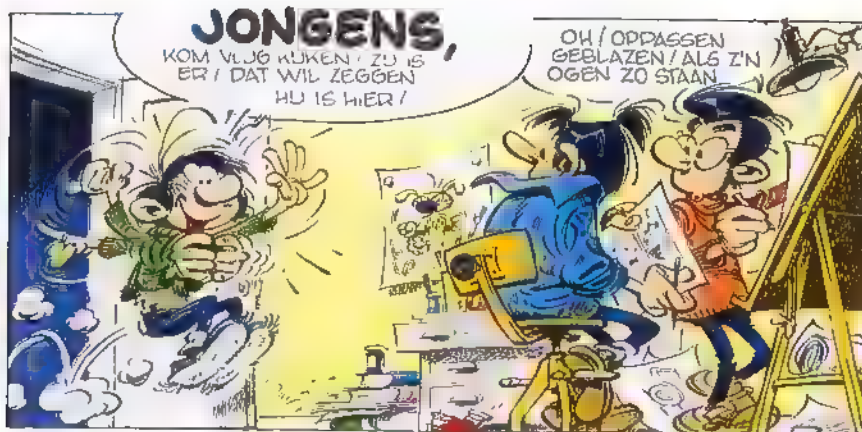

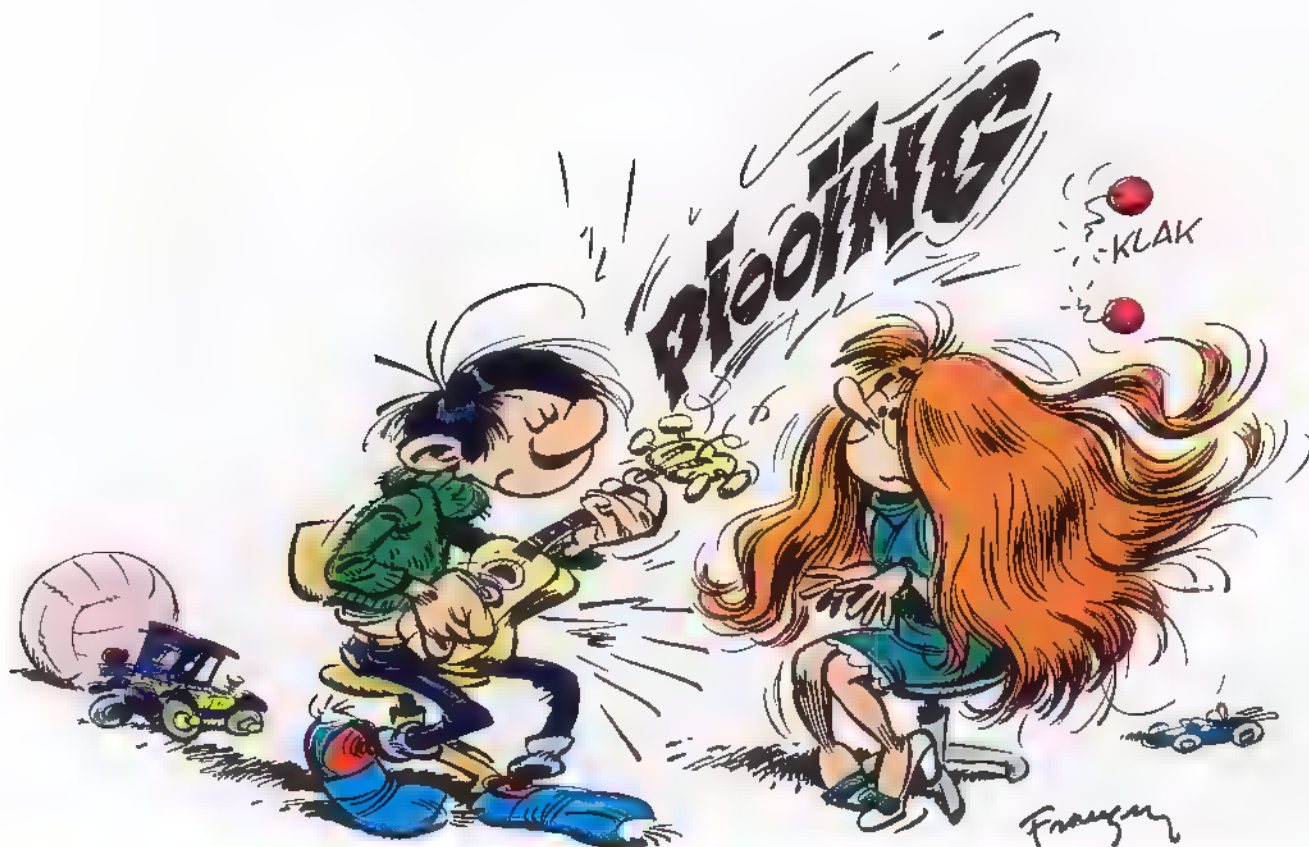

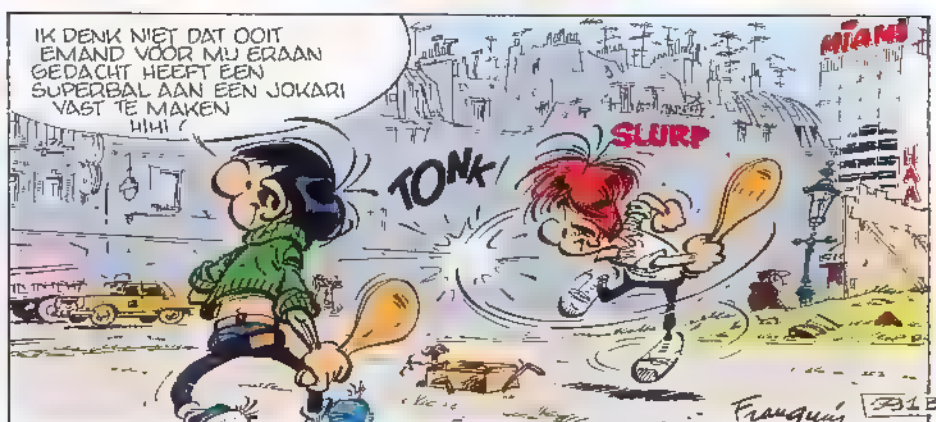
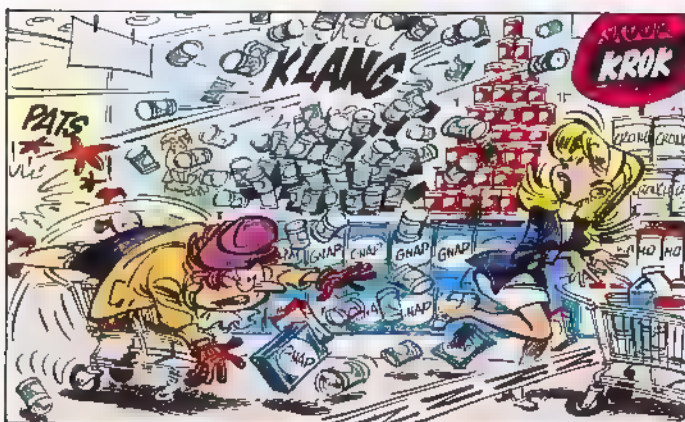
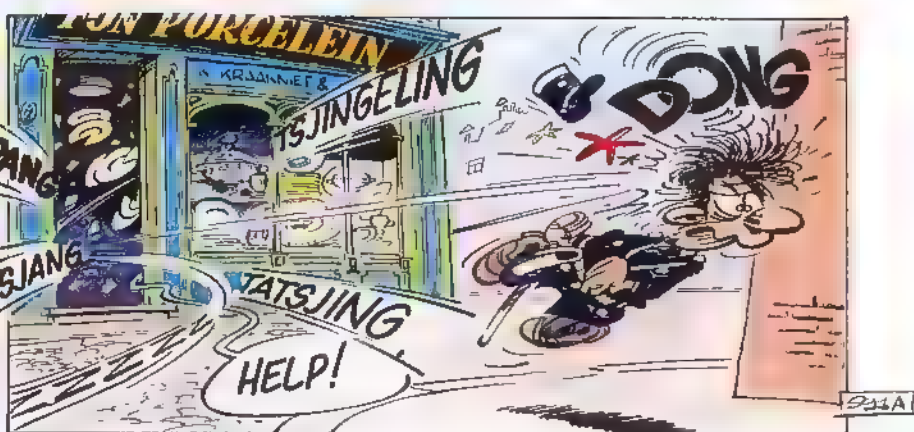
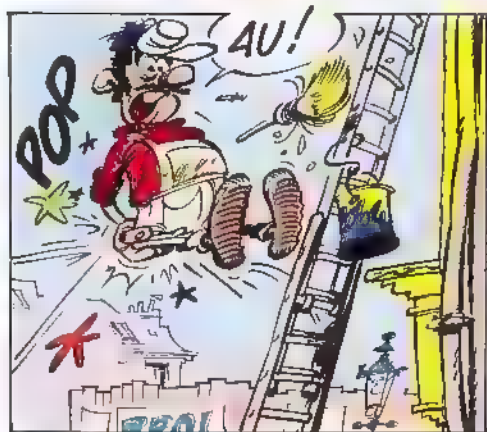
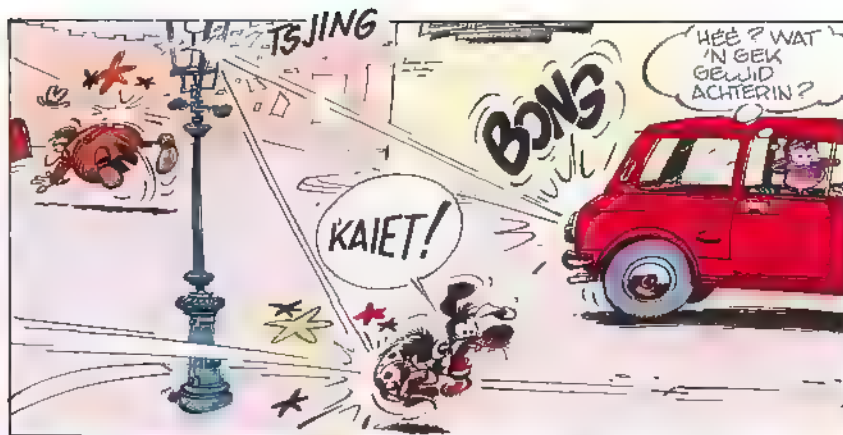
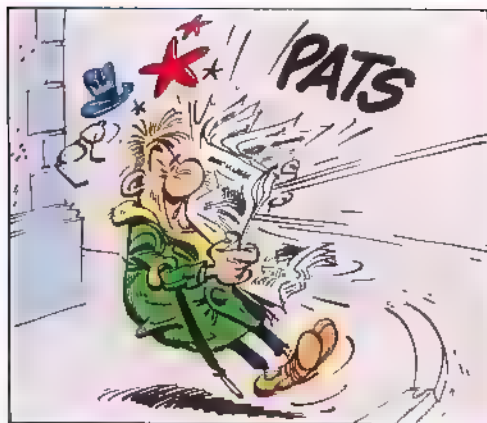

...OCH, 'T IS MAAR 'N SPEELGOED-
GITAAR DIE IK VOOR M'N NEEFJE
GEMAAKT HEB, JUFFROU JANNIE...
MAAR HU GEEFT GEEN GEK
GELUID... WILT U 'NS
HOREN ?...

...OH! JA ...GRAAG, MENEER GUUST!
IK KRUG ALTUD ZO'N KICK VAN
UW MUZIEK!...

Franssen

WIE 'T NOG
'NS IN Z'N HOOFD
HAALT DIE KALKOEN
OP 'T KERSTMENU TE
ZETTEN, KRIJGT OP
Z'N BEK!

GLORIGARGOGLOE
ïokiokiok

MAAR TREK 'T JULLIE NIET
AAN : IN PLAATS VAN KALKOEN
BAK IK GEFLAMBEERDE
FLENSJES!

NEE! OP
KERSTNACHT LATEN
WE DE BRANWEED
MIET RUST!

DE SPUITGASTEN
MOETEN TOCH OOK
'NS KERSTMIS
KUNNEN
VIEREN

ïokiokiok!

GLORIGARGOGLOE
ïokiokiok

KUK!
'T IS 'N
KALKOENSE
HAAN!

IK LEG EEN
KORRELJTJE GRAAN
OP EEN TOETS VAN
DE SCHRUFMACHINE

KUN JE ZIEN
HOE INTELLIGENT DAT
BEESTJE IS

?

Tik!

EN DAN EEN
ANDER KORRELJTJE OP
EEN ANDERE TOETS. EN
DAN NOG EEN
WACHT EVEN

"VROLUK KERSTFEEST!
HEEFT HI GESCHREVEN. EN
JULLIE WILDEN DAT BEESTJE
NOTA - BENE OPETEN!"

NOU MOEHHH!

DAT VALT NOG
HARD MEE! IK WAS
BUNA DE KAARSEN
VOOR 'T KERSTMAAL
VERGETEN! GOED DAT
IK DAAR NU OM
DENK!

[FEB]
Fransje

BOUW JE

ROBBEDOES-
BIOSCOOP

MAAR
KUK UIT!

DOET 'T NU
NIET ZOALS

...GUUST!

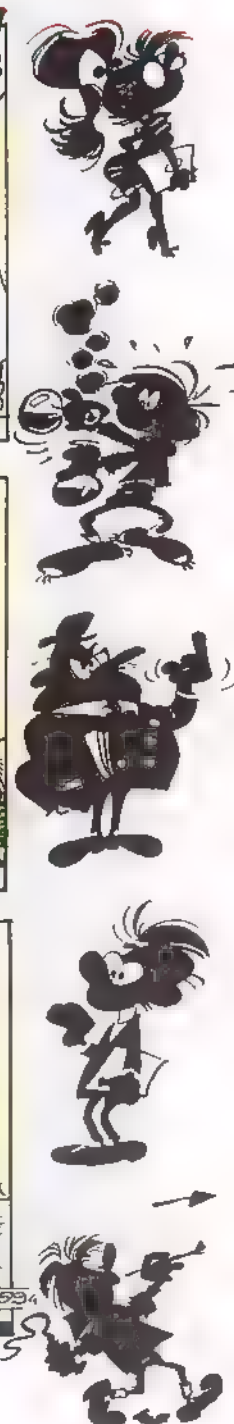
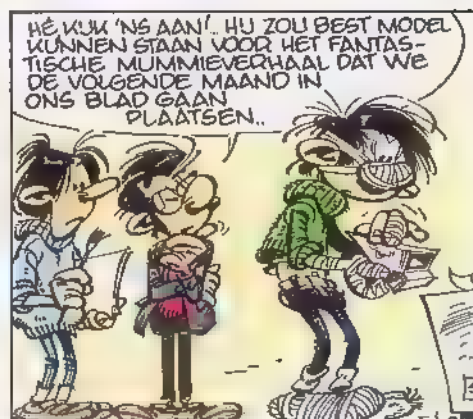
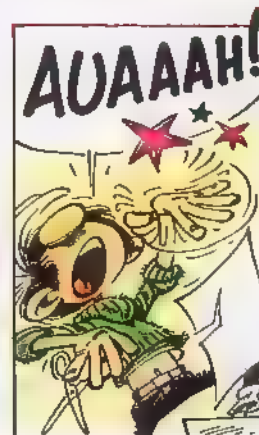
1653

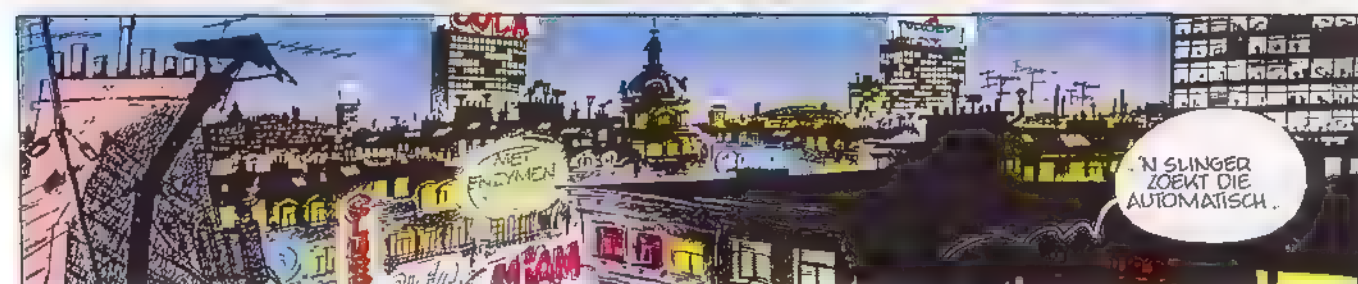
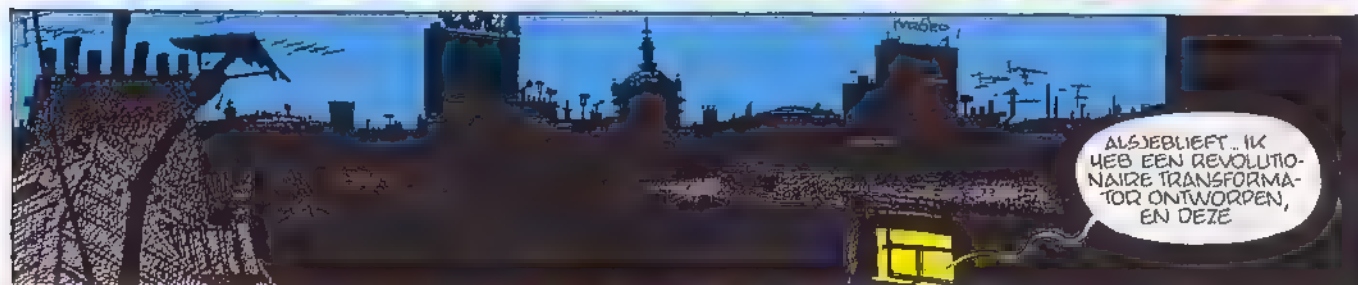
WEEKBLAD • 32ste JAARGANG • 18-12-69
BELGIË 10 F • NEDERLAND : ABONNEES 75 CT

Robbedoes

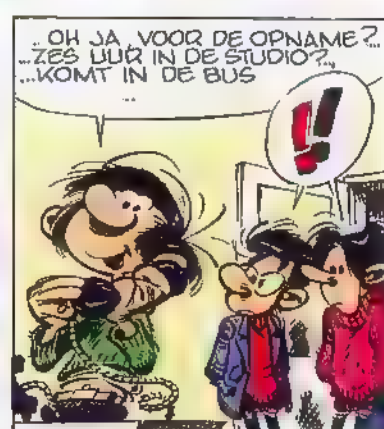
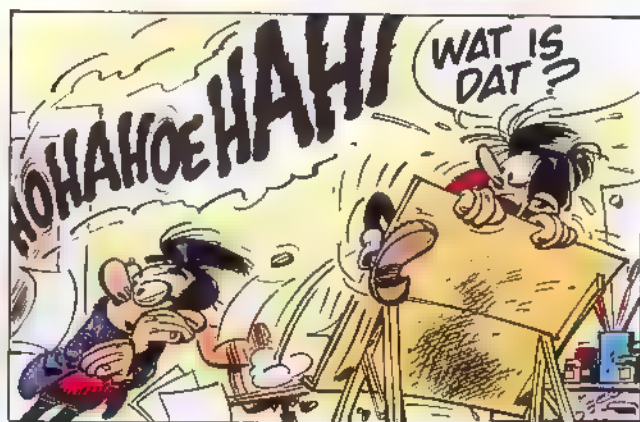
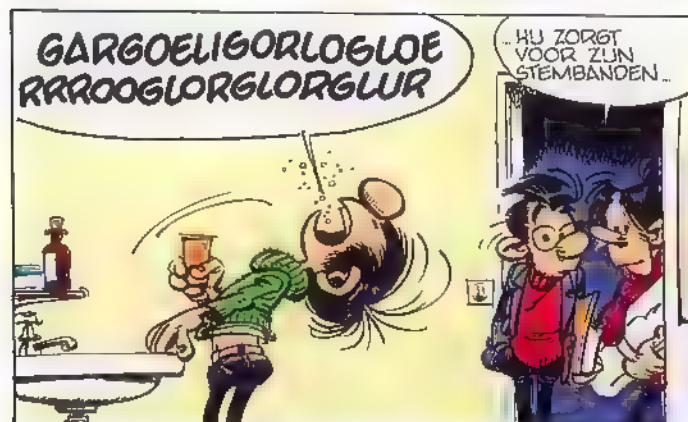
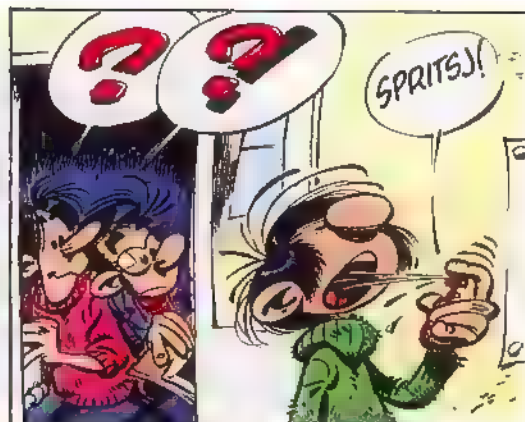
Guust Flater

door Franquin

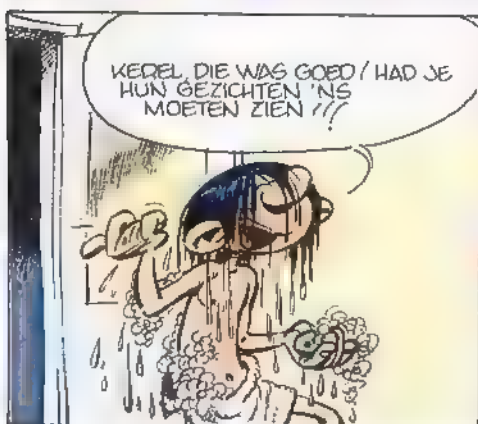
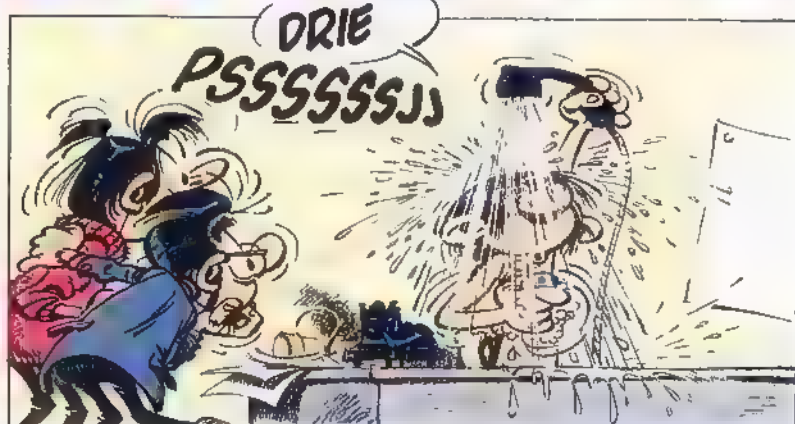
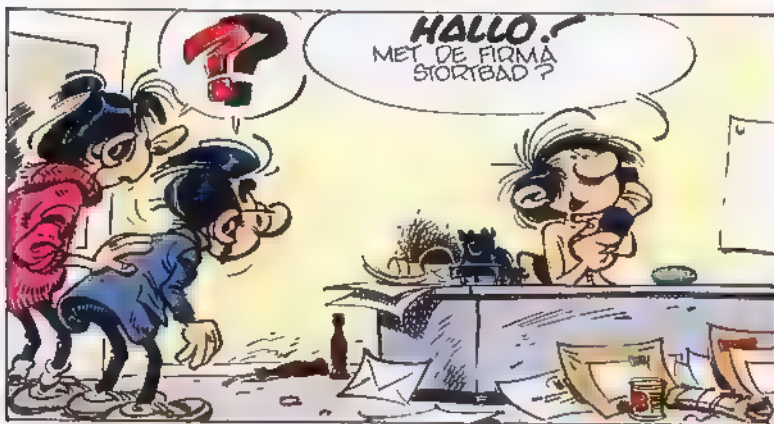

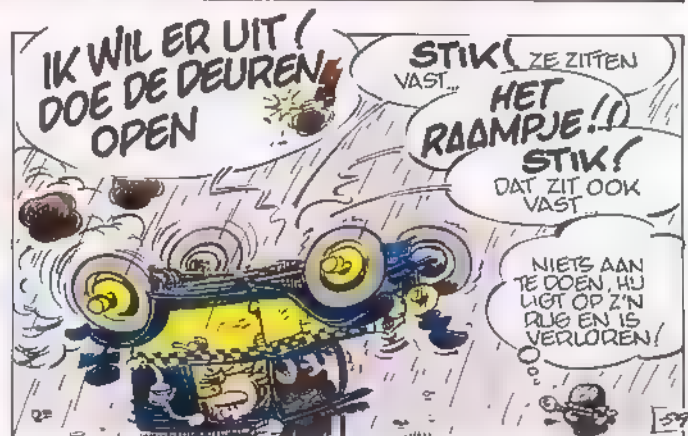
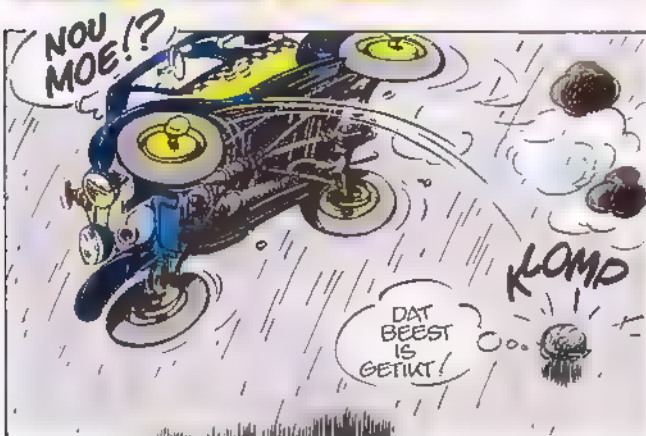
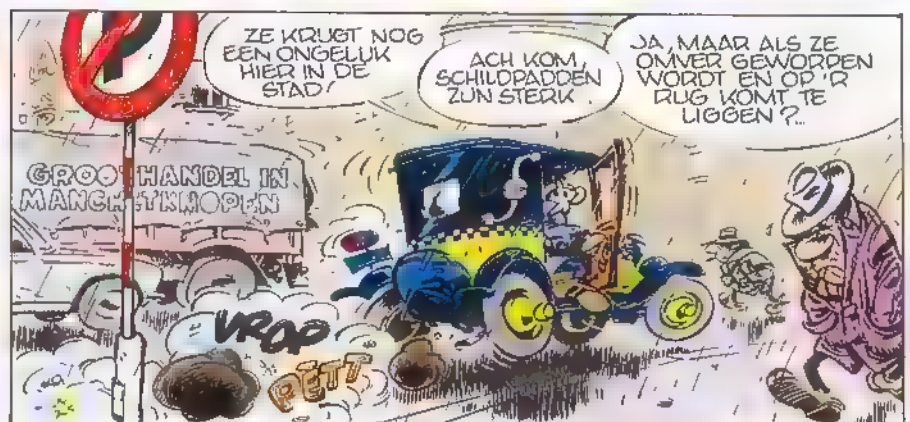

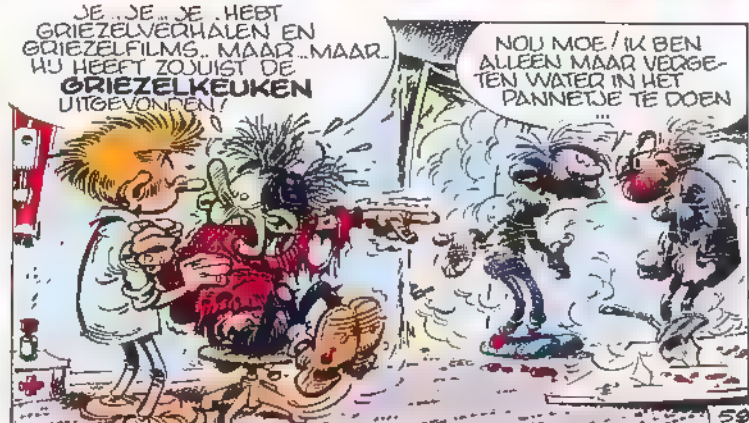
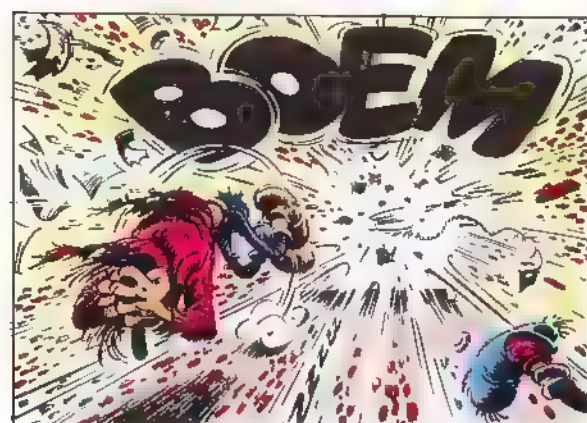
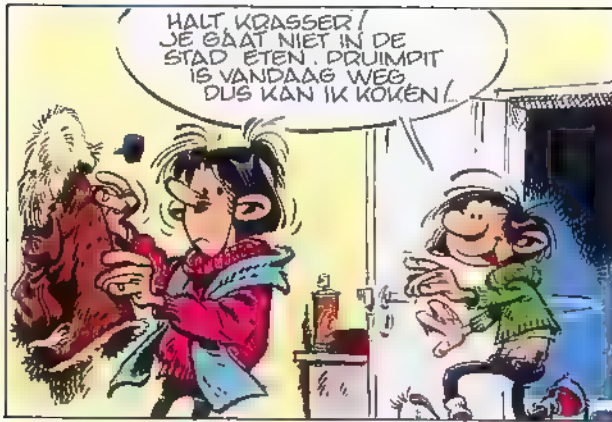

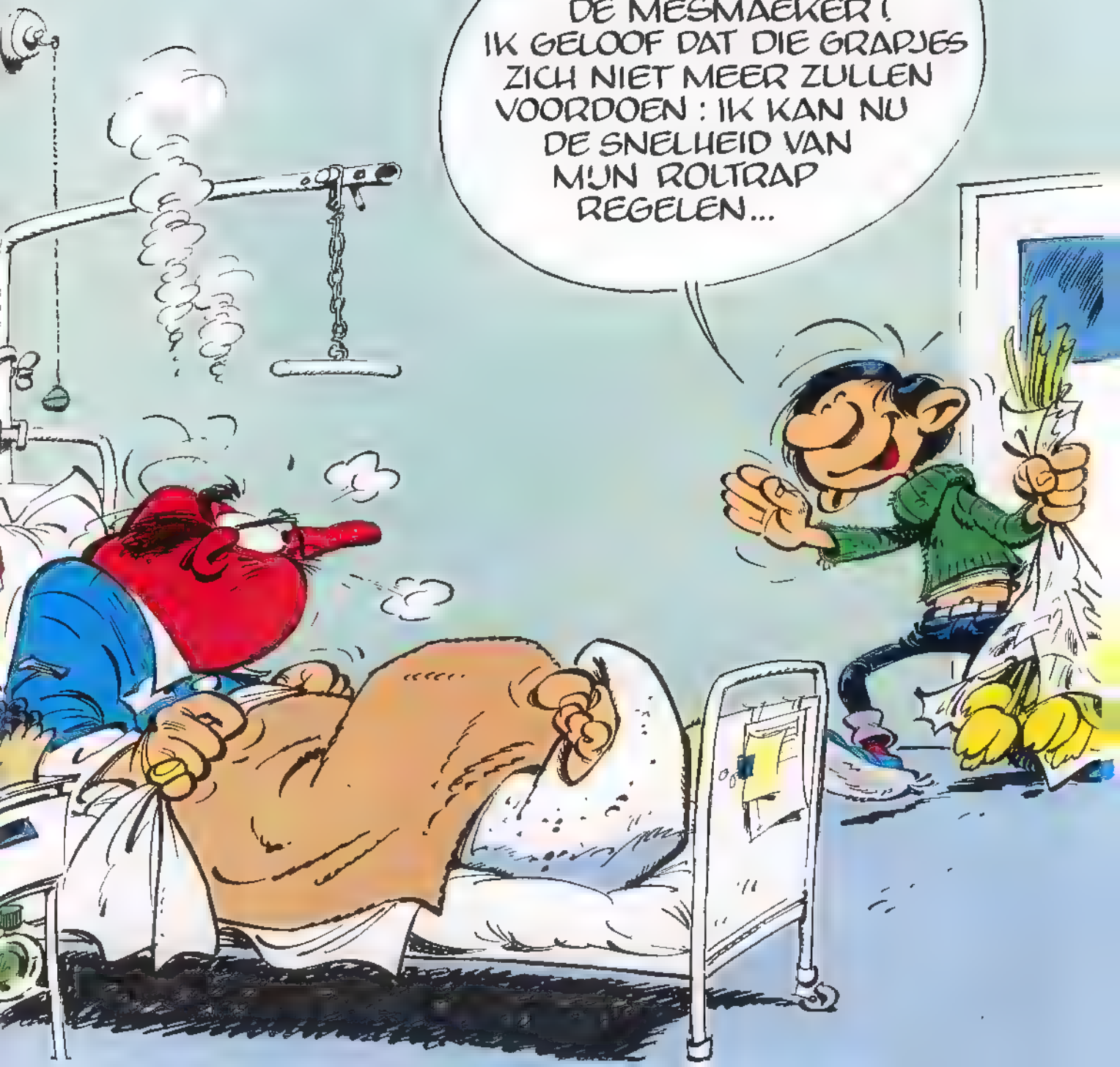

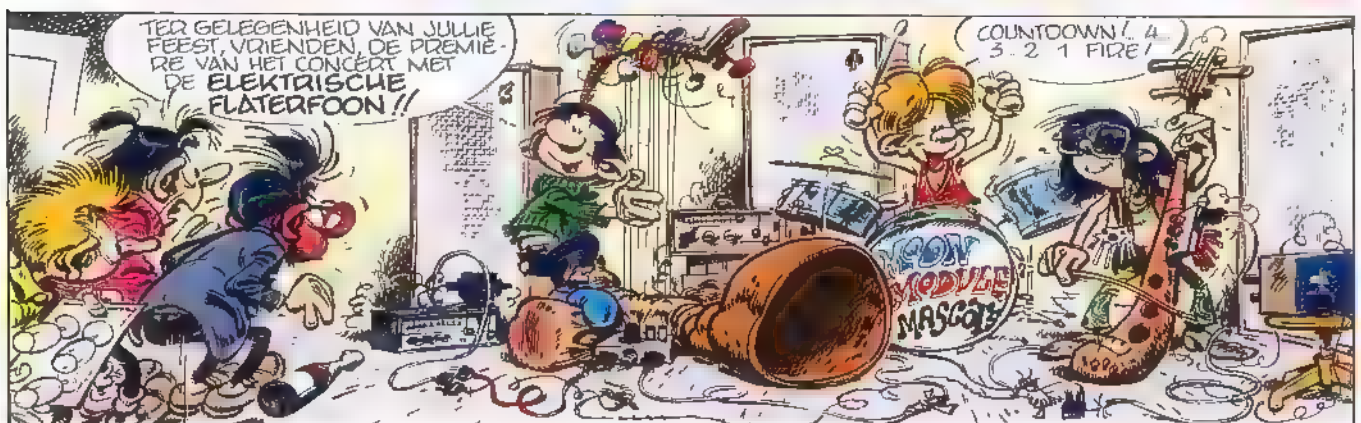

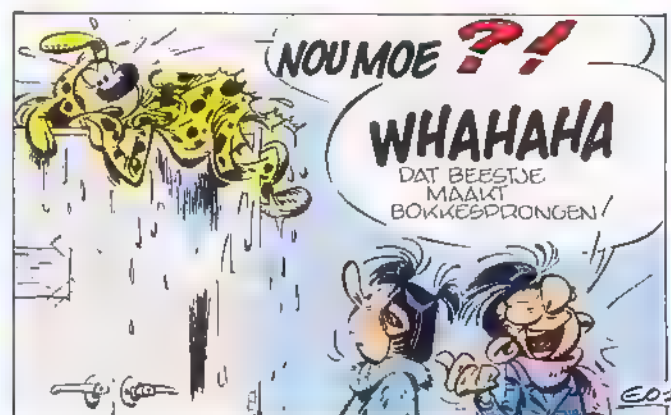
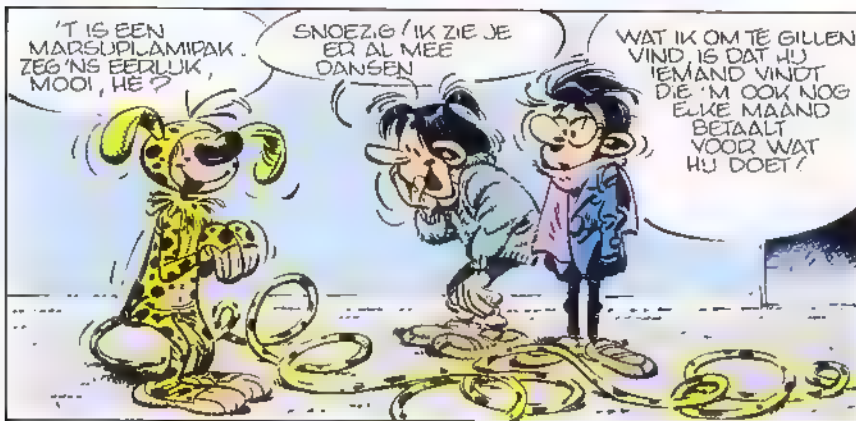
HA,
MENEER
DE MESMAEKER!
IK GELOOF DAT DIE GRAPJES
ZICH NIET MEER ZULLEN
VOORDOEN: IK KAN NU
DE SNELHEID VAN
MIJN ROLTRAP
REGELEN...

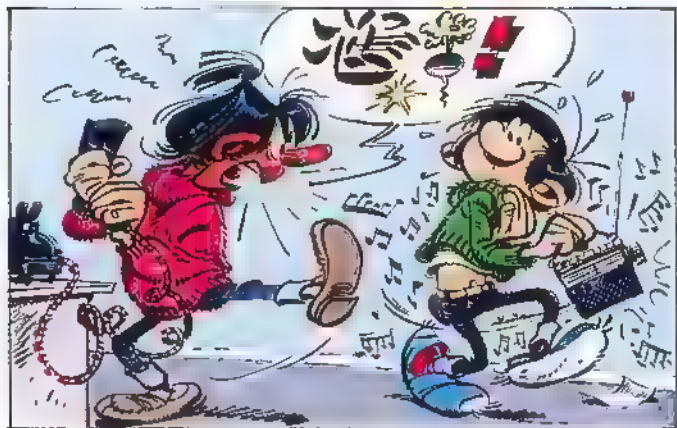
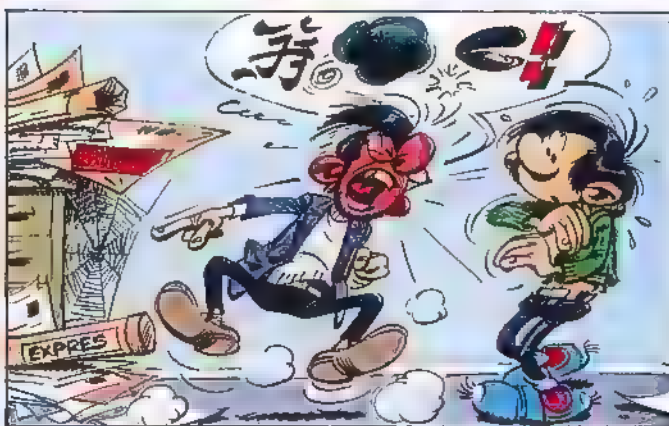
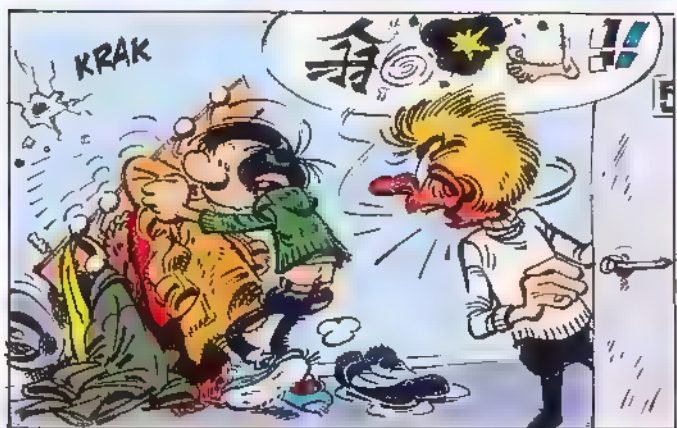
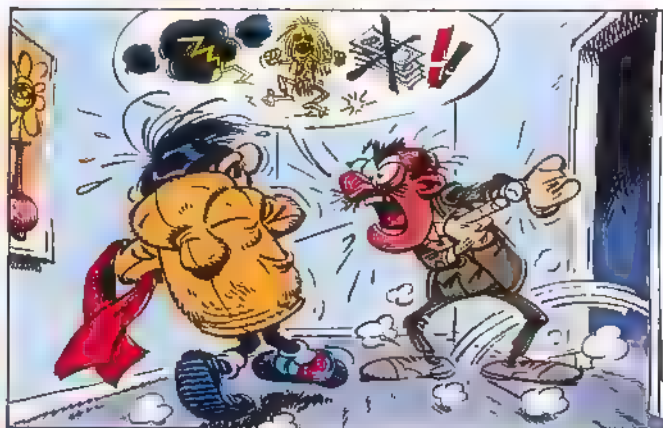
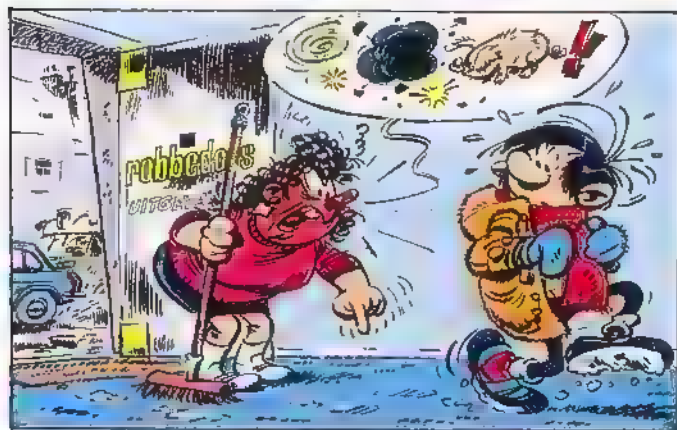
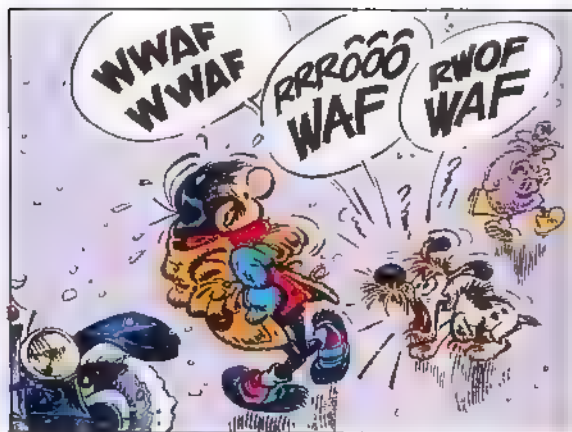
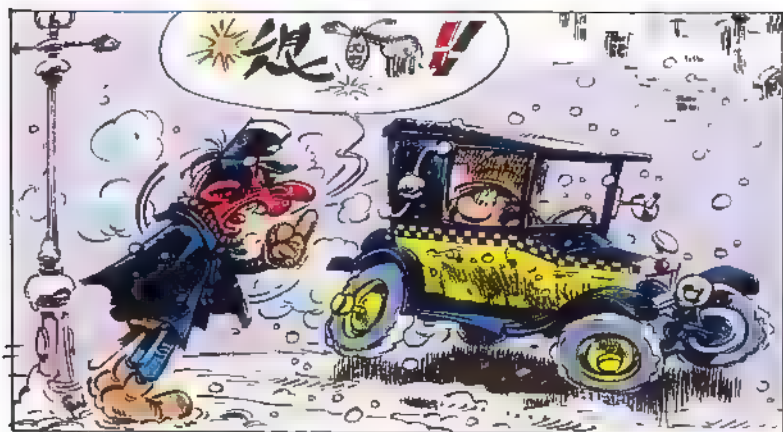

Frankie

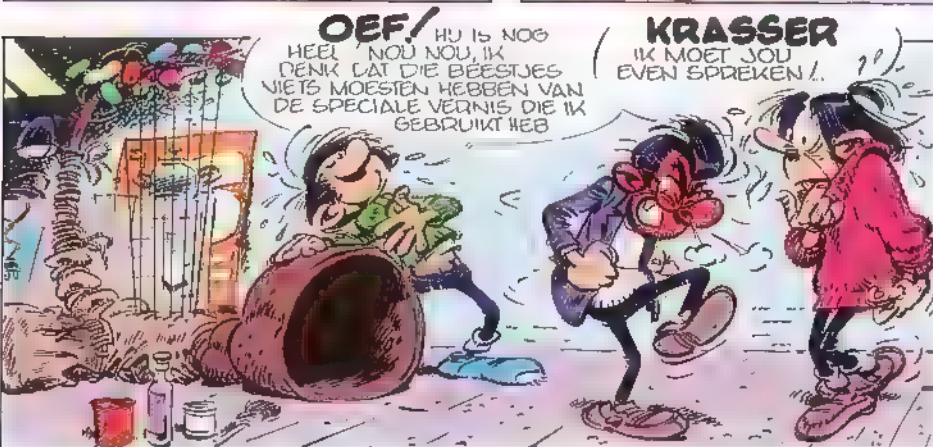
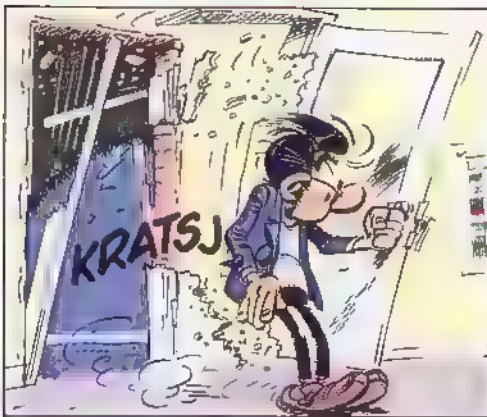
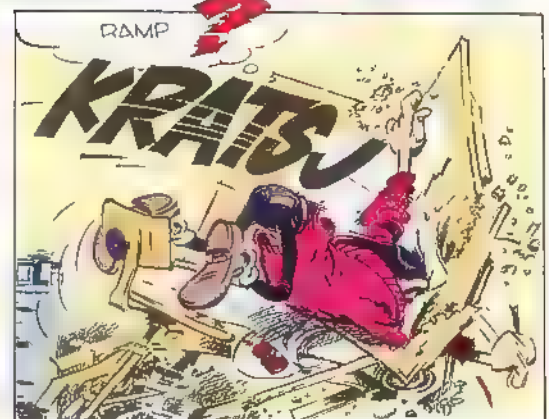
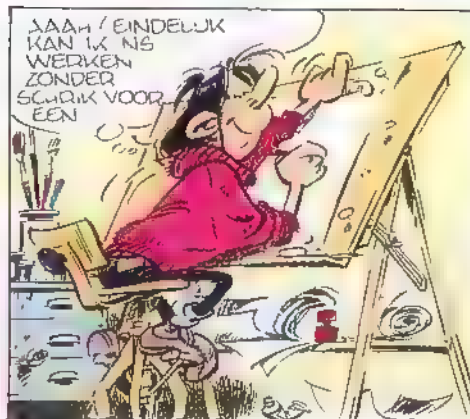
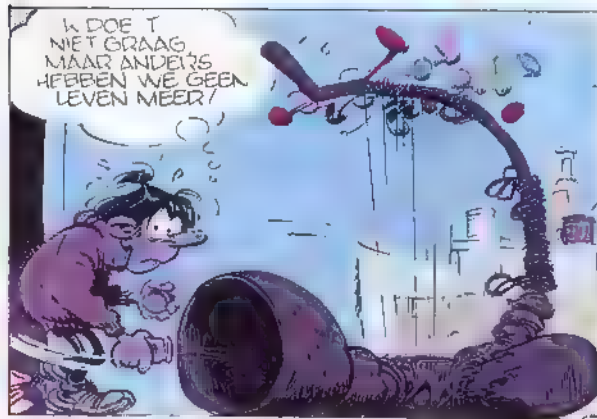

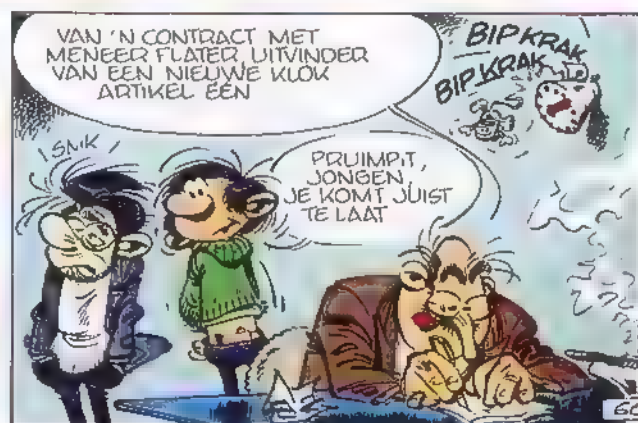
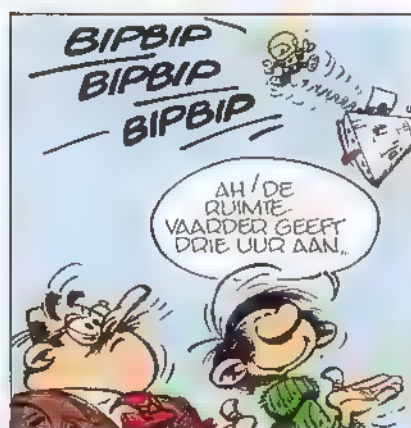
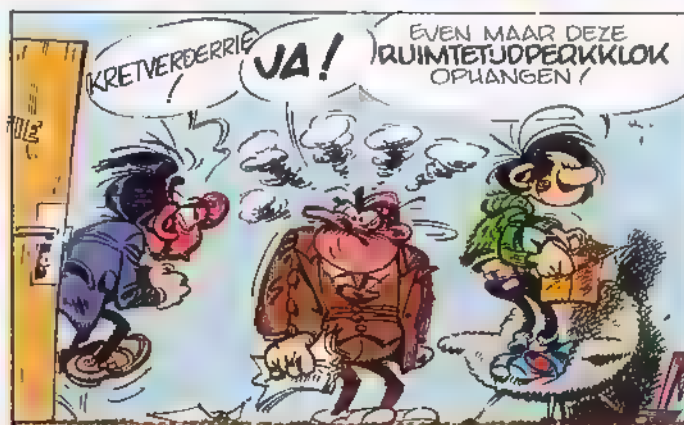
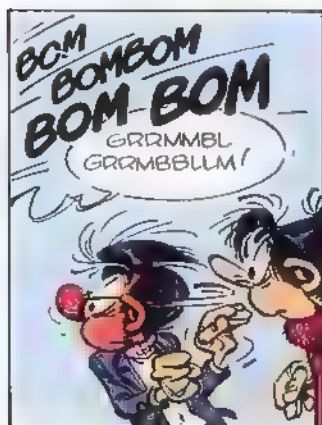
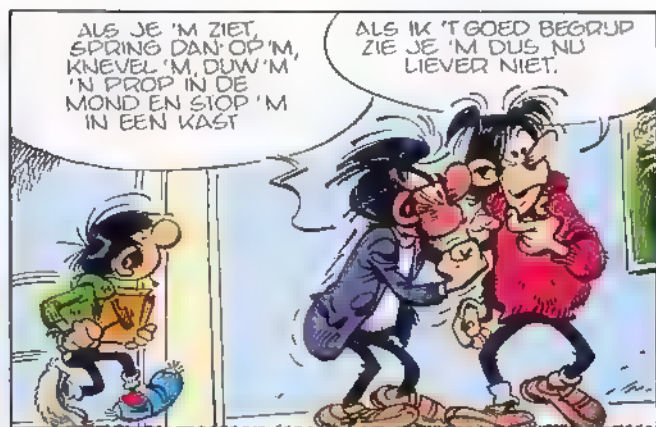

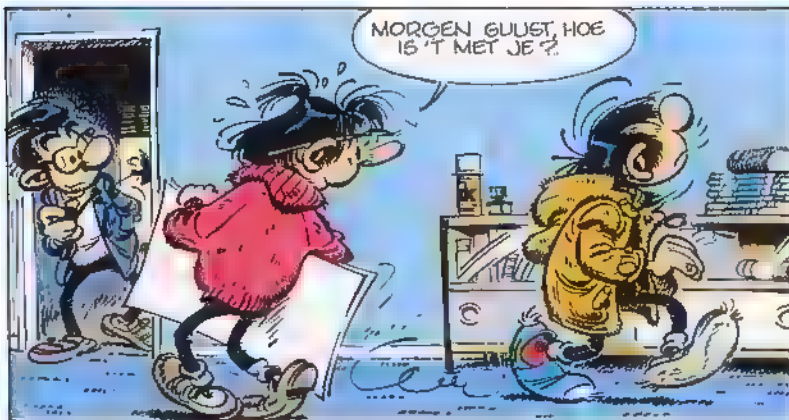

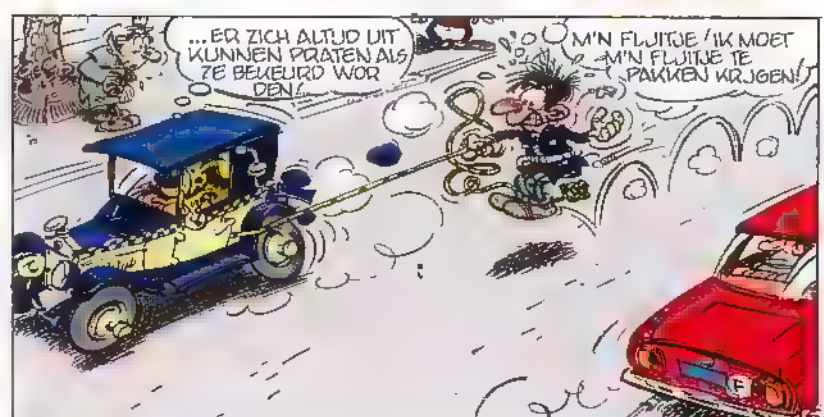
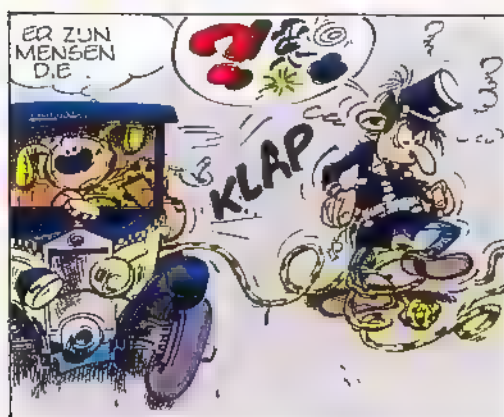
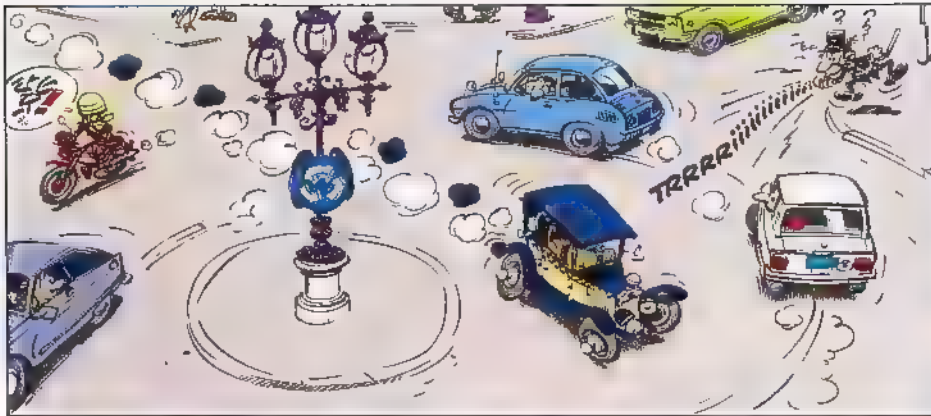

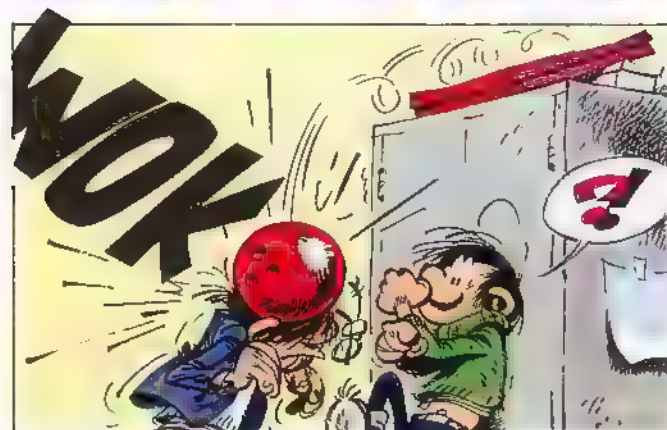
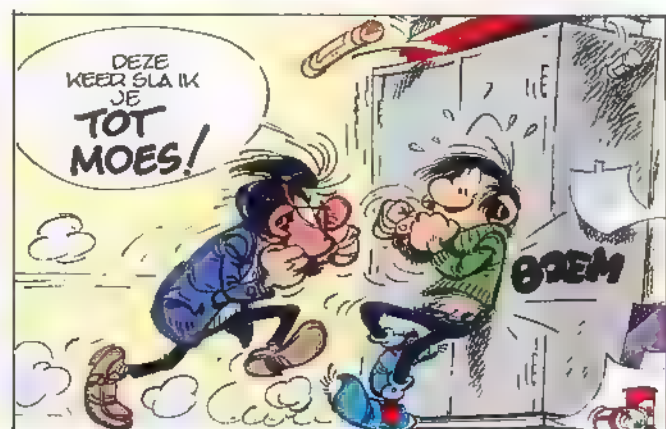
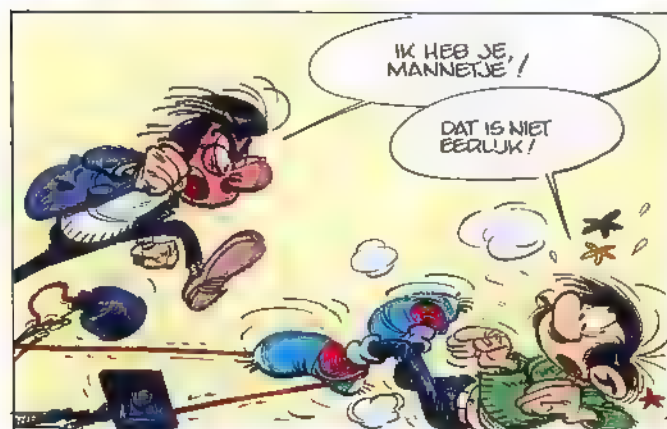

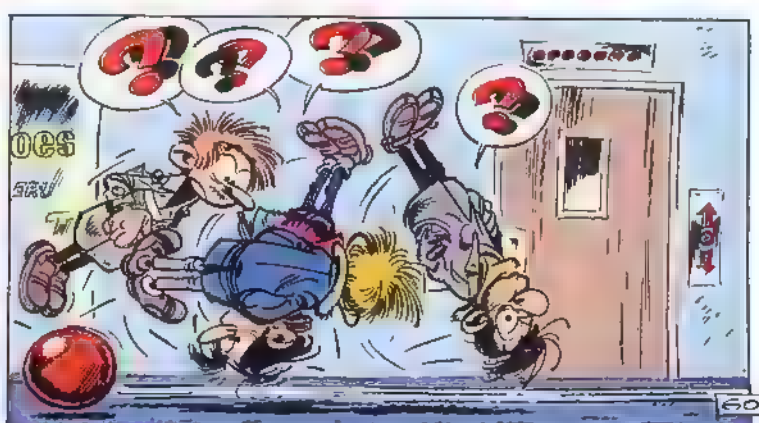
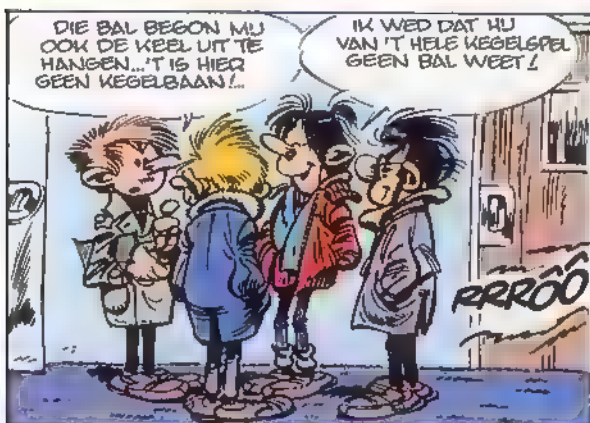
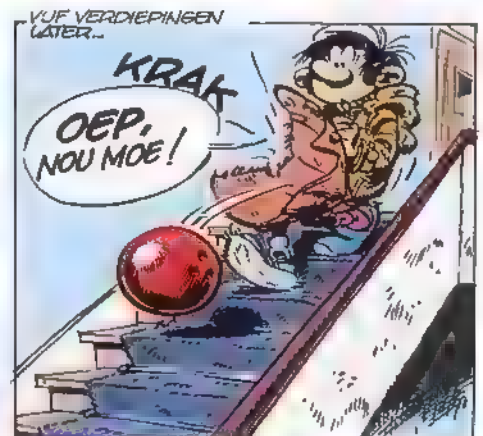
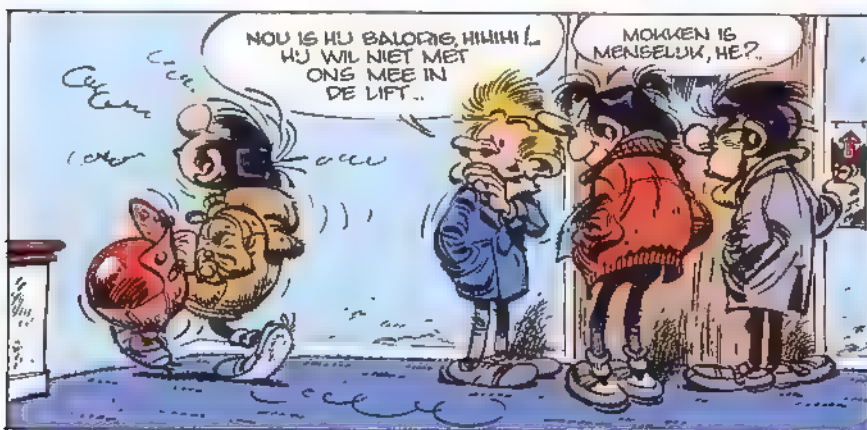

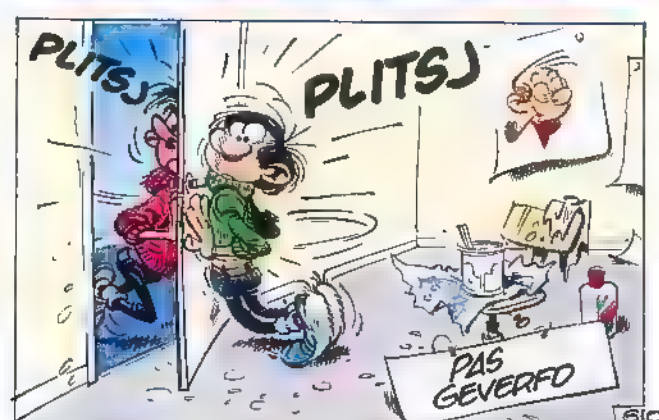
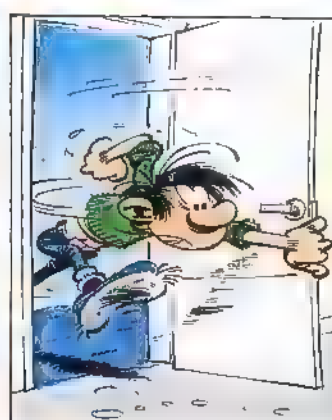
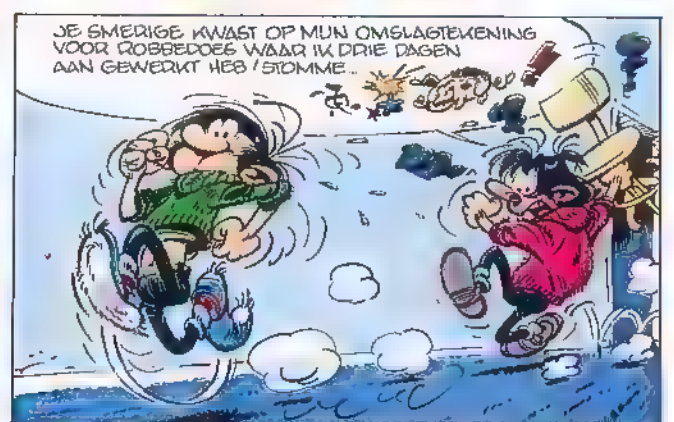
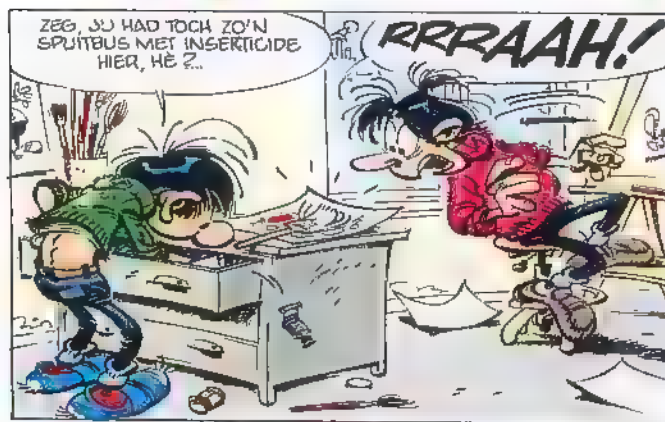
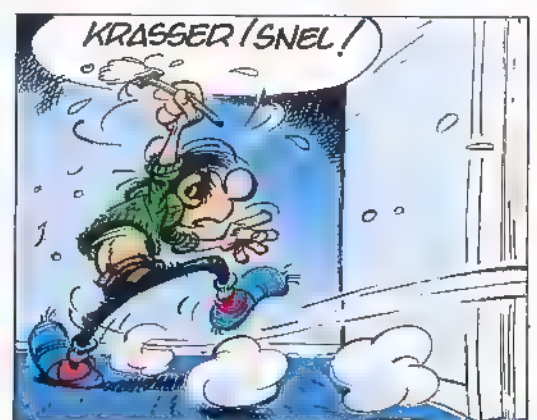
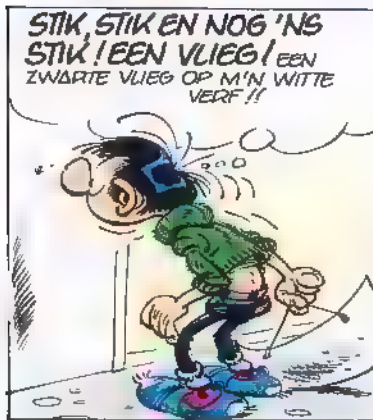

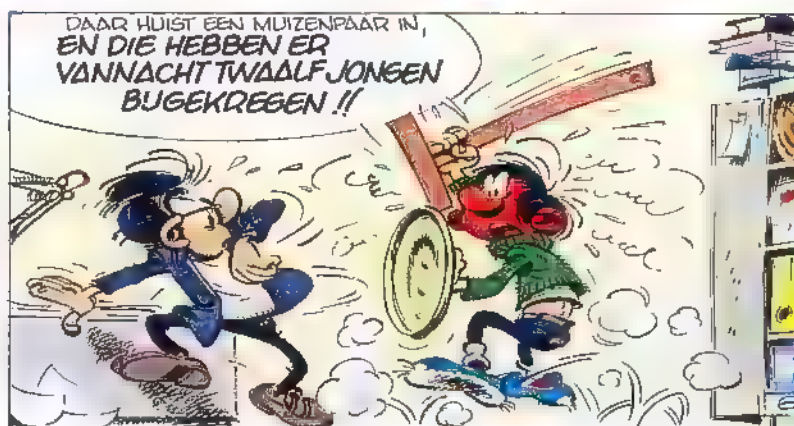

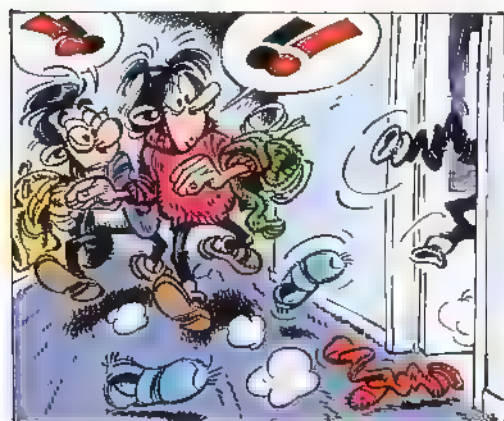
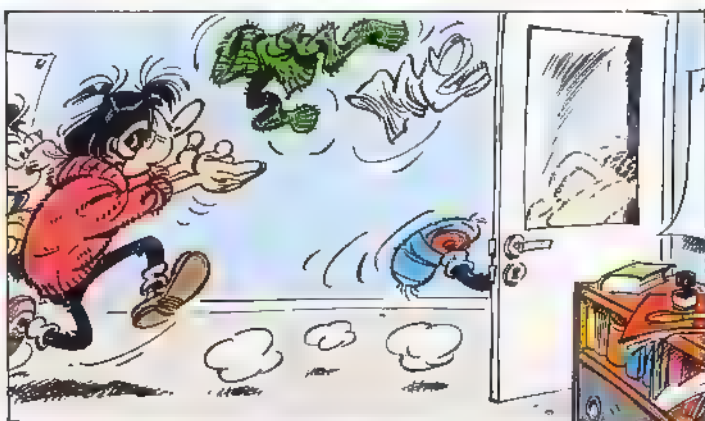
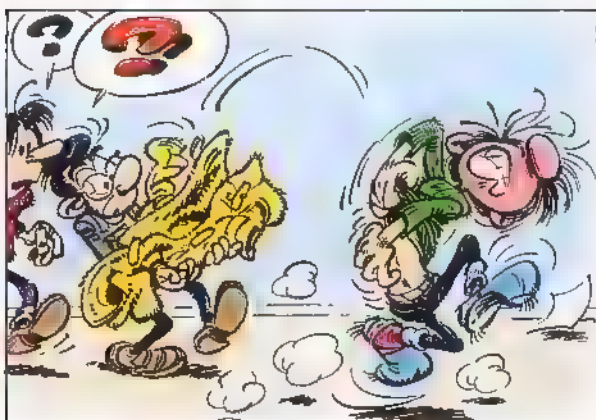
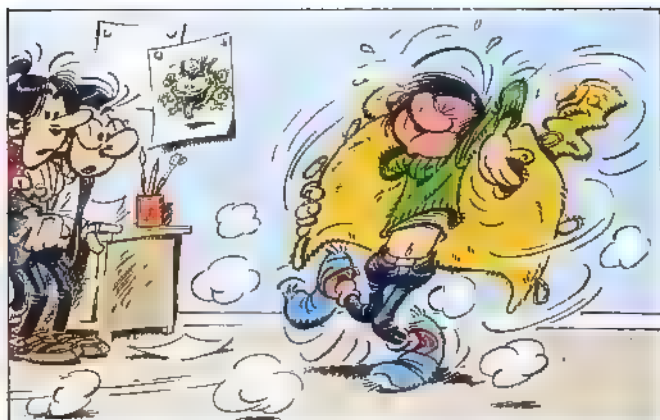
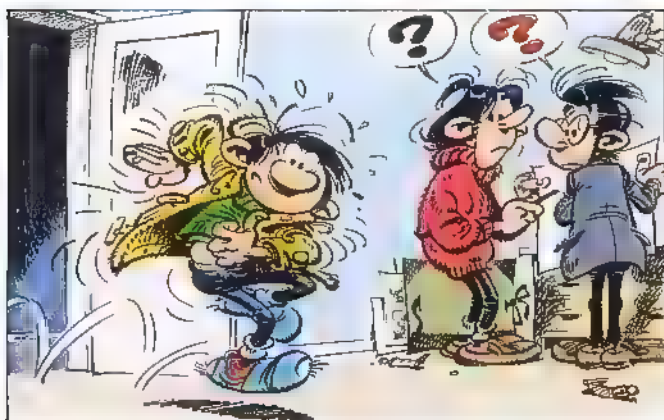

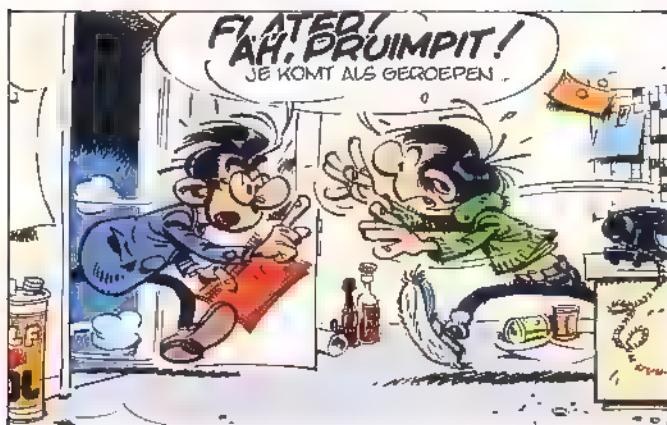

PUBLI-GUUST

Weinig lezers kennen de reclamestrips die Franquin heeft gemaakt voor een limonademark. Ze verschenen naast de wekelijkse gags van Guust in het weekblad *Robbedoes*. Jidéhem hielp Franquin daarbij, want die had zijn handen aardig vol met de wekelijkse Guust-gag, de omslag van het blad en de vignetten die in het blad verschenen. De 'goeie ouwe tijd' was dat...

P.B.*Guust

OEF!... WAT IS HET HEET!... IK
MOET 'N MIDDELTJE VINDEN
OM ME 'N BEETJE AF TE KOELEN!

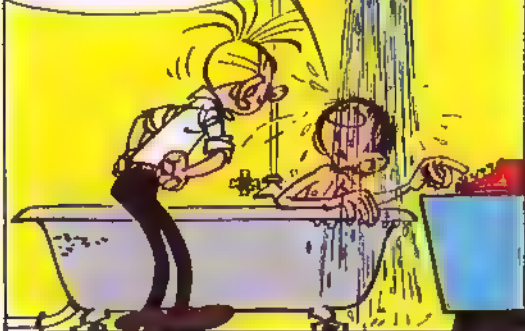
NEE, DAT IS NIET
ERG
DRAKTISCH!

VAN IJS WORDT JE KOEL,
MAAR TE VOCHTIG!

ZEG, KWABBERNOOT,
WAT DOE JIJ OM KOEL
TE BLIJVEN ONDER
HET WERK?

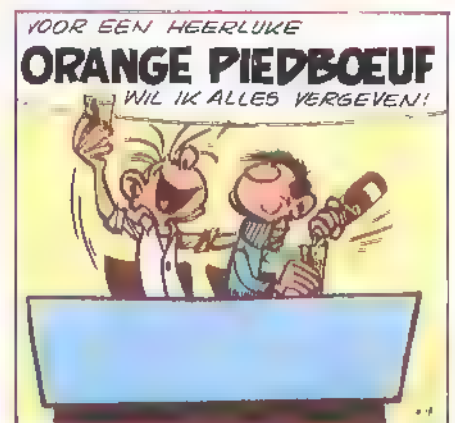
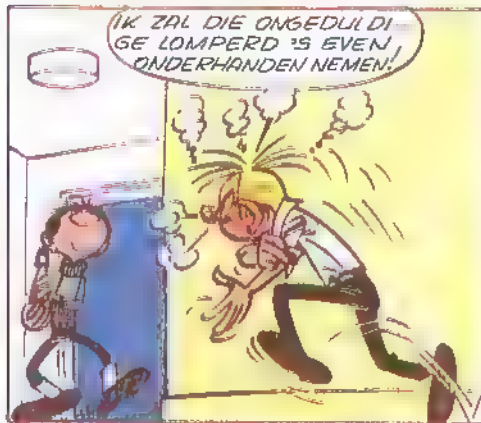
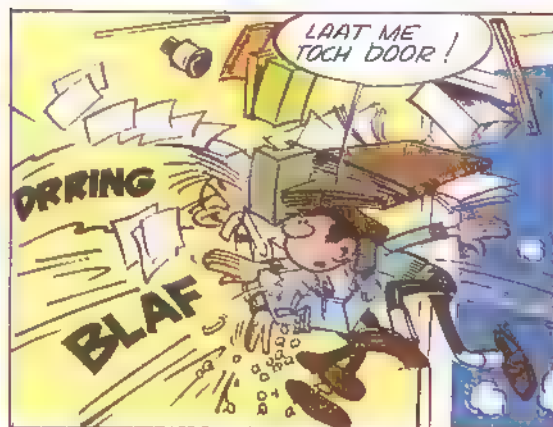
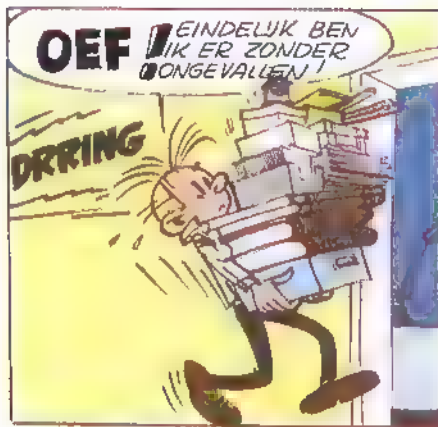

GEMAKKELIJK GENOEG,
BESTE JONGEN! WACHT
EVEN EN IK LAAT HET
JE ZIEN!

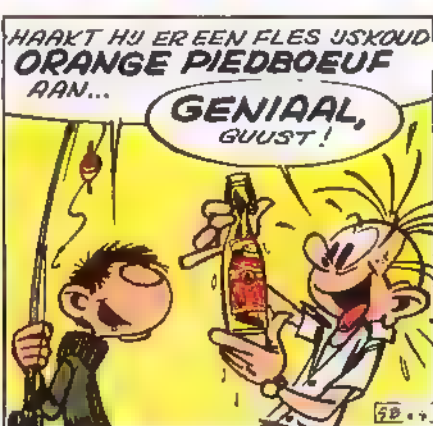
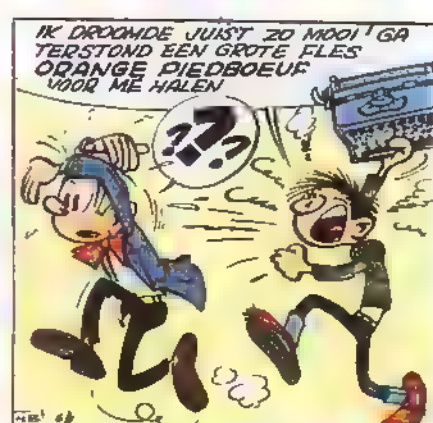
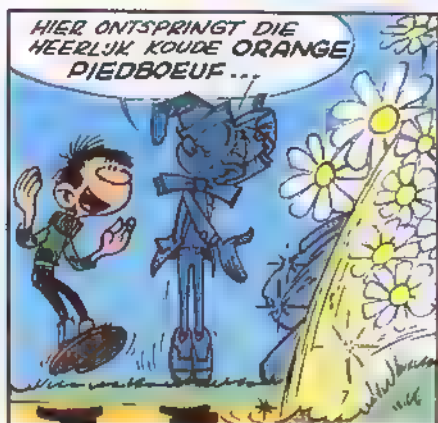

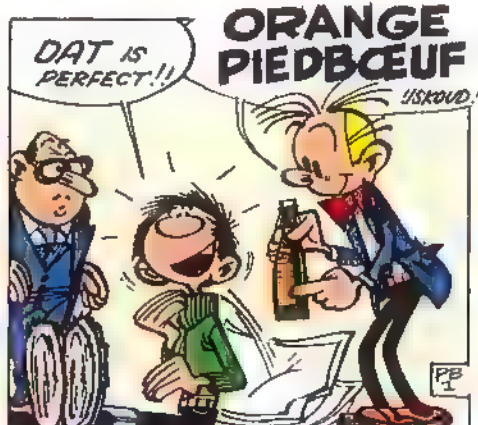
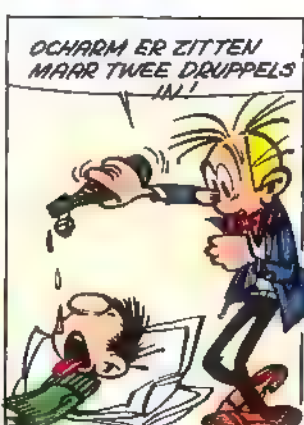
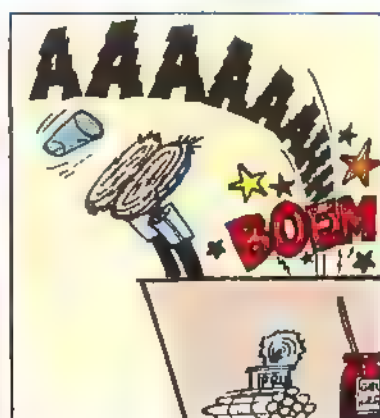
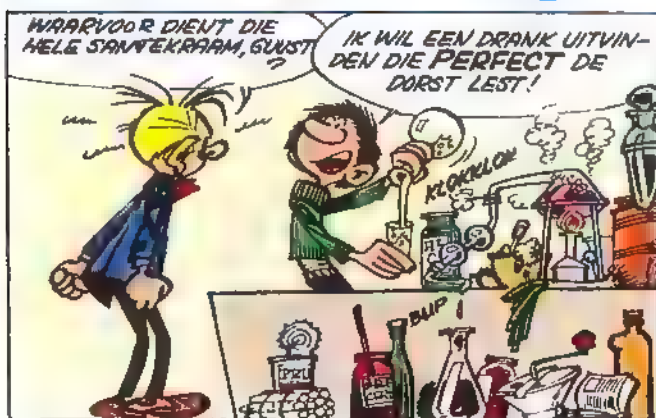
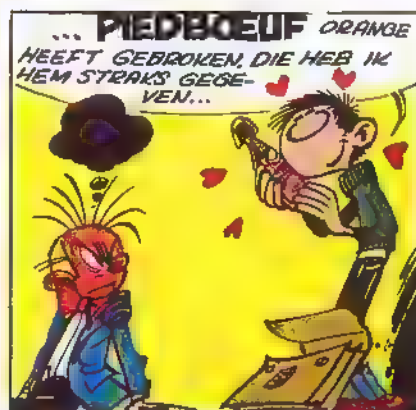
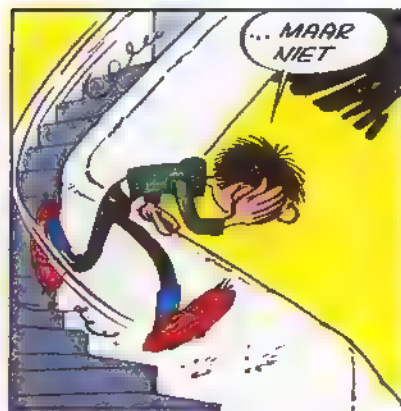
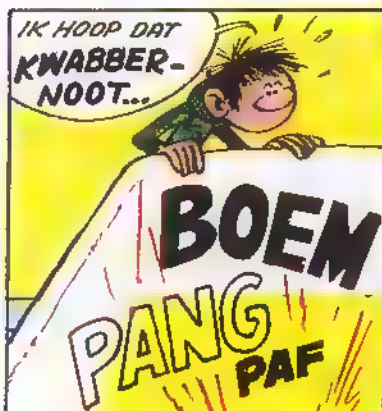
JE HEBT GELIJK 'GEWELDIG, ZEG, DIE
ORANGE PIEDBOEUF

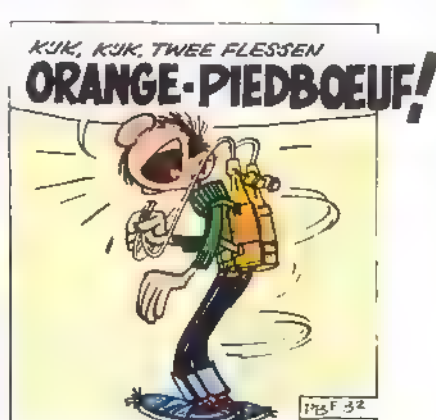
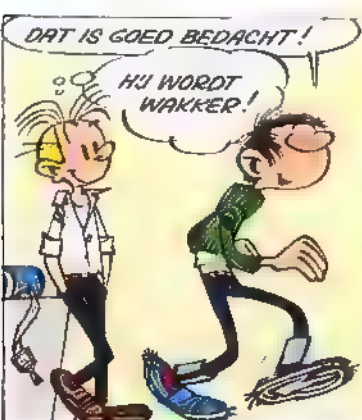
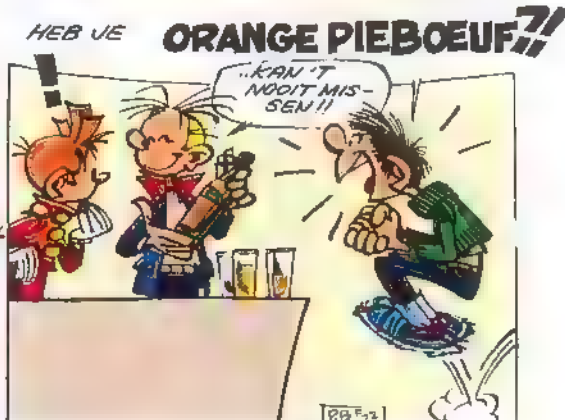
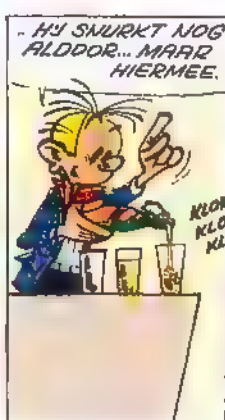

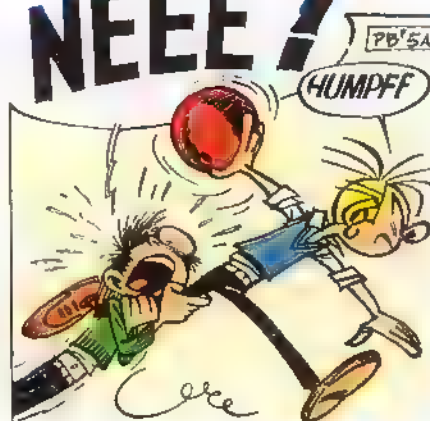
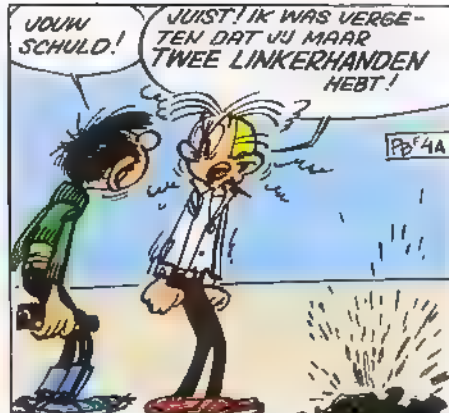

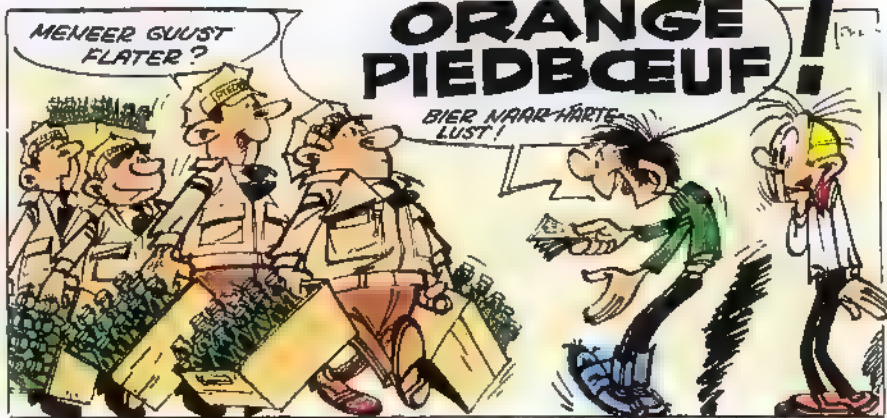
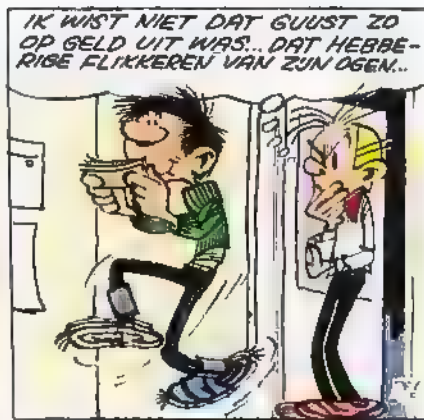
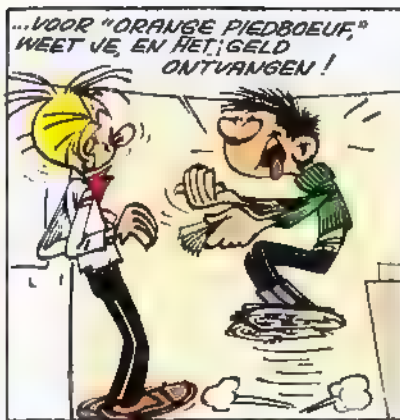

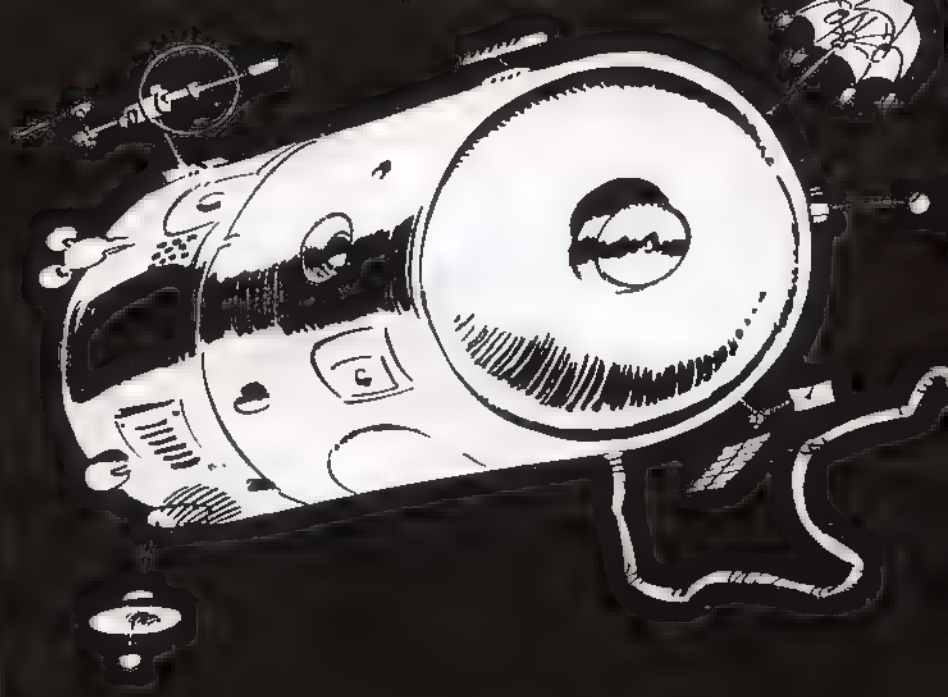

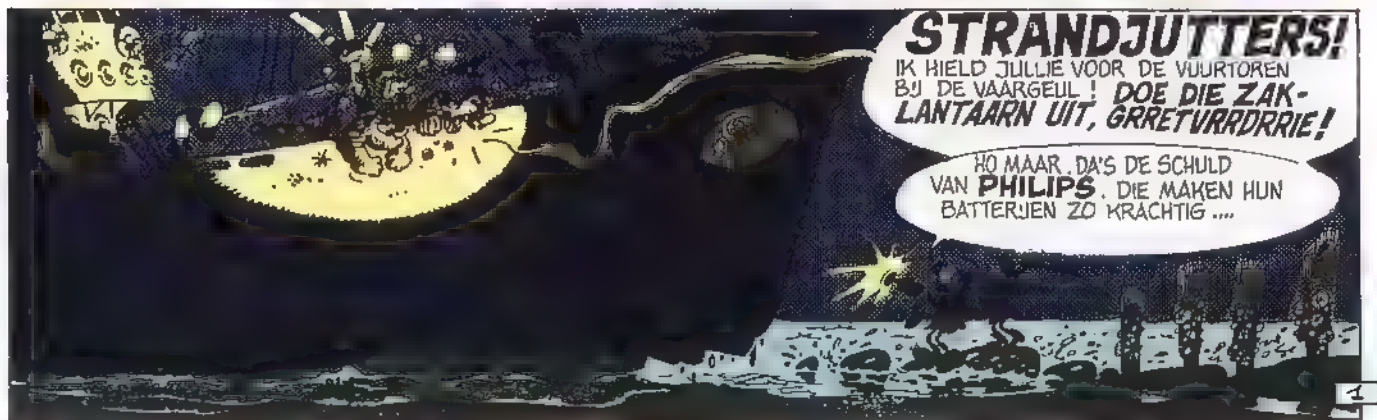
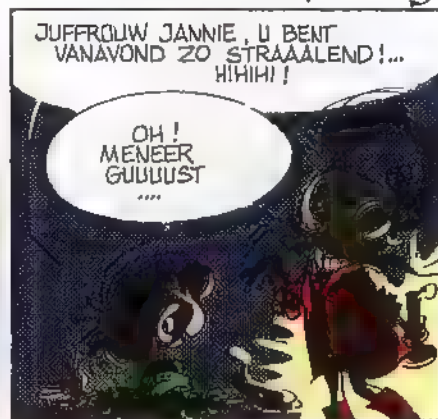

Het gebeurde maar zelden dat reclameagentschappen aan strips dachten om een product te promoten. Het agentschap dat de belangen behartigde van de Philips-batterijen deed dat wel, en vroeg Franquin om halve reclamepagina's te tekenen. Hij accepteerde, maar weigerde later om ook reclame te maken voor tabak, of andere producten die hij moreel afkeurde.

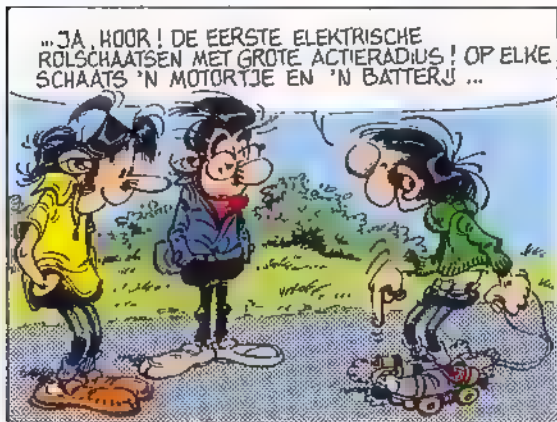
DOOR *Franquin*

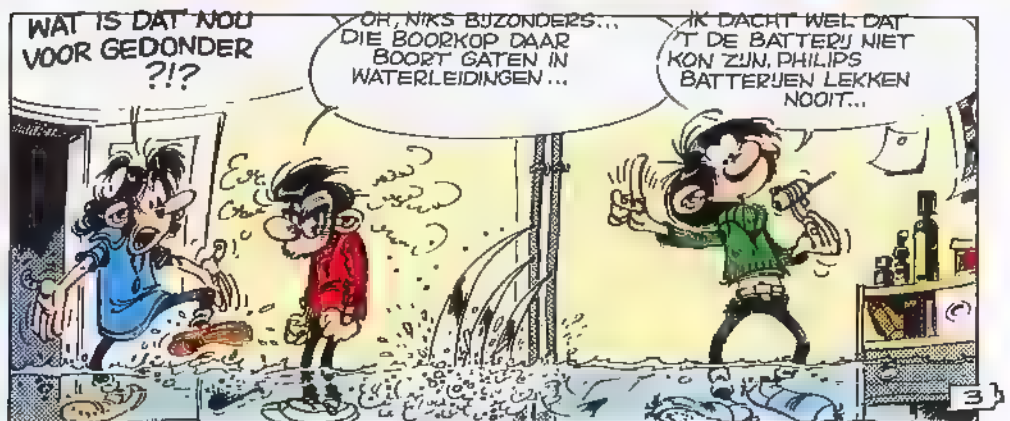
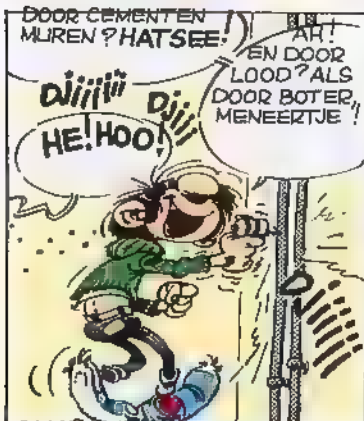
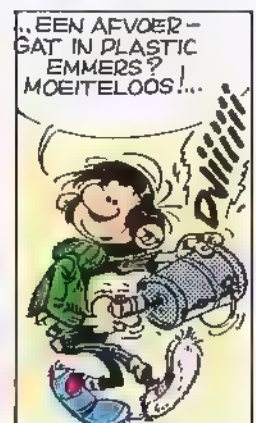
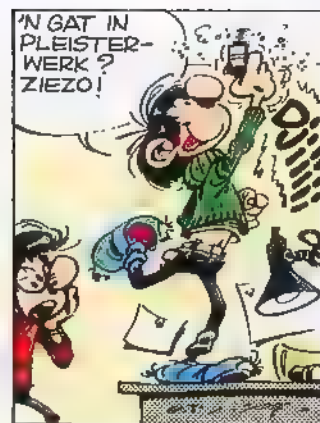
DOOR *Franquin*

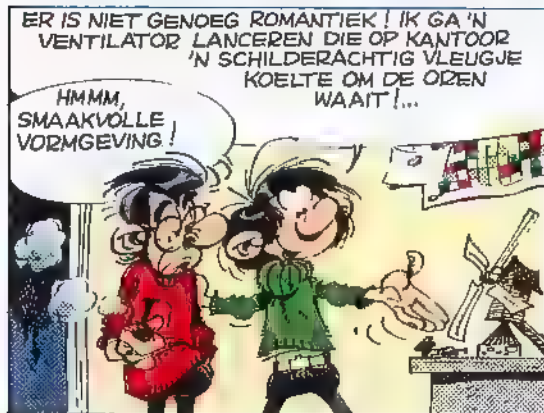
GUUST

door *Tranquin*

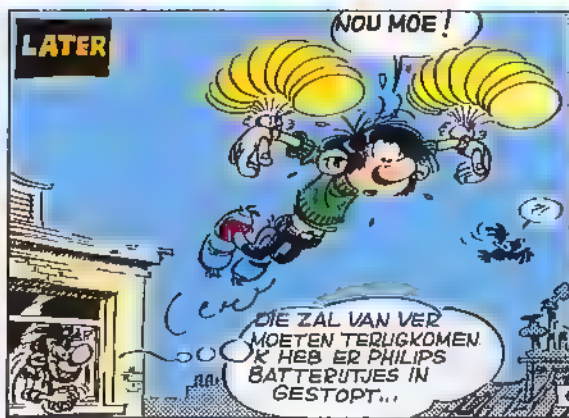
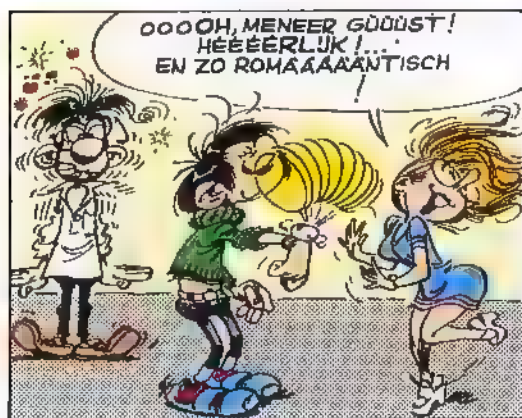
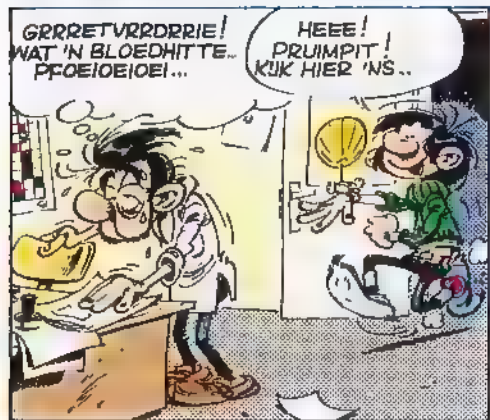
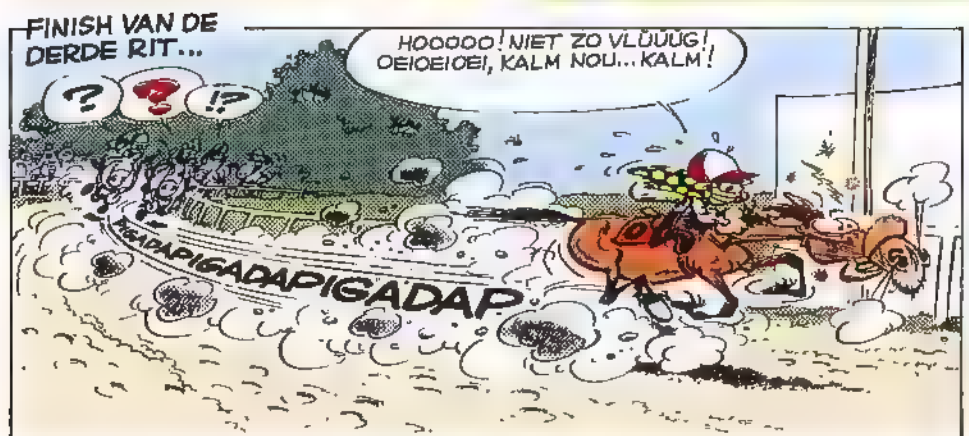
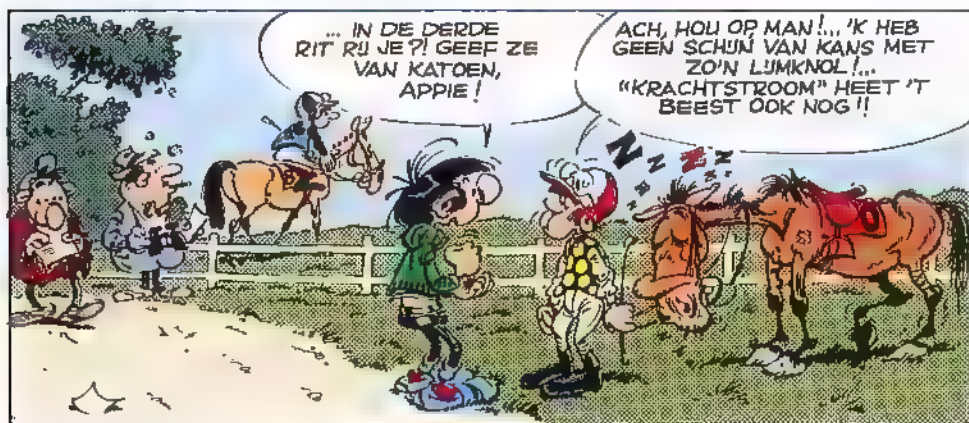

GUUST

door *Tranquin*

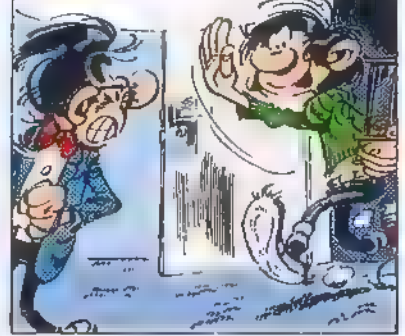
BIJ DE ZWIERIGE ONDERTEKENING VAN NAGEL-
NIEUWE CONTRACTEN HOORT EEN UITZONDERLIJ-
KE SIGAAR... DAAR IN CUBA MAKEN ZE DEZE
HAVANA'S SPECIAAL VOOR MIJ...
MET DE HAND...

... ZE KOSTEN ME EEN
KAPITAALTJE, MAAR...
HMMMMM!... SSSNNIFF...
IK BIED U ER MAAR GEEN
AAN, WANT JE MOET 'R
KENNER VOOR WEZEN...
...SSNNIFF... HMMMM!

AH! MENEER
DE MESMAEKER!
WACHT EVEN... U MAG
VAN MIJ...

... M'N HOOGST ORIGINELE, ZELF
UITGEVONDEN ELEKTRISCHE SIGAREN-
KNIPPER INWIJDEN. NOG NOOIT EERDER
VERTOOND: U STEEKT DE PUNT VAN
DE SIGAAR IN 'T OOGJE EN DE REST
GAAT HELEMAAL AU-TO-MA-TISCH..

DJIIIIII
TSJAK
TSJAK
TSJAK
TSJAK
TSJAK
TSJAK

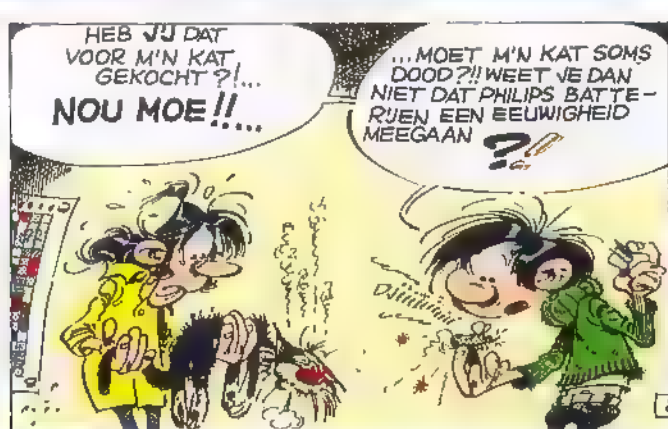
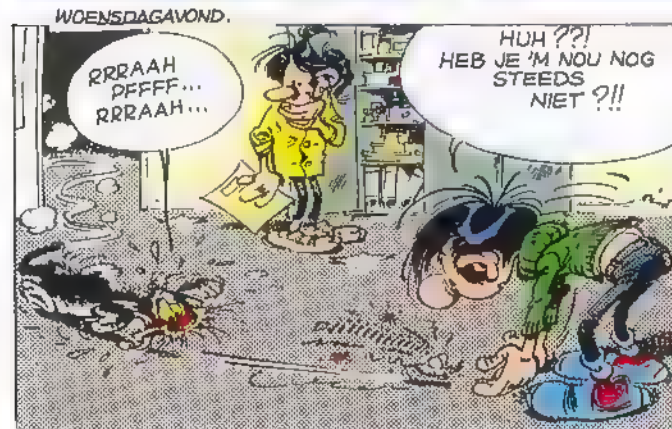
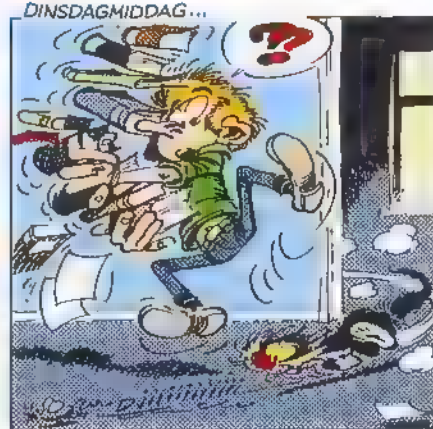
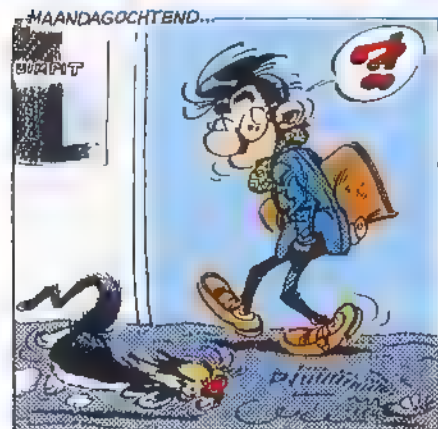
NOU MOE!?

RRRAH!

VEEL TE STERK!
DIE BATTERIJES!
HEB IK ZE BIJ PHILIPS
AL DUIZEND
KEER GEZEGD... AUW!

TDEE: YVAN

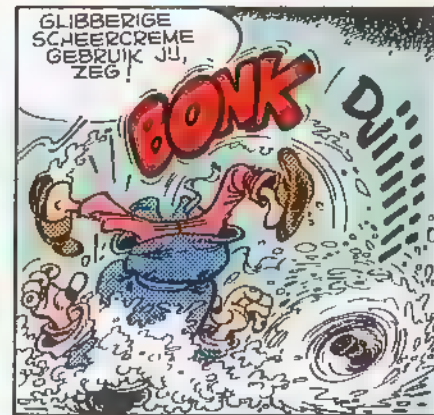
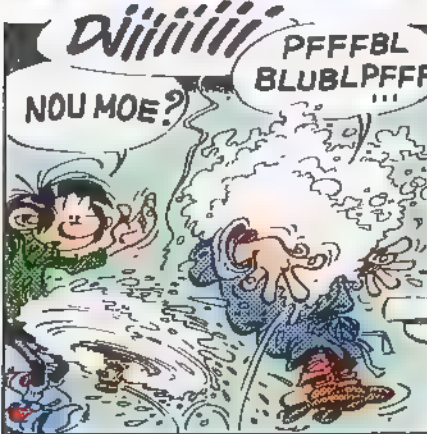

SCEN JOOP

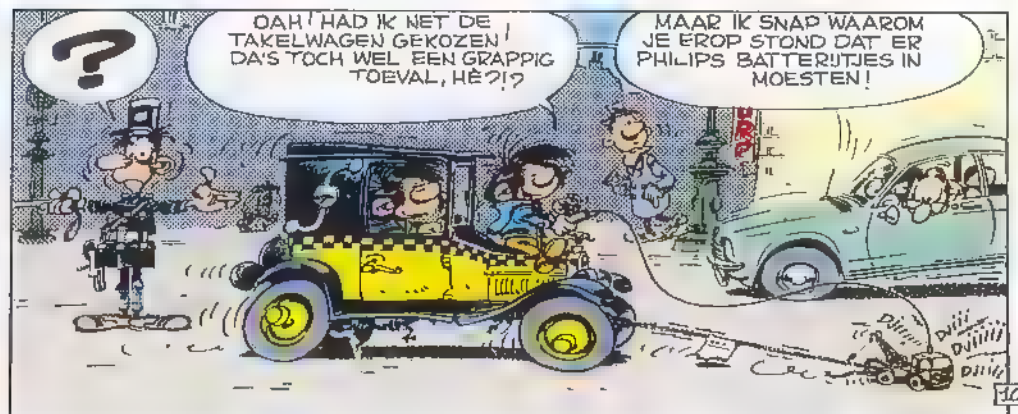
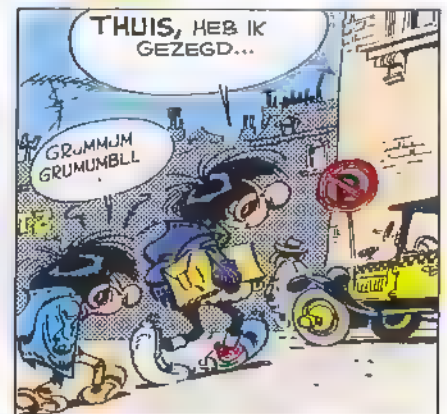
GUUST

DOOR *Franquin*

GUUST

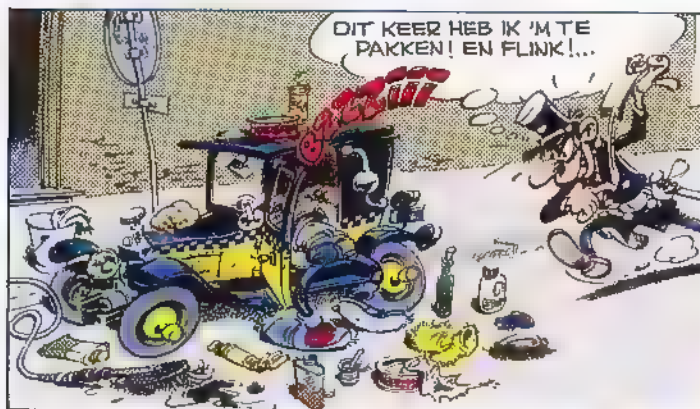
DOOR *Franquin*

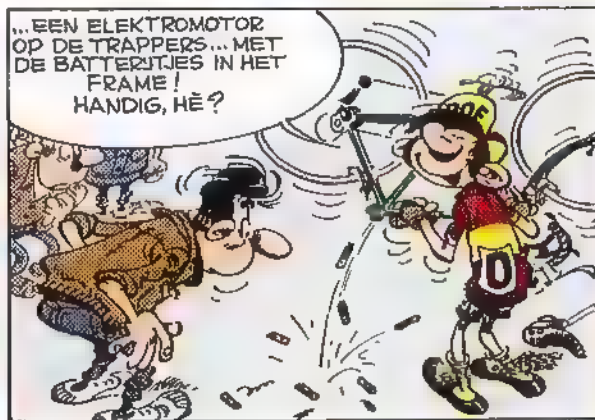
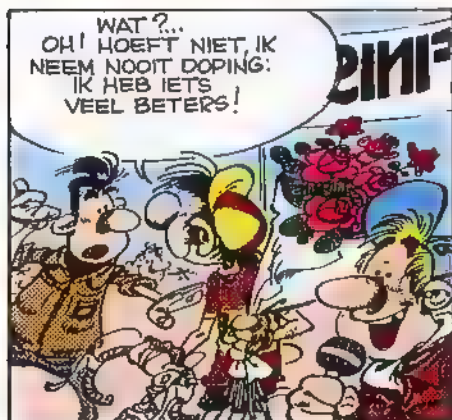
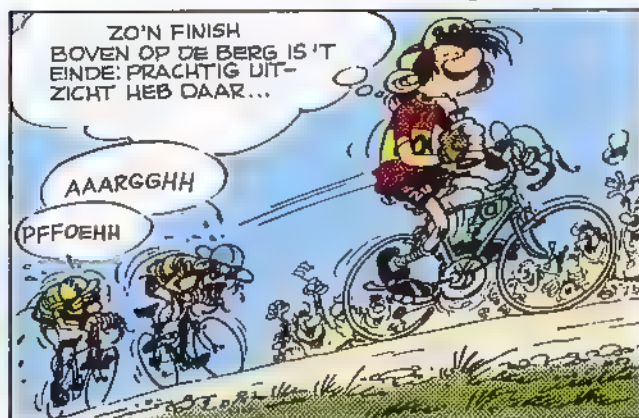
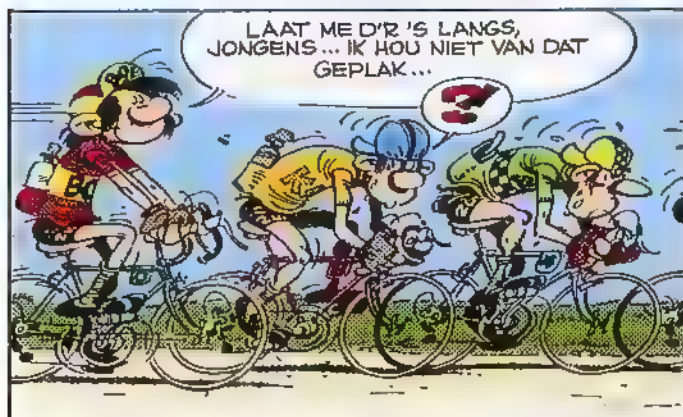
GUUST

DOOR *Franken*

GUUST

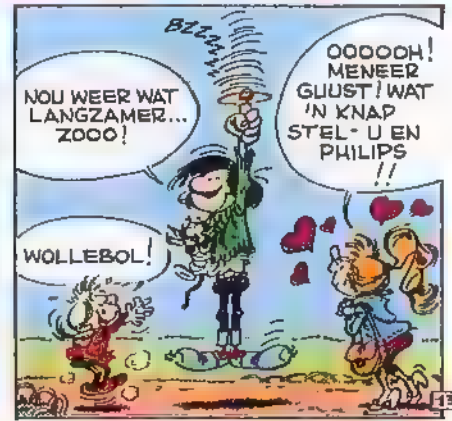
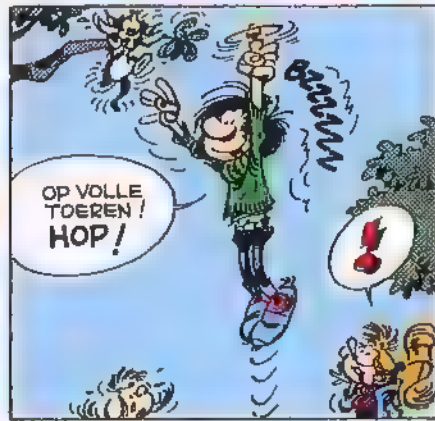
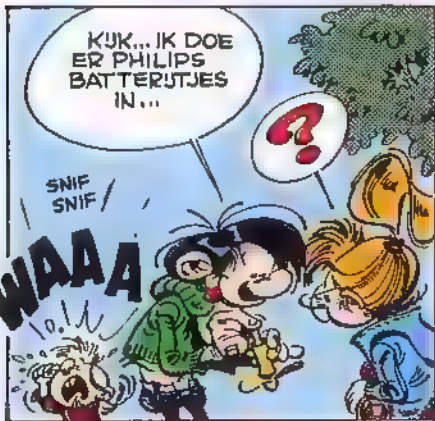
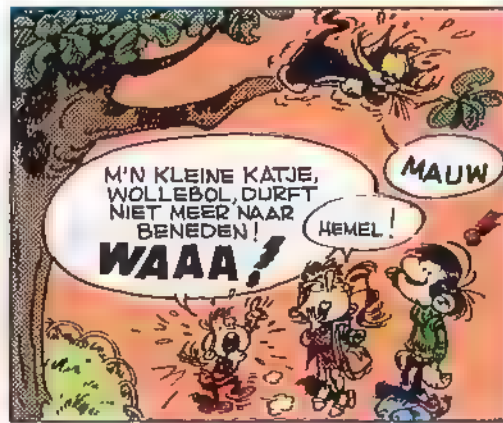
DOOR *Franken*

GUUST

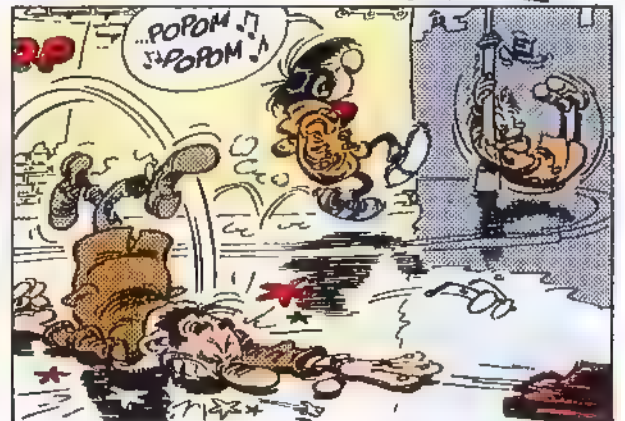
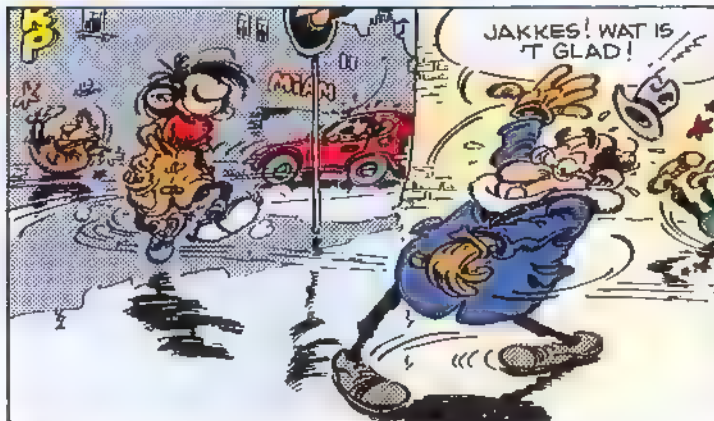
Door *Frans*

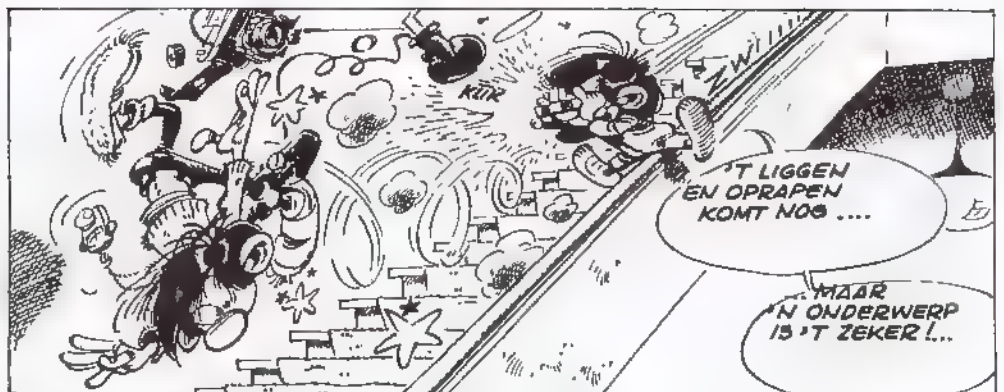
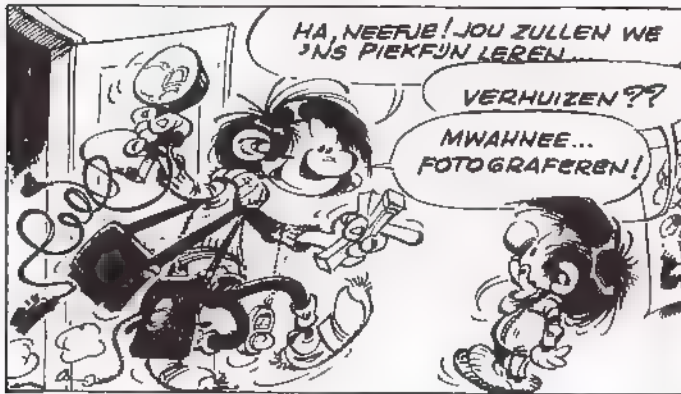
SCÉN.: DE GOTTÉ.

GUUST

Door *Frans*

Gruust Flater

door Franquin

dilektron

ELECTRONIC

het moderne spel dat het antwoord weet op al uw vragen

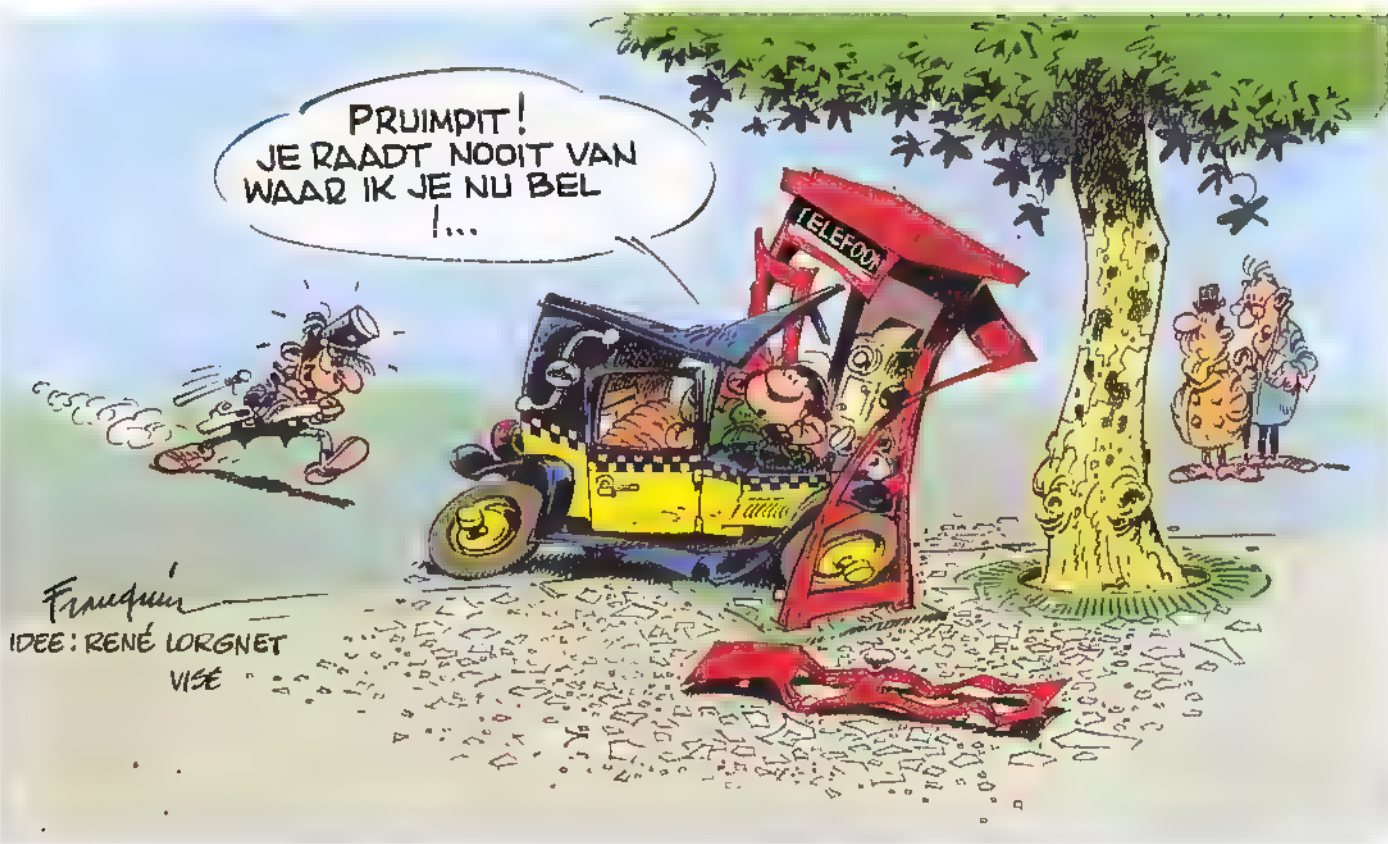
het elektronisch oog gaat aan!
het antwoord is juist...

De 'andere' Guust

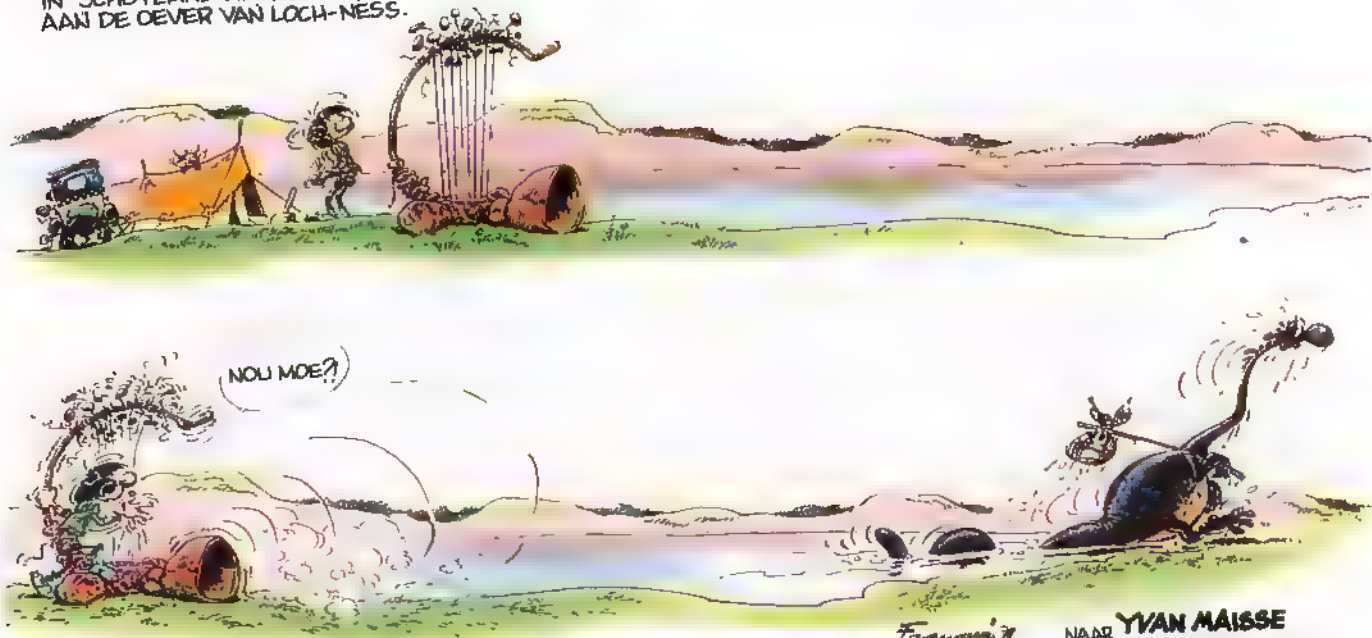
Een Luikse krant organiseerde in de zeventiger jaren een wedstrijd waarbij je gags voor Guust Flater moest bedenken. Franquin zou de beste ideeën tekenen. Er kwamen zoveel inzendingen binnen dat hij een strenge selectie moest doorvoeren. Door de erg regionale verspreiding stonden er soms pittoreske namen van dorpjes bij de naam van de scenarist.

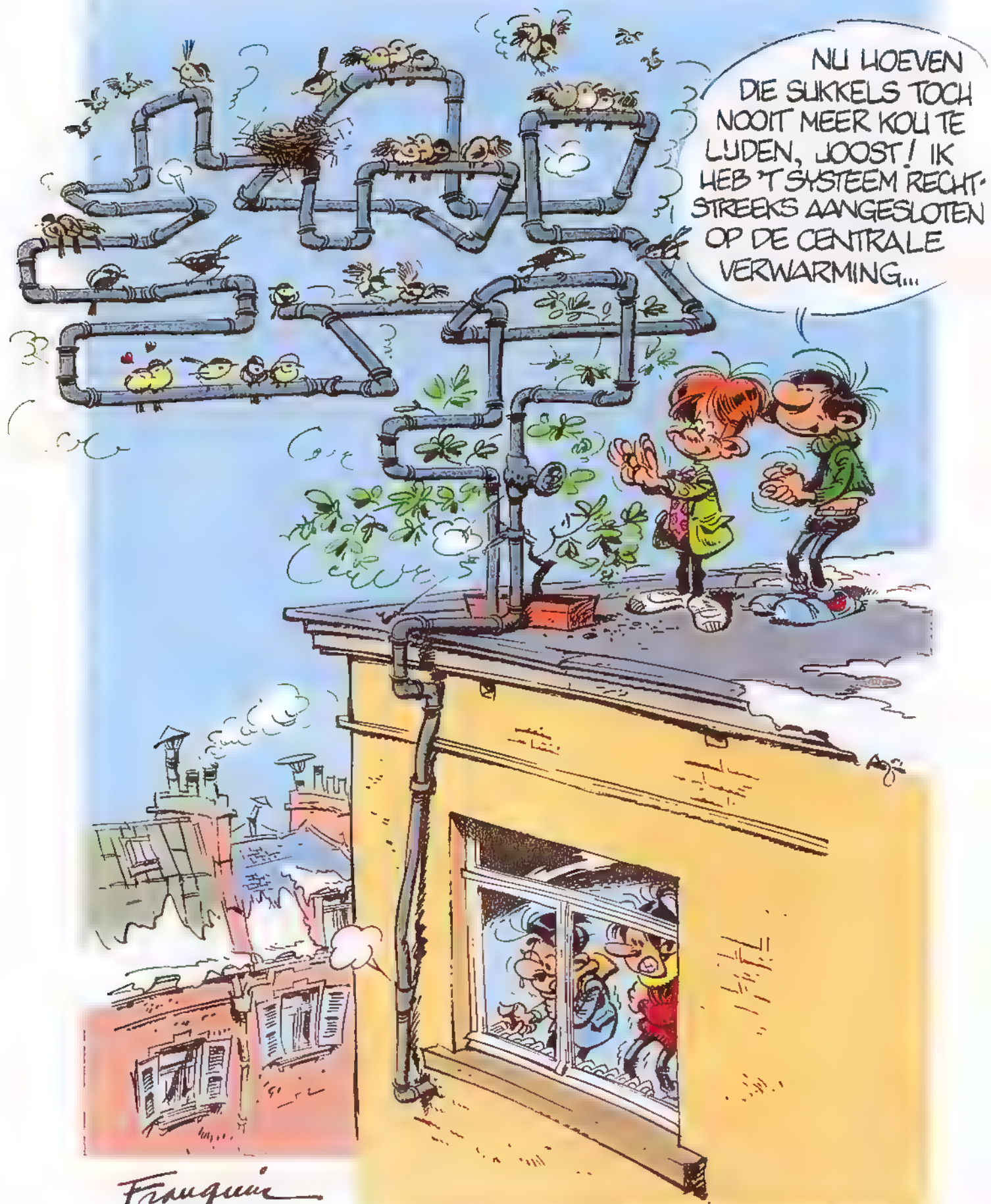

GUUST HEEFT ZIJN TENT
EN ZIJN FLATERFOON
IN SCHOTLAND NEERGEZET,
AAN DE OEVER VAN LOCH-NESS.

NAAR YVAN MAISSE
ELF EN EEN HALF JAAR
UIT GRACE-HOLLOGNE.

Fraquin

IDEE

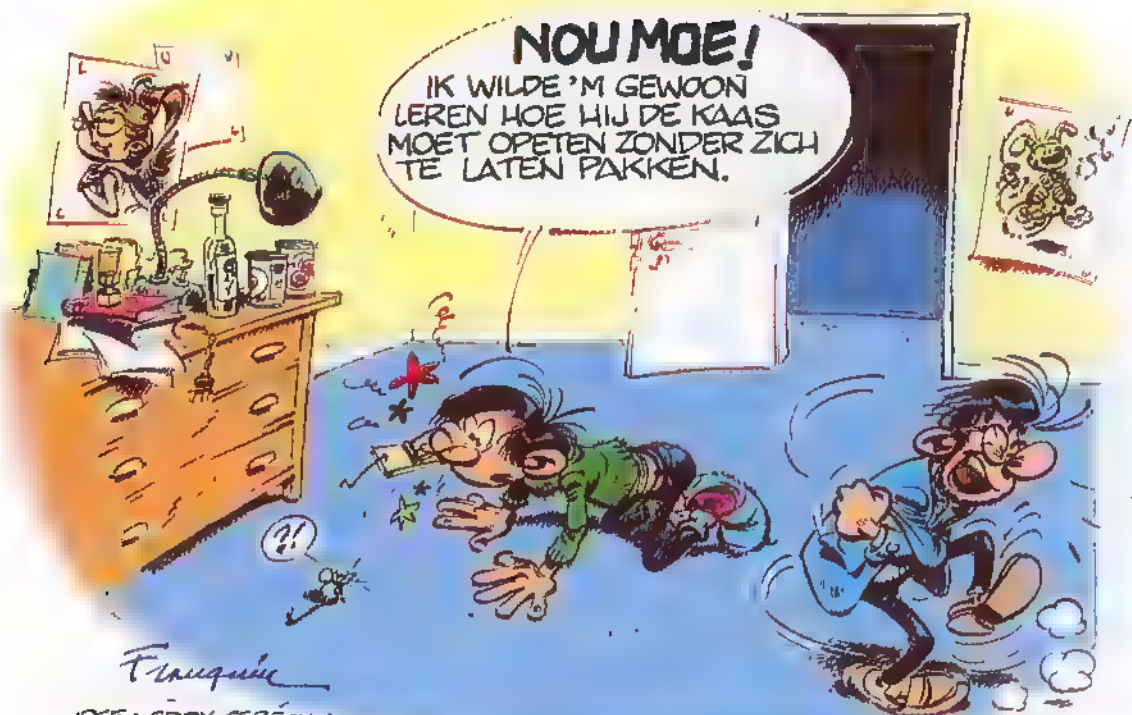
RENÉ VALANTIN

GRIVEGNÉE

LUC JONET

JEHAY-BODEGNÉE

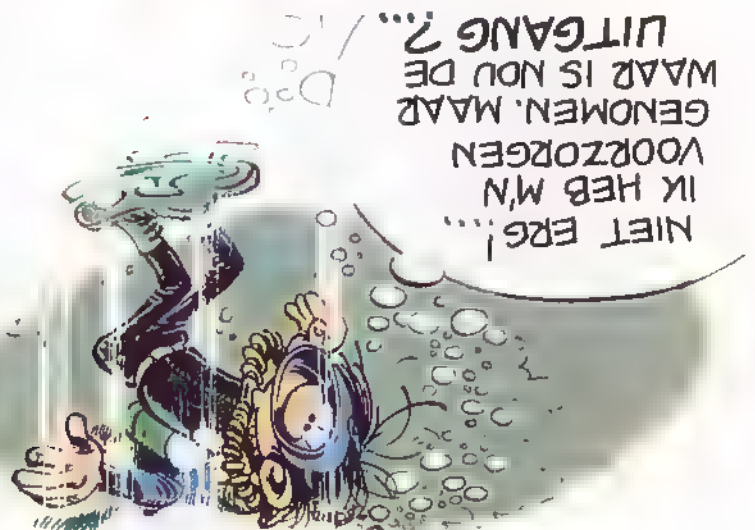
Franquin

IDEE : EDDY CERFONT
NESSONVALIX

Franquin

IDEE : WALTER VRENKEN
JUPILIE S/MEUSE

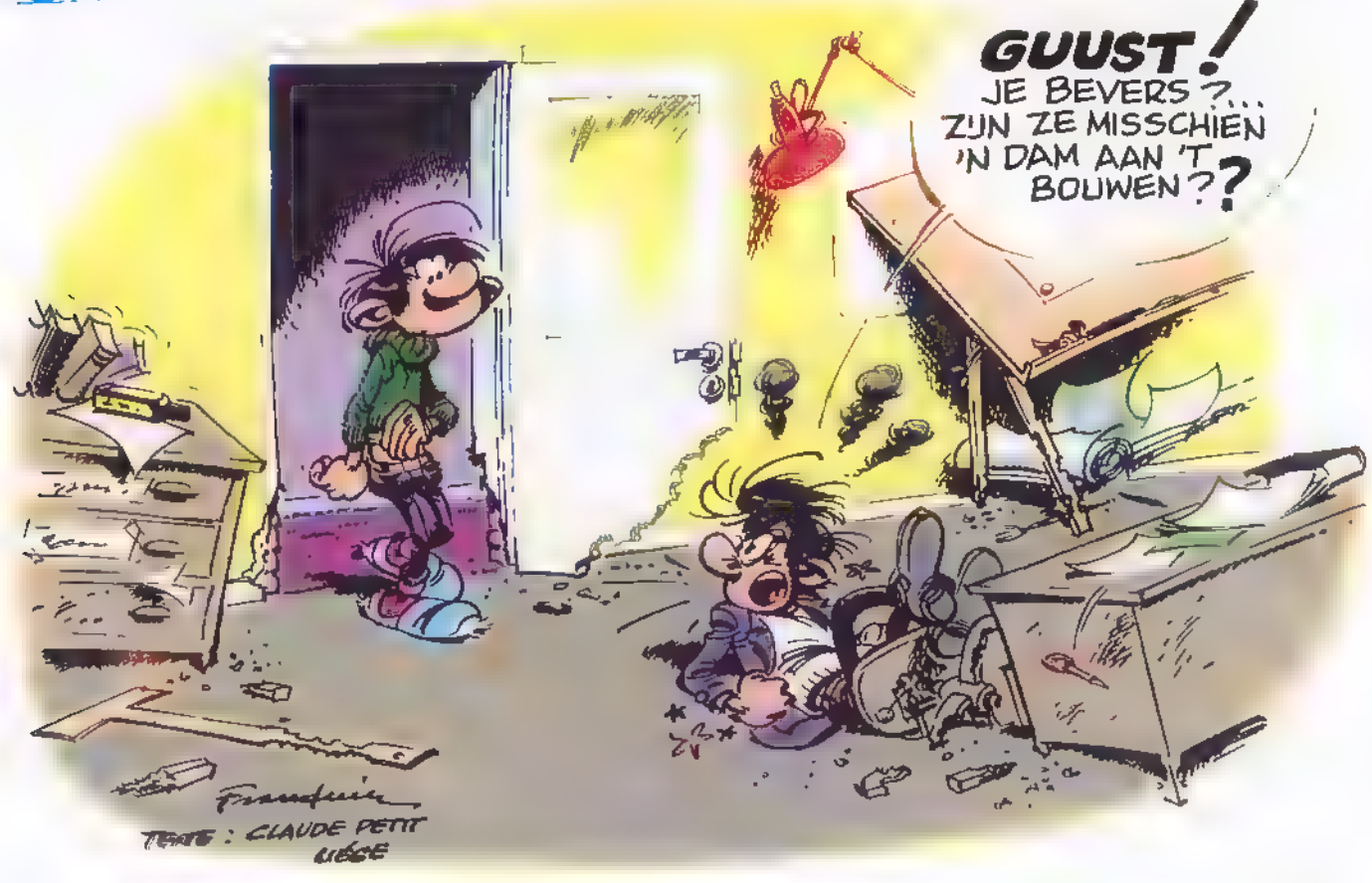
Franquin
IDEE: RAYMOND RIKIR
VISE

WELNEE, PRUIPIT!
HELEMAAL GEEN ACCU'S!
GEWOON AANGESLOTEN OP 'T
STOPCONTACT IN M'N
BADKAMER!...

Franklin
IDÉE: RAPHAËL AMICO
LIÈGE

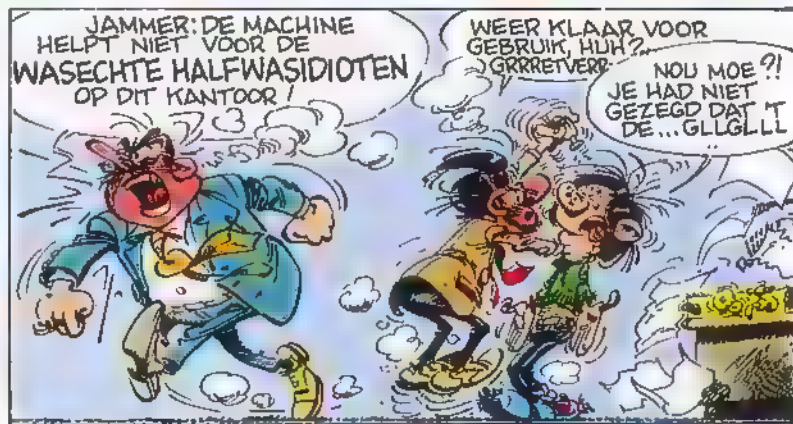
GUUST!
JE BEVERS?...
ZIJN ZE MISSCHIEN
'N DAM AAN 'T
BOUWEN?!

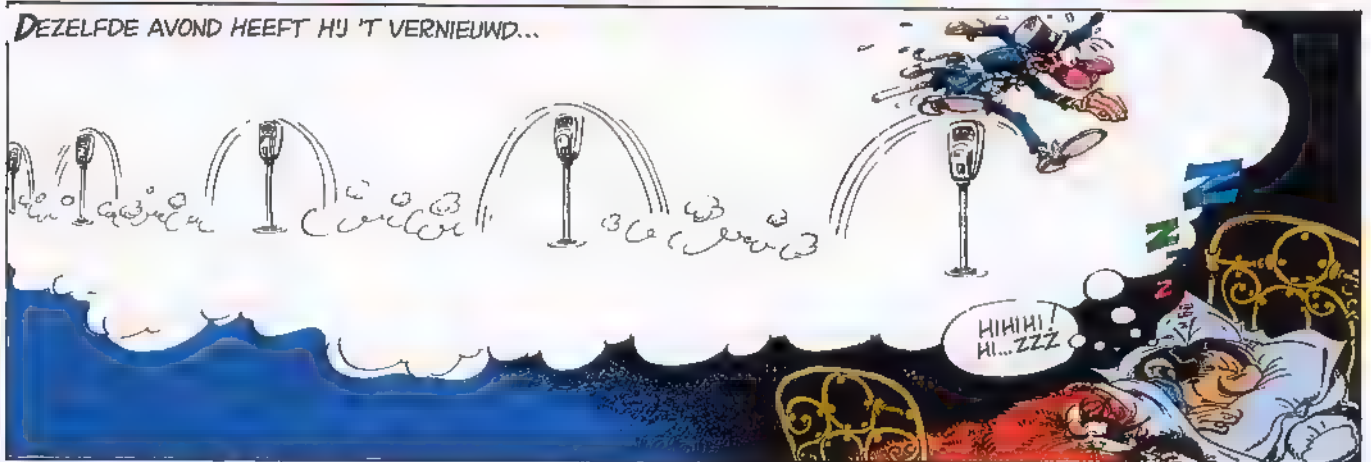
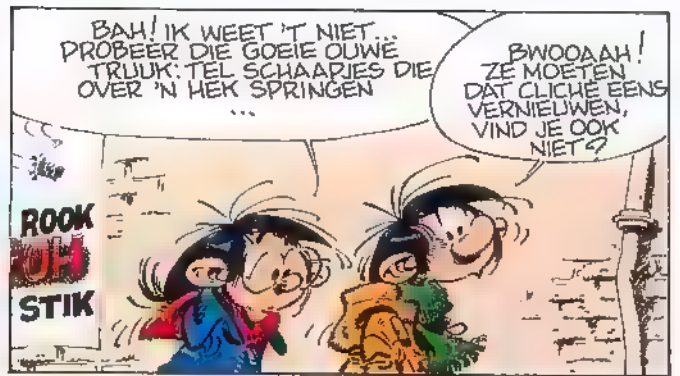
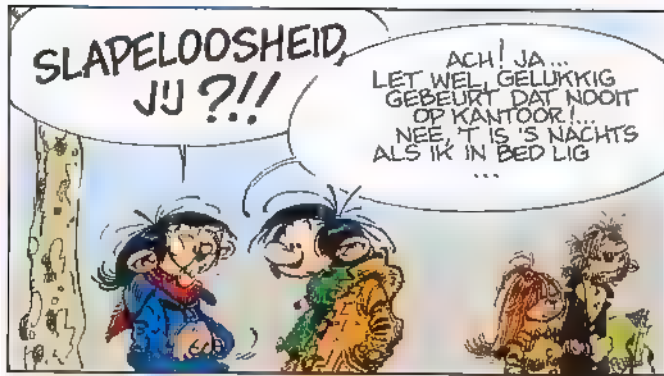
Franklin
TEXTE: CLAUDE PETIT
LIÈGE

GAG GEKOZEN UIT... 'T VUURWERK VAN IDEEËN INGEZONDEN DOOR
PASCALE, CHRISTINE EN EVELYNE BALTUS

IDEE: PHILIPPE BRABANT

François

IDEE: PHILIPPE BRABANT

François

